

Giới thiệu Cô Ấy Rất Không Vui!

Editor: Đào Gấu Mập

Thể loại: Hiện đại, HE, giới giải trí, ngọt sủng, nhẹ nhàng

Độ dài: 97 chương + 2 phiên ngoại.

Câu chuyện tình yêu của nữ minh tinh cùng kim chủ tổng tài của mình.

Chuyện tình yêu của họ được giữ trong bí mật không một người nào biết.

Tại lễ trao giải, đối với các diễn viên thì nhận được giải thưởng là điều vô cùng vui mừng cũng như tấm trạng của Lục Hi Hòa khi đạt được chiếc cúp trong tay, đôi mắt tràn đầy sức sống, khỏe mắt mê hoặc như yêu tinh.

Cô đứng trước microphone chậm rãi nói lời cảm ơn, âm thanh mềm mại như mặt sông Giang Nam vào tháng ba.

Trùm giải trí Kỷ tổng ngồi dưới khán đài nhìn tin nhắn từ điện thoại trong tay, ánh mắt từ trước đến nay không gọn sóng, vẻ mặt không đổi của anh mờ hồ xuất hiện nụ cười.

Nội dung trong tin nhắn:

- Em nhận được giải nha!! Kỷ tổng có thể tặng cho em một phần thưởng không?
- Huhmm, phần thưởng là một nụ hôn của Kỷ tổng là được rồi!
- Cừ quyết định vậy đi!

Sau đó.

Lục Hi Hoà vừa bước vào cửa, đã bị ai đó đè lại, giọng nói người đó khàn khàn, mang theo ý cười:

"Một nụ hôn đủ thỏa mãn sao?"

"Anh thử nói xem?"

Cô cười như hồ ly, Kỷ tổng khí phách như vậy lại bị cô mê hoặc mất phương hướng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cái gì gọi là vừa thấy đã yêu chẳng qua chỉ là gặp sắc nảy lòng tham

Edit: Đào Gấu Mập

☐:Anh em gấu đã bắt tay đào hố, lịch đăng sẽ không cố định, Gấu bụng bự đảm bảo sẽ không drop các anh em cứ yên tâm mà lọt hố thơm hố ngọt. Yêu yêu ~~☐

Trên bầu trời cách mặt đất hàng chục ngàn feet*, chuyến bay quốc tế đến Tân Xuyên - Trung Quốc đang bay vững vàng, xuyên qua kính râm, ánh mắt Lục Hi Hòa nhìn xuống tay của người đàn ông ngồi phía bên phải đang gõ bàn phím.

*Feet: đơn vị đo của nước Anh, 1 feet = 0.3048m

Tay của anh ta trắng nõn, thon dài, khung xương rõ ràng, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, dưới màu đen của bàn phím laptop càng làm nổi bật, tăng thêm vẻ đẹp rung động lòng người.

Lục Hi Hòa là thủ khổng*, hơn nữa còn cực kỳ nghiêm trọng, nhưng vì cô ở trong giới giải trí, đã gặp không biết bao nhiêu là người tay đẹp, đôi tay trước mắt cô cũng không phải là đẹp nhất so với những đôi tay cô từng gặp qua, nhưng đây là lần đầu tiên để lại cho cô một cảm xúc muốn dâng trào.

*Thủ không: người mê tay đẹp.

Ánh mắt cô theo tay của anh từ từ di chuyển lên đến gò má của anh, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy gò má, thân thể cường tráng cùng với đường cong rõ rệt, mặt mày tuấn tú, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mím, cho người ta một loại cảm giác trầm tĩnh.

Nếu không phải thấy anh đang xử lý văn kiện tiếng Anh trên laptop, cô thực sự hoài nghi anh cũng ở trong vòng giải trí như cô, mà người đàn ông này từ lúc lên máy bay đến giờ chưa hề nhìn qua cô, ánh mắt thủy chung nhìn vào màn hình laptop.

Lẽ nào laptop trước mặt anh so với cô còn đẹp hơn?

Mặc dù cô đeo kính râm che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng chẳng nhẽ anh ta không cảm nhận được dáng người cùng khí chất của cô sao?

Lục Hi Hòa âm thầm chửi trong lòng.

Người đàn ông hình như xử lý xong công việc trong tay, Lục Hi Hòa ung dung nhìn tay anh chậm rãi khép laptop trên bàn nhỏ lại, để vào trong túi xách bên cạnh, tiện thể sửa bàn nhỏ lại, cầm túi xách đặt cô định dưới bàn nhỏ, Lục Hi Hòa phát hiện cái cặp thẳng với cái bàn, dựng thẳng ở chính giữa.

Chúng OCD*.

*OCD: bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Nhưng vào lúc này, cabin đột nhiên lắc lư.

Lục Hi Hòa vốn không tập trung, lúc cabin lắc lư, đầu của cô theo quán tính lao về phía trước, cô theo bản năng chìa tay muốn bảo vệ đầu, nói giỡn, cô đây là dựa vào khuôn mặt để kiểm com, không gì có thể so được với gương mặt của cô!

Thế nhưng đau đốn trong dự đoán lại không xuất hiện, bởi vì cánh tay cô lúc này được một bàn tay mạnh mẽ cầm chặt!

Cách một lớp áo khoác mỏng manh, Lục Hi Hòa cảm nhận rõ được cảm giác mát lạnh cùng mạnh mẽ từ bàn tay truyền đến, lúc cô còn chưa phản ứng kịp, chủ nhân của bàn tay hơi dùng sức, cả người cô đang hướng về phía trước liền bị anh kéo về lại, lưng đập vào ghế ở phía sau.

Cô mới vừa ngồi lại xong, bàn tay mạnh mẽ kia liền không dấu vết buông lỏng cánh tay cô ra, cảm giác mát lạnh cùng mạnh mẽ trên cánh tay cô chợt biến mất.

Lục Hi Hòa theo bản năng nghiêng đầu nhìn về đôi bàn tay kéo cô lại của anh, hai tay anh lúc này tùy ý vắt lên ghế, chiếc ghế màu xanh đậm càng làm nổi bật ngón tay trắng và thon dài của anh, hô hấp của cô hơi hoà hoãn lại, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Người đàn ông cũng không cho cô được một chút thư giãn, chỉ là lạnh nhạt nói: "Không cần khách sáo."

Tìm Lục Hi Hòa bỗng nảy lên, một khắc kia, nhịp tim đập như bị phóng đại.

"Thình thịch" - "Thình thịch" - "Thình thịch"

Có thể nghe thấy rõ ràng.

Kính râm lúc va người về phía trước đã bị rơi, Lục Hi Hòa nhìn xung quanh một chút, cũng không thấy đâu, không biết đã rơi ở chỗ nào. Vì vậy chỉ có thể lấy ra từ trong túi một chiếc khẩu trang ra đeo, lúc này cô mới cảm thấy yên tâm không ít.

Ở trong ngành này một thời gian dài, ra ngoài nếu không đeo khẩu trang hoặc kính râm, bọn họ luôn cảm thấy dù mình làm gì cũng đều bị camera chụp được, đại khái là bệnh nghề nghiệp.

Lục Hi Hòa đưa tay chỉnh lại khẩu trang, lúc này mới nhìn về phía người đàn ông một lần nữa, đôi mắt trong suốt nhìn một vòng, chủ động mở miệng bắt chuyện với anh: "Anh cũng đi Tân Xuyên sao?"

Điểm đến của chuyến bay này chỉ có sân bay quốc tế Tân Xuyên, hành khách ở trên đây không phải đi Tân Xuyên thì đi đâu?

Anh hơi nghiêng đầu qua liếc nhìn cô một cái, tầm mắt của hai người đối diện, tuy rằng cô đeo khẩu trang che khuất hơn nửa khuôn mặt, thế nhưng cặp mắt kia lại vô cùng xinh đẹp, lúc này đuôi mắt hơi nhướng lên, đôi mắt trong suốt, phát sáng như ngôi sao.

Đôi mắt này...có hơi quen thuộc.

Nhưng Kỷ Diễn cũng không suy nghĩ nhiều, anh rất nhanh dời tầm mắt, nhàn nhạt "ừ" một tiếng từ cổ họng, coi như trả lời câu hỏi này.

Có hơi lạnh nhạt.

Lục Hi Hòa cũng không nản lòng, cô đưa tay vuốt tóc, tiếp tục bắt chuyện với anh: "Tôi nhìn thấy anh xử lý văn kiện tiếng Anh, anh là thương nhân sao?"

Người đàn ông rũ mắt xuống, con người bình tĩnh không gọn sóng, đối với lời của cô mất điếc tai ngơ.

"Chẳng qua tôi thấy anh lớn lên đẹp trai như vậy, không lẫn lộn trong giới giải trí có hơi lãng phí."

"Anh có nghĩ tới sẽ bước vào ngành giải trí không..."

Lục Hi Hòa còn chưa dứt lời, cabin tắc lư lần thứ hai, lần này rung lắc mạnh hơn nhiều so với lần trước, làm cho Lục Hi Hòa có chút hoảng sợ, cô theo bản năng với tay bám vào tay vịn, ai ngờ thứ cô nắm chặt không phải là tay vịn, mà là một bàn tay hơi lạnh!

Kỷ Diễm cảm giác được ấm áp trên mu bàn tay, anh nhìn qua đôi bàn tay nhỏ bé đặt trên tay mình, trắng nõn tinh tế, thế nhưng anh lại cau mày.

Lúc nắm chặt đôi bàn tay kia, Lục Hi Hòa sững sốt một giây, cảm giác mát lạnh quen thuộc kích thích lên não, bởi vì mấy phút trước, đôi tay này đã nắm cánh tay của cô, xúc cảm trong ký ức cô vẫn còn mới mẻ, nhận thấy anh muốn rút tay ra, Lục Hi Hòa gần như không chút nghĩ ngợi nắm đôi tay đang giữa giữa của anh chặt hơn.

Kỷ Diễm cảm giác được người kia bỗng nhiên gia tăng sức lực, nhin xuống vẻ không vui, lạnh nhạt nói: "Chỉ là luồng không khí giao nhau thôi."

Chỉ là luồng không khí giao nhau, không chết được.

Ý tứ của anh cô làm sao không hiểu, bình thường cô chạy lịch trình, một tháng đếm không biết bao nhiêu lần ở trên máy bay, cô đương nhiên hiểu rõ.

Nhưng mà...

Vấn đề bây giờ là sợ hãi sao?

Dĩ nhiên không phải...

Bây giờ có sẵn đậu hũ ngay trước mắt, ăn hay không ăn là một vấn đề nha!

Lúc này, giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không cũng đúng lúc vang lên trong cabin: "Các hành khách, hiện tại máy bay đang ở trong khu vực không khí lưu thông không ổn định, xin mọi người không cần hoảng sợ, chú ý thắt chặt dây an toàn."

Sau khi thông báo từ loa phát thanh kết thúc, Kỷ Diễm thấy cô không có ý buông tay, định chuẩn bị thò tay lấy tay cô ra.

"Tôi sợ."

Động tác của Kỷ Diễm đột nhiên khựng lại, anh nghiêng mắt thấy vẻ phía cô, cô đeo khẩu trang, tuy rằng không nhìn thấy hết mặt, nhưng đôi mắt trong trẻo lại tràn đầy sợ hãi, trong đầu như loé lên thứ gì đó, nhưng tốc độ quá nhanh, anh không bắt kịp được.

Kỷ Diễm không nói gì, cũng không có rút lại tay đang bị cô cầm chặt, chỉ là nhàn nhạt chớp mắt không nhìn cô.

Khi Kỷ Diễm quay mặt đi, Lục Hi Hòa âm thầm thờ dài một hơi nhẹ nhõm, không thể không nói, người đàn ông này khí thế thực sự quá lớn, lúc ánh mắt lạnh lùng của anh chăm chú cô, nếu không nhờ kỹ thuật diễn nhiều năm, sợ là cô đã sớm lộ ra sơ hở.

Máy bay vẫn trong vùng nhiễu động, cho nên cabin vẫn liên tục rung lắc, Lục Hi Hòa dựa lưng vào sau ghế, cảm giác truyền đến từ tay làm cô an tâm không ít, yên lặng điều chỉnh sự khó chịu.

Kỷ thật vừa rồi cô không hề nói dối, cũng không đến mức rất sợ hãi, chỉ là sự rung lắc này dẫn đến mất trọng lực khiến cô rất không thoải mái, cô chán ghét cảm giác bị mất trọng lực này.

Khoảng hai phút sau, máy bay nhanh chóng ổn định, xem ra là đã đi qua vùng nhiễu động. Sau khi ra khỏi vùng nhiễu động, Lục Hi Hòa hiển nhiên cũng không có lý do gì lại nắm tay anh mãi không buông, vì thế liền thức thời chủ động buông tay anh ra.

Lục Hi Hòa sửa sang lại mái tóc đen hơi rối, nói với anh: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Kỷ Diễm không chút cảm xúc "Ừ" một tiếng.

Còn một lúc nữa mới tới nơi, không trọng lực cộng thêm làm việc liên tục mười mấy giờ Lục Hi Hòa cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, bèn hơi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chờ tới khi cô tỉnh lại, vị trí bên cạnh đã trống không, hành khách xung quanh đều đang thu thập hành lý chuẩn bị xuống máy bay. Cô đứng dậy nhìn về phía trước, trong đám đông, Lục Hi Hòa liếc mắt một cái liền nhận ra người đàn ông kia, vóc dáng anh rất cao, bóng lưng thẳng như cây tùng bách, vô cùng nổi bật trong đám đông.

Nghĩ đến đôi bàn tay xinh đẹp kia của anh, Lục Hi Hòa vẫn là cảm thấy có chút nuối tiếc, nhưng mà tiếc nuối vẫn chỉ là tiếc nuối, cô cũng không dám sinh ra ý nghĩ gì khác, nói cách khác, cô sợ Thái Nguyệt kia sẽ giết cô chết.

Mãi đến lúc hành khách trong cabin hành khách đều đi hết, lúc này Lục Hi Hòa mới chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Minh theo lệnh của chủ tịch tới đón boss mới của mình.

Anh ta đảo dác nhìn, người đến người đi từ trong cabin, gần như liếc mắt một cái liền nhận ra ông chủ mới của mình, đáng người kia, diện mạo kia, khí chất kia, anh ta tất nhiên chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra.

"Kỷ tổng! Kỷ tổng!"

Anh ta chạy chậm tới chỗ Kỷ Diễn, chân chó chủ động lấy vali của Kỷ Diễn.

Kỷ Diễn thấy anh ta đuổi tay qua, bất động thanh sắc* xê dịch vali của mình.

*Bất động thanh sắc: không biểu tình, không âm thanh

"Không cần."

Sạch sẽ, ngăn gọn.

Tiểu Minh cũng không cảm thấy xấu hổ, liền thu cánh tay trong không trung của mình về, cười nói: "Kỷ tổng, em là Tiểu Minh, là chủ tịch phái tới đón ngài."

Kỷ Diễn nhàn nhạt ừ một tiếng, rồi đi về phía trước.

Tiểu Minh hậm hực đi theo bên cạnh anh.

Ông chủ mới của anh ta hình như có chút lạnh lùng.

Hai người đang đi ra ngoài, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một trận ồn ào, nếu không phải trận ồn ào này ở phía trước anh, Kỷ Diễn sẽ tuyệt đối để ý tới, đường phía trước hoàn toàn bị chặn lại, một đám người bao quanh tại một chỗ, trong miệng các cô không ngừng kêu một cái tên "Lục Hi Hòa."

Tiểu Minh rướn cổ nhìn thoáng qua, ánh mắt hiện lên vài phần kích động: "Là Lục Hi Hòa, hôm nay cô ấy về nước, cho nên fans mới tới đón chuyến bay của cô ấy."

Nếu ông chủ mới của anh ta không ở đây, khẳng định anh ta phải đi qua nhìn nữ thần hào hoa phong nhã, độc nhất vô nhị vài lần.

Kỷ Diễn không nhận được nhũ mày lần nữa, Tiểu Minh lại không cảm nhận được, mà móc di động ra sau đó đưa tới trước mặt Kỷ Diễn, giọng điệu có vài phần tự hào: "Kỷ tổng ngài xem, chính là cô ấy, xinh đẹp không?"

Kỷ Diễn chỉ tùy ý liếc mắt một cái, đột nhiên vươn tay che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của cô gái trên màn hình, chỉ lộ ra một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, con ngươi vốn không gọn sống chợt lóe lên tia thích thú.

Tiểu Minh không rõ ông chủ mới đang làm gì, không đợi anh ta mở miệng, giây tiếp theo liền nghe được ông chủ hỏi.

"Minh tinh?"

Kỷ tổng ở nước ngoài nhiều năm như vậy, đối với ngành giải trí trong nước không biết cũng là chuyện bình thường, vì thế anh ta vội không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, hiện tại là tiểu hoa đán hot nhất trong ngành giải trí."

"Thường xuyên ngồi máy bay?"

"Chắc chắn rồi ạ, lịch trình bận rộn, một tháng không biết ngồi máy bay bao nhiêu lần đâu!"

□□

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tên hơi dài = xuống dưới nó nhá □

Edit: Đào Gấu Mập

CÁC NGƯỜI ĐANG CẢN ĐƯỜNG TRẦM ĐI ĐÁNH CHIẾM THIÊN HẠ CHO CÁC NGƯỜI

Lục Hi Hòa bị fan hâm mộ bao quanh đông đến độ trong ba lớp ngoài ba lớp, gần như là nửa bước khó đi, nếu không nhờ có nhân viên của sân bay và lá chắn bằng thịt Thái Nguyệt bảo vệ, cô không biết mình sẽ bị fan hâm mộ đụng vào bao nhiêu lần rồi.

Một lượng fan lớn di chuyển như vậy, làm cho rất nhiều hành khách cảm thấy bối rối, Lục Hi Hòa không thể không dừng bước.

Fan hâm mộ cũng không ngờ Lục Hi Hòa lại dừng lại, tuy vẫn còn hiện tượng chen chúc, nhưng đã bớt hơn rất nhiều so với lúc trước.

Thái Nguyệt cũng không ngờ Lục Hi Hòa lại dừng lại, theo bản năng liếc mắt nhìn về phía cô: "Làm sao vậy?"

Lục Hi Hòa không trả lời Thái Nguyệt, mà vươn bàn tay thanh tú trắng ngần, ưu nhã lấy kính râm trên mặt xuống.

Đôi mắt đào hoa tinh xảo hơi xéch lên, đáy mắt trong vắt hoàn hảo.

Nhưng chỉ bằng động tác hơi xéch mắt lên này của cô, trong lòng Thái Nguyệt bắt đầu có dự cảm không tốt

Tiểu tử tông nhà mình lại chuẩn bị diễn kịch gì đây?

Cô đang chửi thầm, tiểu tử tông nhà cô đã lên tiếng.

Giọng nói trong trẻo như một dòng suối giữa ngày hè chói chang, thấm vào ruột gan, lại mơ hồ lộ ra tia uy khuất.

"Các người đang cản đường trầm đi đánh chiếm thiên hạ cho các người đấy."

Lục Hi Hòa: các người đang cản đường trầm đi đánh chiếm thiên hạ cho các người đấy.

Gần đây tiểu hoa Lục Hi Hòa vừa xuất hiện ở sân bay, fan hâm mộ liền vây chặt như nê-mô như cối, vì fan hâm mộ quá nhiệt tình, nên đã làm phiền đến hành khách trong sân bay, Lục Hi Hòa bằng một câu "Các người đang cản đường trầm đi đánh chiếm thiên hạ cho các người" vậy mà có thể giải quyết được tình hình, trong nháy mắt fan hâm mộ tự giác tách ra đứng thành hai hàng, để lại lối đi cho Lục Hi Hòa cùng với một lượng lớn hành khách.

Phở 1: Nữ thần của chúng ta sao lại đáng yêu thế nhè!

Phở 2: Đáng yêu quá, muốn mặt trời*!

* Mặt trời nghĩa là ngày. Dịch ra là tôi muốn ngày, tức là tôi muốn yêu bạn.

Phở 3: Bạn sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết giây tiếp theo tiền nữ sẽ nói gì.

Người qua đường 1: Mẹ ơi, chuyện này đáng yêu quá, trình trọng thông báo, từ nay trở đi tôi là người hâm mộ tiểu tiên nữ Lục Hi Hòa này!

Người qua đường 2: Bản thân tiểu tiên nữ không sai, bỗng nhiên xuất hiện cảm tình rồi làm sao?

Bình luận dưới hot search thật sự náo nhiệt, chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, lượt theo dõi Weibo Lục Hi Hòa tăng lên mấy vạn,

Kỷ Trạch.

Kỷ Diễn vừa vào cửa liền ngửi được hương trà nhân nhạ, tiện đà đến gần, anh mới nhìn thấy Kỷ Thu Hào đang ngồi ở bàn trà nấu trà, ông cúi đầu, hơi khom người, không thấy tí nào đáng vẽ của người bị trượt đốt sống thất lưng*.

*Trượt đốt sống thất lưng: Khi bạn bị gai cột sống, ở trên đốt sống sẽ có vết nứt. Trong một số trường hợp, vết nứt này có thể khiến cột sống yếu đi và làm các đốt sống giảm khả năng liên kết với nhau. Sau đó, xương đốt sống có thể trượt ra khỏi vị trí ban đầu dẫn đến bệnh trượt đốt sống.

"Cha không phải bị trượt đốt sống thất lưng sao?" Anh hồ hững cất tiếng hỏi: "Người bị trượt đốt sống thất lưng còn có thể nhân nhạ rảnh rồi pha trà sao?"

Bộ dáng Kỷ Thu Hào không hề có chút gì chột dạ, cũng không ngẩng đầu, nói với Kỷ Diễn: "Đây không phải điều tốt sao? Lại đây, uống một chút trà ta pha, ném thử một chút xem có phải mùi vị trong ký ức hay không."

"Loại thủ đoạn này, cha đúng là dùng đến nghiện rồi hả?"

Kỷ Thu Hào ngẩng đầu nhìn anh một cái, trong giọng nói còn có vài phần ủy khuất: "Còn không phải là con ép ta, nếu ta không nói như vậy, con sẽ về nước sao? Nếu ta không nói như vậy, còn không biết lúc nào con mới có thể trở về đâu?"

Ông biết vì để cho anh về nước kế thừa gia nghiệp, nên mới giờ một ít tâm cơ, thế nhưng ông không phải là vì Kỷ thị của bọn họ mà suy xét sao? Ai bảo anh là người thừa kế duy nhất?

Kỷ Diễm không nói gì, chỉ là trong mắt có phần bất đắc dĩ.

Bởi vì Kỷ Diễm đứng, mà ông ngồi, lúc nói chuyện ông đều phải ngửa đầu nhìn anh, cổ đặc biệt khó chịu. Vì vậy ông nói với Kỷ Diễm: "Con ngồi xuống nói đi, cổ ta nhìn mà muốn đau."

Kỷ Diễm nhìn thoáng qua eo của ông, về mặt tựa tiểu phi tiểu*: "Con đứng nói không đau thắt lưng."

*Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười.

"Con ..... "

Kỷ Thu Hào bị anh làm cho nghẹn trong phút chốc, ông đương nhiên biết đây là anh đang ngầm nói bóng gió ông, bởi vậy bây giờ ông chỉ hận không thể nhảy dựng lên cho anh mấy cây, tính tình tiểu tử này cứ đáng ghét như thế, không biết là giống ai nữa. (Gấu bụng bự: hí hí giống ô chữ ai □)

"A Diễm, ăn chút trái cây này."

Triệu Liên bưng một đĩa trái cây đã cắt ra đi tới chỗ bọn họ

Kỷ Diễm nhìn thoáng qua Triệu Liên, con người luôn lạnh lùng lóe lên một chút, rất nhanh liền bình tĩnh lại: "Cảm ơn dì Triệu, không cần."

Kỷ Diễm đang cự tuyệt, chợt thấy cửa chính có một thân ảnh nho nhỏ chạy tới, còn có tiếng đi Trương kinh hô: "Tiểu..Tiểu thư, người chạy chậm lại, kéo lại ngã."

Tiểu tiểu thư?

Kỷ Diễm còn chưa kịp suy nghĩ trở lại, liền nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé trắng tấp xông về phía mình, tiếp theo trên thấy đuôi âm áp, một vật nặng trực tiếp treo trên chân anh, cảm xúc âm áp khiến anh nhúm mày.

"Anh, anh đã trở về!" Âm thanh trong veo mềm mại của bé gái từ phía dưới truyền đến.

Kỷ Diễm cúi đầu nhìn lại, thấy đôi mắt to tròn như trái nho của tiểu cô nương sáng rực, trong mắt mang theo tia sùng bái.

"Thanh Thanh, tại sao có thể không lễ phép như thế?"

Triệu Liên một bên chú ý tới Kỷ Diễm nhúm mày, bà vẫn luôn biết Kỷ Diễm không thích mình, đối với bà cũng rất xa cách, vừa thấy anh nhúm mày, tự nhiên cho là anh không thích Thanh Thanh. Sợ anh tức giận, vì vậy vội tiến lên nắm lấy cánh tay Kỷ Thanh, muốn kéo con bé về phía mình. Thế nhưng Kỷ Thanh tuy rằng còn nhỏ, nhưng sức lực thế không nhỏ chút nào, mặc kệ bà kéo thế nào, con bé vẫn gắt gao ôm lấy đùi Kỷ Diễm không chịu buông ra.

Lúc Triệu Liên thật sự không còn biện pháp, Kỷ Diễm lên tiếng: "Dì Triệu, không sao."

Nếu Kỷ Diễm đã nói như vậy, Triệu Liên tự nhiên sẽ không nói gì, buông lỏng tay cầm tay Kỷ Thanh ra.

"Xem ra Thanh Thanh chúng ta rất thích con." Kỷ Thu Hào cười nói.

Lúc trước khi ông cưới Triệu Liên, Kỷ Diễm đương nhiên là không thích, cũng bởi vì chuyện này, hai cha con bọn họ ồn ào có chút không vui, mà Kỷ Diễm vừa mới xuất ngoại. Năm nay, Kỷ Diễm rất ít khi về nhà, hai anh em lần này cũng chỉ là lần gặp thứ hai, ban đầu ông vẫn còn lo lắng Kỷ Diễm có thể ghét bỏ Kỷ Thanh hay không, thế nhưng Kỷ Diễm vừa nói những lời đó, hoàn toàn xua tan nỗi lo lắng trước đây của ông, dù sao vẫn là người thân, máu mủ tình thâm.

"Anh, Thanh Thanh rất thích anh." Kỷ Thanh ôm đùi Kỷ Diễm, mềm mại nói.

Kỷ Diễm cúi đầu nhìn thoáng qua Kỷ Thanh, tiểu cô nương bốn tuổi phấn điều ngọc mài*, tính xảo như búp bê. Năm ấy anh xuất ngoại, Kỷ Thu Hào và Triệu Liên mới vừa kết hôn, mà năm thứ hai sau khi anh đi, bọn họ liền có Kỷ Thanh. Năm nay, lúc tiệc đầy tháng của Kỷ Thanh anh có trở về gặp một lần, khi đó, con bé vẫn bị ôm trong ngực, người nho nhỏ.

*Phấn điều ngọc mài: gương mặt đẹp tựa như điêu khắc, da mịn như ngọc đã được mài.

Đối với đứa em gái này, Kỷ Diễm cũng không nói ra được cảm giác gì, có thích không? Khó mà trả lời được, chán ghét sao? Cũng không.

Trái với Kỷ Diễm không mặn không nhạt với Kỷ Thanh, Kỷ Thanh đối với Kỷ Diễm có thể nói là cực kỳ nhiệt tình, mặc kệ Kỷ Diễm lạnh lùng, vẫn cứ thích thú vây quanh anh, vài ba câu không muốn rời xa anh trai.

Ăn xong cơm tối, Kỷ Diễm không có ngủ ở Kỷ Trạch, mà là lái xe một mình trở về căn hộ. Sau khi trở về đã là mười giờ tối, anh đem chìa khóa đặt ở giá treo ở huyền quan*, thay dép đi vào phòng ngủ, lúc anh đang cầm đồ ngủ chuẩn bị vào phòng tắm, anh nhận được điện thoại của Giang Tư Niên.

*Huyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách, là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ sinh khí bên trong mái ấm của mỗi gia đình.

Chương 3: Tên của anh hẳn là rất êm tai đi, giống như tôi vậy

Edit: Đào Gấu Mập

Cửa hàng tiện lợi Thăng Gia ở trung tâm thành phố, người ra người vào, đây chỉ là một trong nhiều cửa hàng tại khu vực. Vào trung tâm thì thị trường cạnh tranh càng khốc liệt, không ít cửa hàng tiện lợi vì thị trường cạnh tranh khốc liệt này mà bị loại bỏ thê thảm.

Nhưng cửa hàng tiện lợi Thăng Gia có thể sừng sững không ngã, là bởi vì Thăng Gia không chỉ là một cửa hàng tiện lợi, có thể nói ban ngày thì là cửa hàng tiện lợi, mà lúc màn đêm buông xuống, Thăng Gia liền biến thành quán bar náo nhiệt vô cùng đẹp đẽ.

*Nghe có vẻ phi logic nhưng đúng là vậy, mình đã tra baidu luôn rồi, nghĩa nó là cửa hàng tiện lợi, không có nghĩa khác.

Trong không khí xen lẫn giữa mùi thuốc lá và mùi rượu, cực kỳ xa hoa lãng phí, tiếng nhạc to ầm ĩ đến cực điểm, ánh đèn đủ mọi màu sắc trên đài chiếu thẳng mắt người, đông đảo nam nữ trên sàn nhảy điên cuồng uốn éo cơ thể của mình, ở nơi này, cuộc sống về đêm chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.

"Cậu mặc như vậy, sẽ không sợ bị chụp hả?" Thư Nhã lắc lắc ly rượu trong tay, quan sát người trước mắt từ đầu đến chân một lần.

Mái tóc gọn sóng quyến rũ, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo, cặp mắt đào hoa phủ một tầng hơi nước, đôi môi đỏ mọng xinh xắn hơi cong lên, váy liền màu đen bao lấy cơ thể khiến người khác phải xị máu, váy dài ngang đùi, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn mảnh khảnh, giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ quyến rũ vốn có.

Người con gái trước mắt cùng tiểu tiên nữ thoát tục thường ngày trên màn ảnh quả thực khác nhau một trời một vực, cho dù là ai cũng nghĩ hai người liên quan tới nhau.

Lục Hi Hòa đưa tay vén sợi tóc rơi xuống cạnh mặt, cười quyến rũ: "Về này của tớ đến ba tớ còn không nhận ra, hơn nữa cho dù bị chụp lên, không phải tớ còn có cậu sao?"

Thư Nhã là bà chủ của nơi này, Thăng Gia là sản nghiệp của cô ấy, một cô gái như cô có thể đem quán bar trở nên như vậy, đằng sau nếu không đủ thực lực thì cũng đã bị người ta ăn đến xương cũng không còn rồi. Chính vì vậy, dù ở trong quán bar cô có như thế nào đi chăng nữa, ra khỏi đây, cô vẫn là tiểu tiên nữ thanh thuần hàng vạn người theo đuổi.

Thư Nhã mặt lộ vẻ ghét bỏ, cô ấy cùng người con gái này quen biết đã vài chục năm, người con gái này trước sau như một lợi dụng người khác, tâm địa đen tối, ngầm lại thật là nhìn nhầm khuôn mặt Thiên Tiêu* này, cô nhẹ nhàng lắc ly rượu, chất lỏng ướp đá màu xanh biếc trong ly rượu theo đó mà dao động, vui tai vui mắt không nói nên lời.

*Khuôn mặt Thiên Tiêu: ý nói khuôn mặt thuần khiết, thanh thuần.

Cô thấy được ánh mắt Lục Hi Hòa rơi vào ly rượu của mình, vội đem ly rượu ra sau, đề phòng nói: "Đây là rượu Mike mới chế ra, cực kỳ mạnh, ngày hôm nay cậu còn muốn rời khỏi cái cửa này tốt đẹp, tớ khuyên cậu không nên nhúng chàm."

Lục Hi Hòa nhìn hành động của cô trong mắt, cô liếc cô ấy: "Ai cũng đều thích đồ lạ mà."

"Không lạ gì hết, hôm nay có mấy người khách cũ tới, tớ muốn đi chiêu đãi một chút, cậu chơi một lúc rồi đi nhanh đi, ngoài ra ngày mai người còn phải đi quay phim, nếu như chị Nguyệt biết giờ cậu còn đang lẩn lộn ở chỗ tớ, sẽ phá hủy quán bar nhỏ bé này của tớ mất, có nghe hay không?"

Lục Hi Hòa tùy ý xua tay: "Tớ biết rồi, cậu mau đi đi."

Lúc Thư Nhã rời đi, Lục Hi Hòa liền không do dự đi đến quầy bar, cô đưa tay gõ ba cái lên quầy bar, một nam bartender ngẩng đầu nhìn về phía cô.

"Mike, nghe nói gần đây cậu mới chế thử đồ uống mới, cho tôi một ly thử xem."

**** Tui là dấu sao ngăn cách đáng iu

"Nhị ca, anh đây là quá không có nghĩa khí rồi, về nước cũng không nói cho mấy anh em một tiếng, nếu không nghe lão Tứ nói, em cũng chẳng biết đâu." Giang Tư Niên cầm ly rượu ngồi đối diện ở góc sofa góc nói với một người đàn ông trẻ tuổi.

Đèn trong phòng bao có hơi mờ ảo, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét tuần tú của người đàn ông, mà người đàn ông này không phải ai khác, chính là Kỷ Diễn mới từ chung cư đi ra, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hơi thở trầm tĩnh toả ra xung quanh có vẻ không hợp với không khí xa hoa trụy lạc này lắm.

"Đứng vậy nha, Nhị ca, đều do anh không đứng, giữa anh em không cần nói nhiều nữa, phạt ba ly, một ly cũng không thể thiếu." Đường Dự Lâm nói xung lấy một ly rượu cho anh.

"Lão tam, có hơi quá không?" Người nói chuyện ánh mắt sắc bén như ưng, ngũ quan kiên cường, nói thì nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại không có một chút ý muốn mời rượu.

Kỷ Diễn cùng ba người bọn họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, điệu bộ thế này anh còn không hiểu sao, anh tiếp nhận ly rượu từ tay Đường Dự Lâm, cười nói: "Chuyện này là tôi không đứng, phải phạt."

"Vậy là được rồi." Đường Dự Lâm cười nói.

Kỷ Diễn một hơi uống xong ba ly rượu, Đường Dự Lâm vỗ tay bảo hay: "Nhị ca, rất lợi hại nha, xem ra ở nước ngoài xã giao kiểu này không ít nhỉ."

"Nhị ca nhị ca, anh nói cho chúng em nghe một chút đi, mấy người đẹp tóc vàng cay hơn, hay vẫn là nhà mình cay hơn?" Giang Tư Niên nhích đến bên cạnh Kỷ Diễn hỏi.

Kỷ Diễn liếc anh ta một cái, Giang Tư Niên bật người rất phối hợp địa thân thủ chà xát cánh tay: "Lạnh quá lạnh quá, anh Cận, máy lạnh đang bật 10 độ hả?"

"Cút sang một bên." Lục Cận đưa chân đạp Giang Tư Niên một cái, Giang Tư Niên nhất thời ủy khuất, đến bên cạnh Đường Dự Lâm cầu an ủi.

"Lần này trở về không đi nữa?" Lục Cận hỏi.

Kỷ Diễn tùy ý đưa chén rượu, nói: "Có lẽ vậy."

Giang Tư Niên nói: "Đâu phải có lẽ, em mới nghe lão Tứ nói, chú Kỷ muốn giao Kỷ thị cho anh quản lý, chắc chắn anh sẽ không đi, dù sao không đi nữa là tốt, ở lại cùng nhau không phải rất tốt sao, đứng không, anh Cận?"

Bọn họ đương nhiên đều mong Kỷ Diễn sẽ ở lại: "Lão Tứ nói rất có lý."

*** Lại là tui đây ☐

"Mike..... anh biết bầu trời ..... có bao nhiêu vì sao khôngggg ..... "

Mike nhìn ánh mắt say đến không mở nổi của Lục Hi Hòa, đột nhiên có chút đau đầu, xong rồi, Lục tiểu thư uống say, Thư Tà mà biết chắc chắn lại nổi giận.

"Lục tiểu thư, cô uống say rồi, tôi gọi cho Thư Tà, để cô ấy tới đưa cô về."

"Tôi không về, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu, bầu trời ..... có bao nhiêu vì sao?"

Mike bắt đầu đi, Lục tiểu thư đúng là kỳ lạ, mỗi lần say là lại nói y như vậy, hơn nữa lại không hề có nghĩa: "Mộtttt ..... "

"Tôi nói cho anh biết nha, chỉ có một thôi ..... bầu trời chỉ có duy nhất một vì sao ....." Lục Hi Hòa vừa cười vừa nói, sau đó từ trên ghế cao nhảy xuống.

Mike nhìn cô lay động thân thể, vội vàng từ sau quầy bar đi tới: "Lục tiểu thư, cô đừng đi lung tung, cô uống say, Thư Tà biết sẽ tức giận."

Lục Hi Hòa khinh thường cười nhạo, "Tôi không có say đâu, anh đùa à?" Nói xong, cô không để ý tới anh ta, đi thẳng về phía trước.

"Lục tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy?"

"Nhà vệ sinh, thế nào cậu muốn đi cùng tôi à?" Lục Hi Hòa xoay người lại, mặt mang ý cười, gò má trắng nõn hơi chút ửng đỏ, vẻ say rượu đầy quyến rũ.

Lục Hi Hòa dừng bước, giọng nói hơi trêu chọc Mike, anh ta khò sở nhìn Lục Hi Hòa, thấy thế Lục Hi Hòa la một câu không có ý nghĩa rồi tiếp tục đi về phía trước.

Mike nhìn cô bước đi loạng choạng, không còn cách nào, chỉ có thể lấy điện thoại ra gọi Thư Nhã.

"Thư Nhã đập nhà vệ sinh rồi sao?" Lục Hi Hòa vừa hoảng hốt vừa nói thầm, cô đi một vòng vẫn không tìm được nhà vệ sinh, đang lúc mê mang, chợt thấy đằng trước có thân ảnh đang chuyển động. Vì vậy cô không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Kỷ Diễn hút xong một điếu thuốc đang chuẩn bị đi về liền cảnh giác được sau lưng có người, anh vừa xoay người, một người đầy mùi rượu trực tiếp lui

thăng vào trong ngực anh, cô gái này sức lực rất lớn, va chạm như vậy làm cho anh không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Lục Hi Hòa cầm ống tay áo của người ta ngừng đầu, không nghĩ lại và vào một đôi mắt thâm thúy đen ngầu, vốn là muốn hỏi anh ta vệ sinh ở đâu, thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại biến thành: "Oa, anh giai lớn lên trông thật đẹp nha"

Thư Nhã lúc đi tìm lại thấy Lục Hi Hòa đang lôi kéo một người đàn ông mượn rượu làm càn, nhất thời hít một hơi thật sâu, cô không chút nghĩ ngợi chạy tới, người đàn ông trước mặt ăn mặc đơn giản, thế nhưng Thư Nhã biết đây là hàng hiệu, áo sơ mi trắng trên người đàn ông này, ít nhiều cũng năm con số, lại nói người đàn ông này khí chất bất phàm, mạnh mẽ, sao có thể là hạng người hời hợt được?

"Ngại quá tiên sinh, đây là em gái tôi, uống nhiều rồi, đầu óc không tỉnh táo lắm, thực xin lỗi, như vậy đi, nói cho tôi phòng của anh, chi phí hôm nay đều tính cho tôi đi."

"Không cần." Kỷ Diễn lãnh đạm nói, anh nhìn thoáng qua cô gái bị Thư Nhã ôm trong ngực, con người luôn bình tĩnh hơi gọn sóng rồi rất nhanh bình tĩnh lại.

Lục Hi Hòa bị Thư Nhã ôm chặt, làm cô rất khó chịu, cô vừa giãy dụa vừa trêu chọc người đàn ông trước mặt: "Anh lớn lên đẹp trai như vậy nha, tên của anh hẳn là rất êm tai đi, giống như tôi ..... tôi là ..... aaaa ....."

Cô vẫn chưa nói hết liền bị Thư Nhã bịt chặt miệng lại.

Kỷ Diễn nhìn người nào đó vừa bị lôi túm kéo đi, vừa hỏi anh.

"Anh có biết ở trên trời có bao nhiêu vì sao không..."

□□

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Kỷ Diễn....Ai vậy?

Edit: Gấu bụng bự, Gấu chồn

Beta: Gấu muối muối

Sáng hôm sau, Lục Hi Hòa là bị âm thanh liên hoàn đoạt mệnh của Thái Nguyệt đánh thức, sau khi Thái Nguyệt bước vào cửa, âm thanh của chị cũng không hề ngừng lại.

Lục Hi Hòa tự biết đuối lý, cũng hiếm thấy không cùng chị tranh luận, cô biết Thái Nguyệt là một người nóng tính, một khi nổi điên là giống như núi lửa muốn phun trào, nên cô cũng không muốn chọc trước chọc sau làm gì. Cho đến khi thợ trang điểm xong cho cô, lúc đoàn người đến sân bay, Thái Nguyệt cũng mệt mỏi, liền không đề ý đến cô nữa.

Mà Thái Nguyệt mới vừa kết thúc, chưa tới hai phút sau, Thư Nhã liền gọi tới.

"Lục Hi Hòa, đồ tiểu tai họa nhà cậu!"

"Lục Hi Hòa, từ nay về sau cậu không bao giờ được phép bước chân đến Thăng Gia của tớ, nếu không lão nương đánh gãy chân chó của cậu!"

Kỳ thực chuyện tối ngày hôm qua, Lục Hi Hòa vẫn có chút ấn tượng, cô biết mình đêm qua thừa dịp say rượu làm càn với một người đàn ông, thế nhưng người đàn ông kia đến tốt cùng đáng đáp ra sao, cô thật sự không nhớ, trong ấn tượng chỉ nhớ được người đó rất cao.

"Tớ cho cậu biết, ba tháng này cậu hãy ở sa mạc rộng lớn đi, đừng hy vọng tớ sẽ đi gặp cậu!"

"Ồi chào, Thư tỷ à, đừng tuyệt tình như vậy mà."

"Tớ tuyệt tình? Tớ không nói cậu tuyệt tình thì thôi đi, Thăng Gia của tớ không bị chị Nguyệt phá hủy, sợ rằng cũng bị cậu phá hủy trước! Cậu có biết người đàn ông ngày hôm qua cậu trêu chọc là nhân vật nào không?" Nói đến đây, Thư Nhã vẫn còn sợ hãi.

Đêm qua cô còn đồng ý nói muốn miễn phí hóa đơn cho người ta, kết quả giá trị tiêu phí một đêm của người ta bằng hai phần ba thu nhập cả đêm ấy của cô! Về sau đến khi hỏi quản lý cô mới biết, người đó là bạn bè do mấy người Lục Cận mang tới, lại tìm hiểu thêm cô mới biết, người nọ trước đó không lâu đã bí mật về nước, người thừa kế của Kỷ thị - Kỷ Diễn.

Nếu như ở cổ đại, Kỳ thị là gia tộc quyền quý nhất trong hoàng thành, ai mà dám trêu chọc? Vậy mà tiểu nha đầu này hết lần này tới lần khác không biết sống chết, cũng may là Kỳ tổng tính tình tốt, đại nhân rộng lượng không cùng nha đầu này chấp nhặt.

"Hà? Đại nhân vật nào?" Lục Hi Hòa mặt mũi hỏi.

"Kỳ Diễn."

"Kỳ Diễn, ai vậy?" Lục Hi Hòa tùy ý tiếp tục hỏi cô ấy, cô đang chuyên chú cùng Thư Nhã bên kia đầu điện thoại nói, cho nên cũng không có chú ý tới lúc cô nói ra cái tên Kỳ Diễn, Thái Nguyệt bên cạnh liền ngồi thẳng lưng.

"Lục Hi Hòa, cậu là sợ không muốn lẫn lộn trong giới giải trí già đời này nữa rồi hả?" Thư Nhã có chút bất đắc dĩ.

"Hà?"

Thư Nhã đầu kia còn chuẩn bị nói gì tiếp, nhưng nhất thời lại không có âm thanh, mơ hồ nghe được thanh âm sột soạt, đại khái qua vài giây, giọng của Thư Nhã mới từ đầu bên kia truyền tới:

"Hi Hòa, trước không nói nữa tớ ở bên này có chút việc, cúp trước."

"Ừ, được."

Cúp điện thoại xong, Lục Hi Hòa vừa mới chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, lại nghe thấy Thái Nguyệt hỏi cô.

"Em lại làm cái gì thế?"

Lục Hi Hòa lắc đầu: "Không có làm gì hết."

Chuyện ngày hôm qua cô mượn rượu làm càn Thái Nguyệt vẫn chưa biết, lúc này nói gì cũng không để chị biết, nếu như Thái Nguyệt biết, cô còn có thể sống sót đi đến sân bay sao?

"Các em vừa rồi nhắc tới Kỳ Diễn?"

Lục Hi Hòa gật đầu: "Phải, làm sao vậy ạ?"

"Em thật sự không biết Kỳ Diễn là ai?"

Lục Hi Hòa kỳ quái nhìn Thái Nguyệt, "Em phải biết sao?"

"Kỳ Diễn mà em không biết, thì công ty giải trí Thiên Ngu em vẫn phải biết chứ?"

Công ty giải trí Thiên Ngu?

Cái này Lục Hi Hòa đương nhiên là biết, công ty giải trí Thiên Ngu là công ty điện ảnh và truyền hình lớn nhất trong ngành, bất kể là nhân lực hay tài nguyên đều là tốt nhất, sự nghiệp của nghệ sĩ càng là vô tận.

"Kỳ Diễn, là ông chủ Thiên Ngu, người thừa kế Kỳ thị, nói như vậy, em hiểu chưa?"

Lục Hi Hòa sững sốt một chút, gật đầu: "Hiểu."

"Đây chính là một đại nhân vật, nhưng mà tại sao các em lại nói đến anh ta, không phải Kỳ Diễn đang ở nước ngoài sao?"

Lục Hi Hòa nhú nhú mày, ở nước ngoài sao? Nếu Thư Nhã đã nói như vậy, anh ta chắc là phải về nước rồi mới đúng chứ?

"Nghĩ gì thế?" Thái Nguyệt thấy Lục Hi Hòa nửa ngày không nói lời nào, ngồi tại chỗ ngẩn người.

Lục Hi Hòa thu lại suy nghĩ vừa bay xa: "Không nghĩ gì hết."

"Vậy em cùng chị nói ••••• "

"Chị Nguyệt, bây giờ em buồn ngủ lắm, chị để em chợp mắt một tí được không, buồn ngủ quá buồn ngủ quá." Lục Hi Hòa đúng lúc cắt đứt lời của chị ấy, bây giờ cô một chút cũng không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, hơn nữa cô thực sự buồn ngủ muốn chết.

Thái Nguyệt vốn vẫn còn muốn hỏi thêm, thế nhưng nhìn thấy quảng thâm nhân nhặt dưới mắt cô, cuối cùng vẫn không hỏi tiếp, chỉ bất đắc dĩ nói: "Ngủ đi ngủ đi, chị thực sự là nợ tiểu tổ tông nhà em mà, khi nào mới có người thu thập được em đây?"

Nghe vậy, Lục Hi Hòa méo môi: "Tuyệt không có khả năng có người có thể thu ta, trên đời này không có."

Thái Nguyệt: "..... "

Trời quang trăng sáng, tin tức Kỳ công tử về nước nhanh chóng được lan truyền.

Kỷ Diễm, con một ông trùm giải trí Kỳ Thu Hào, người thừa kế tương lai của tập đoàn Kỳ thị, tuy rằng bên ngoài tin tức về Kỷ Diễm đã bay đầy trời, nhưng lại không truyền thông nào công bố ảnh chụp của Kỷ Diễm, bởi vì Kỷ Diễm quanh năm ở nước ngoài, hơn nữa việc anh về nước cũng mười phần bí mật, mọi người không ai biết Kỷ Diễm đến tốt cùng đáng đáp ra sao.

Chỉ biết là, 30 tuổi, độc thân.

Dù vậy, bằng thân phận của người thừa kế Kỳ thị, cũng hấp dẫn vô số thiên kim tiểu thư.

Một tháng sau, Kỷ Diễm lần nữa leo lên đầu đề các tạp chí lớn, chủ tịch đương nhiệm Kỳ thị tuyên bố lui về hậu phương, tập đoàn Kỳ thị do Kỷ Diễm chính thức tiếp nhận, hội đồng quản trị Kỳ thị nháo ra một trận gió lớn.

Mặc dù Kỷ Diễm là danh chính ngôn thuận, nhưng vẫn bị hội đồng quản trị phản đối, không ít lão cổ đông cảm thấy Kỷ Diễm còn quá trẻ, hơn nữa lại mới từ nước ngoài trở về, khẳng định có rất nhiều điều chưa quen đối với thị trường giải trí quốc nội, để bọn họ buông tay giao Kỳ thị lớn như vậy vào tay một thanh niên ba mươi tuổi, thật sự là làm bọn họ khó có thể an tâm, đây không phải là lấy bát cơm của bọn họ ra đùa giỡn hay sao?

Tuy vậy, Kỳ Thu Hào vẫn là cổ đông lớn nhất của Kỳ thị, còn có không ít cổ đông từng đi theo Kỳ Thu Hào, so tỉ lệ sáu bốn, Kỷ Diễm lập tức leo lên Kỳ thị tổng tài vị trí, rất nhanh sau đó những lão cổ đông từng phản đối Kỷ Diễm đều bị vạ vào mặt. (*bóp bóp* - gấu bụng bự: hahaaaa)

Kỷ Diễm tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn, trong thời gian ngắn liền đem thị trường giải trí trong nước điều tra nhất thanh nhị sở*, không thua chút nào so với ba của anh Kỳ Thu Hào, cũng chính vì vậy, danh tiếng của Kỷ Diễm cũng chính thức khai hoa trong giới, hội đồng quản trị cũng không ai dám đưa ra nghi ngờ gì với anh nữa.

*Nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch

Lầu hai mươi tám, phòng làm việc tổng giám đốc.

Kỷ Diễm ngồi trước bàn làm việc, anh một bên xử lý văn kiện, một bên nói chuyện với người đầu kia bằng máy tính.

Đầu bên kia truyền tới thanh âm một người đàn ông trẻ tuổi: "Boss, hiệu suất quý này của công ty chúng ta tăng mười phần trăm so với tháng trước."

"Ừ, làm không tồi."

Người đàn ông trẻ tuổi do dự hai cái, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: "Boss, ngài đây là chuẩn bị ở lại trong nước sao?"

Nghe vậy, Kỷ Diễm ngừng mọi động tác lại, anh nhìn người đàn ông trẻ tuổi đầu kia trong máy tính: "Kane, cậu không cảm thấy thị trường trong nước cũng phát triển rất lớn sao?"

Người đàn ông tên Kane sững sờ hai giây: "Đã hiểu, Boss."

"Ừ."

Video vừa tắt không quá hai phút, cửa phòng làm việc liền bị gõ.

"Mời vào."

Tiểu Minh bung một ly cà phê đi đến, "Sếp, cà phê của anh."

"Đề ở đó đi."

"Vâng." Tiểu Minh đem cà phê đề ở một góc trên bàn làm việc.

"Sếp, công ty Tinh Thượng mời anh tham gia tiệc tối từ thiện đêm nay của bọn họ, anh có muốn đi hay không?"

"Ừ, vẫn phải cho Trâu tổng mặt mũi."

"Được, vậy tôi đi chuẩn bị một chút." Tiểu Minh cung kính nói, sau đó xoay người đi, thần thái phấn chấn.

Lần này công ty Tinh Thượng có mời vài tiểu hoa đán hiện nay, có vẻ nữ thần của anh ta Lục Hi Hòa đã ở trong danh sách, vậy chẳng phải buổi tối anh có thể nhìn thấy nữ thần rồi hay sao? Nghĩ lại vẫn cảm thấy kích động!!

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kỷ tổng...Thật trùng hợp....Anh cũng tới nhà vệ sinh sao ?

Edit: Gấu bụng bự

Beta: Doãn Kiệt

Đây là lần thứ ba Kỷ Diễn nhìn tóc Tiểu Minh .....

Tiểu Minh dường như cũng chú ý tới ông chủ nhà mình đang nhìn, ông chủ đã nhìn kiểu tóc của anh ba lần, có phải cũng cảm thấy kiểu tóc của hân hôm nay vô cùng đẹp trai đúng không? Vậy nếu tối nay đến bắt chuyện với nữ thần một chút chắc sẽ lưu lại được ấn tượng tốt nhỉ?

"Ông chủ ....." Tiểu Minh vừa nói vừa bước về phía Kỷ Diễn.

Thấy anh ta tới, Kỷ Diễn giờ ly rượu lên mặt tỉnh bơ lui về sau hai bước: "Đứng ở đó nói, đừng đến gần quá."

Tiểu Minh, "Dạ?"

Tại sao vậy nhỉ?

Tuy rằng bình thường ông chủ cũng lạnh lùng với anh ta, nhưng cũng chưa bao giờ lạnh đến mức này, hôm nay ông chủ sao thế nhỉ?

Tiểu Minh suy nghĩ hồi lâu, vẫn nghĩ không ra nguyên nhân là gì, cuối cùng anh ta chỉ có thể lặng lẽ tự quy kết rằng, nhất định là tối hôm nay mình quá đẹp trai, ông chủ sợ bị mình chiếm hết nổi bật nên mới không cho mình tới gần.

"Nhị ca."

Kỷ Diễn nghe tiếng của Đường Dự Lâm, anh xoay người lại, quả nhiên thấy Đường Dự Lâm đang đi tới, còn có cả Giang Tư Niên đi cùng.

"Nhị ca, sao anh lại ngồi đây uống một mình thế?" Giang Tư Niên cả lơ phát phơ hỏi anh.

Không đợi Kỷ Diễn trả lời, Giang Tư Niên đã khoa trương gào lên: "Má nó, anh, tên đầu chôi* kia là ai thế? Quá ghê tởm!"

*Tóc dựng dựng lên í các anh em, như này thì phải nè, anh mẫu mặt đẹp nên cân tóc luôn nhóa, còn Tiểu Minh thì...

Kỷ Diễn nhấp một ngụm rượu đỏ, không cần nhìn cũng biết tên đầu chôi Giang Tư Niên nói là ai, cả bữa tiệc chỉ có một quả đầu như cây chôi, anh nhân nhặt quét mắt liếc Tiểu Minh đứng cách đó không xa: "Không biết."

Đường Dự Lâm nhìn chằm chằm tên đầu chôi kia, càng nhìn càng thấy quen, hình như anh đã từng gặp qua ở đâu đó.

.....

"Nhị ca, sao trông giống đặc trợ Tiêu nhà anh vậy?" Đường Dự Lâm suy tư nói.

Đường Dự Lâm vừa nói vậy, Giang Tư Niên cũng cảm thấy người kia rất giống đặc trợ Tiêu.

Kỷ Diễn lãnh đạm nói: "Nhìn lầm rồi."

*

Lục Hi Hòa là hoa đán mới của Tinh Thượng, độ tương tác rất cao, rất được công ty coi trọng, cho nên vừa đóng máy về nước công ty liền mời cô tham dự bữa tiệc từ thiện đêm nay.

Bữa tiệc từ thiện được tổ chức ở khách sạn Trùng Quang lớn nhất Ninh Hạ, khách được mời đều là nhân vật lớn trong các doanh nghiệp.

Vì gần đây Lục Hi Hòa thật sự là nóng bỏng tay, nên không ít đạo diễn sản xuất đều chủ động nâng ly cùng cô, mà Lục Hi Hòa từ đầu tới cuối vẫn duy trì tư thế mỉm cười, bọn họ phần lớn đều trò chuyện về lịch trình gần đây của cô, ngó ý muốn cùng cô hợp tác làm tác phẩm mới, chẳng qua lịch trình của cô đều là do công ty sắp xếp hộ. Nếu như không có gì bản thân đặc biệt thích, cô cũng sẽ không chủ động yêu cầu công ty, cho nên cô cũng chỉ đơn giản theo chân bọn họ hàn huyên vài câu, không giải thích gì nhiều.

Đang trò chuyện, một đạo diễn nói: "Đó không phải là Chi Yếu sao?"

Chu tiểu thư?

Lục Hi Hòa xoay người liền thấy một người phụ nữ mặc lễ phục màu xanh đậm mỉm cười về phía bọn họ, người phụ nữ này không phải Chu Chi Yếu thì là ai?

Quan hệ giữa cô và Chu Chi Yếu không thể nói là đơn giản, thời học cấp ba quan hệ của hai người không tốt, kết quả khi thi đại học lại đậu cùng trường, không chỉ vậy, hai người còn là bạn cùng lớp kiêm bạn cùng phòng, còn chưa tốt nghiệp lại đồng thời ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Thượng. Lúc hai người ra mắt là ở hai vị trí khác nhau, thế nhưng các cô lại thành chị em tốt nổi danh trong giới giải trí Trung Quốc.

Chị em tốt giới giải trí Trung Quốc?

Tốt cái rắm ý!

Đối thủ một mất một còn tại Trung Quốc nghe còn có lý, nếu không phải công ty quyết tâm quảng bá các cô thành hình tượng chị em tốt, các cô đã sớm người trước người sau đấu ba trăm sáu mươi hiệp.

Lúc Chu Chi Yếu đến gần, trên khuôn mặt lạnh lùng và kiêu ngạo nở nụ cười vô cùng thân thiết duyên dáng: "Hi Hoà, sao cậu lại ở đây, này giờ tớ tìm cậu khắp nơi."

Hi hi em gái cô, tôi còn chưa ha ha đâu!

Một giây tiếp theo, nụ cười trên mặt Lục Hi Hòa toát ra vẻ ôn nhu và vô hại: "Ai nha, không phải tớ vẫn luôn ở chỗ này à, sao cậu không thấy, đúng rồi, hằng kính sát trùng tớ đang làm đại diện có vẻ rất tốt, hôm nào tớ đưa cho cậu xem thử một chút."

Chu Chi Yếu nét mặt cười hi hi, trong lòng lại thầm chửi mắng thân mị, yên lặng đem tổ tông mười tám đời nhà Lục Hi Hòa lên thăm hỏi. Tiểu tiện nhân này rõ ràng đang châm chọc cô mất mủ, cô ta nghĩ cô nghe không hiểu?

"Chu tiểu thư và Lục tiểu thư quả là chị em tốt, đúng là khiến cho người ta phải ước ao." Một đạo diễn vừa cười vừa nói.

Lục Hi Hòa cùng Chu Chi Yếu nhìn nhau, mỉm cười.

Khá lắm mẹ cưng! (Khá bánh ê...)

Mấy người nói chuyện một hồi Thái Nguyệt liền tiến tới, Lục Hi Hòa nói một tiếng ngại quá với mấy người này rồi đi về phía Thái Nguyệt.

Thái Nguyệt nhìn các đạo diễn đang nói chuyện cùng Chu Chi Yếu, hỏi: "Hai người lại cãi nhau hả?"

Cô biết rõ ràng mối quan hệ đích thực giữa Lục Hi Hòa và Chu Chi Yếu, hai người này đều là tiểu tổ tông, mặt ngoài chị tốt em tốt mọi người cùng tốt, còn bên trong chỉ hận không thể bóp chết đối phương từ trong nội.

"Không." Không cãi nhau nha, chỉ đá xoáy xiu xiu thôi.

"Vây là tốt rồi." Chị thực sự mỗi ngày đều lo lắng hình tượng của Lục Hi Hòa bị sụp đổ, đến ngủ cũng rầu.

Hai người đang nói chuyện thì một giọng nói từ phía sau truyền tới.

"Lục tiểu thư."

Lục Hi Hòa treo nụ cười như tiên nữ xoay người lại, sau đó khi nhìn thấy người đàn ông vừa gọi tên cô, nụ cười tiên nữ của Lục Hi Hòa tan vỡ trong nháy mắt.

Xin lỗi, là lỗi của cô, cô thật sự đã kiểm chế, cô đã không hét to câu: "Yếu quái từ đâu tới" rất phù hợp với người đàn ông này, lẽ nào bây giờ bắt đầu thịnh hành tóc như cây chổi à, thân là con cưng của giới thời trang, sao cô không biết chút nào về làn gió mới này nhỉ?

Tiểu Minh cũng thật không ngờ nữ thần vừa thấy mình liền nở nụ cười, còn cười đẹp mắt đến như vậy, hiện tại rốt cuộc anh ta cũng hiểu rõ tại sao giới giải trí phong Lục Hi Hòa là nữ thần của nụ cười, bởi vì lúc cô cười lên thật con mẹ nó có sức cuốn hút, hấn nghĩ làm fan của Lục Hi Hòa thật sự là lựa chọn chính xác nhất đời này của hấn!

Lúc Thái Nguyệt nhìn thấy hấn cũng hơi kinh ngạc, tuy rằng cô không quá quen thuộc với người này, nhưng cũng đã gặp qua vài lần, anh ta là đặc trợ của Kỳ Diễn - Tiểu Minh, ngày thường anh ta cũng không như thế này, là một chàng trai rất bình thường, hôm nay bị cái gì kích thích vậy?

"Lục tiểu thư, cô cười lên thật là đẹp quá." Tiểu Minh nhất định không biết rằng mình lúc này sần si cỡ nào, còn rất hợp với kiểu tóc của anh ta nữa, quả thực là đẹp trai cuồng bá xuyên tạc cả bầu trời!

"Lục tiểu thư, kỳ thực tôi là fan của cô, fan trung thành." Tiểu Minh lại bổ sung.

Lục Hi Hòa mỉm cười một lát mới khôi phục lại tâm tình, cô kiểm chế không để mình nhìn tới kiểu tóc của anh ta nữa, tuy rằng kiểu tóc có hơi xấu, nhưng

Lục Hi Hòa nhìn ra anh ta cũng không phải loại người lòng mang ý xấu gì, hơn nữa người có thể đi vào đây đều phải có thư mời, người bình thường vào không được, cho nên cô rất yên tâm.

"Cảm ơn." Cô lễ phép trả lời.

"À Lục tiểu thư, hôm nay được nhìn thấy cô tôi rất vui vẻ, tôi là Tiểu Minh."

Tiểu Minh?

Lục Hi Hòa suy nghĩ một chút, đối với cái tên này không có ấn tượng gì, nhưng vẫn lễ phép cười gật đầu.

Cái nhìn đầu tiên Tiểu Minh chỉ nhìn thấy duy nhất nữ thần nhà mình, tiện thể mới nhìn tới Thái Nguyệt đứng một bên, anh ta biết Thái Nguyệt là người đại diện của Lục Hi Hòa. Vì vậy cũng lễ phép ân cần chào hỏi Thái Nguyệt.

"Chị Thái."

Lúc Tiểu Minh đi, Lục Hi Hòa vừa nghĩ tới quả đầu giống cây chổi của anh ta liền không nhịn được bật cười.

"Đúng rồi, chị Nguyệt, chị quen Tiểu Minh hả?"

"Cũng không tính là quen biết, gặp qua vài lần."

"À."

"Em đừng để ý tạo hình của cậu ta hôm nay, ngày thường cậu ta rất bình thường, hơn nữa còn là trợ lý đặc biệt của Kỷ tổng."

"Kỷ tổng?"

"Chính là Kỷ Diễn." Đang nói Thái Nguyệt liền nhìn thấy mấy người đàn ông đang nói chuyện cách đó không xa, cô dùng cánh tay hích Lục Hi Hòa một cái: "Người đàn ông mặc tây trang màu đen kia chính là Kỷ tổng."

Lục Hi Hòa nhìn theo hướng Thái Nguyệt chỉ, cô chú ý tới người đàn ông kia đang cầm ly rượu đỏ trên tay, khớp xương rõ ràng, cực kỳ có vẻ cảnh đẹp ý vui, người đàn ông có một đôi tay như thế nhất định cũng sẽ có một làn da đẹp. Vì vậy cô men theo tay anh hướng lên trên nhìn.

Chờ một chút .....

Người đàn ông này sao trông quen thế???

Mấy từ khóa then chốt thật nhanh hiện lên trong đầu cô.

Ba tháng trước, trên máy tay, tay mỹ nhân, ăn đậu hũ .....

"Em nên biểu hiện tốt một chút, lưu lại ấn tượng tốt với Kỷ tổng."

"Chị Nguyệt, hình như .....

Không kịp nữa rồi .....

*

Lục Hi Hòa bây giờ đang rất túng quẫn đứng trong phòng vệ sinh, cô nhìn đi nhìn lại tay của mình. Ngón tay như nhánh cây thông, trắng nõn tinh tế, một đôi tay quá xinh đẹp, nhưng mà là một đôi tay rất thềm tay, cả ngày mặc kệ chính sự, chỉ biết ăn đậu hũ của người ta, loại tay này thì có ích lợi gì, phải đánh chết!!

Tay phải cô vỗ nhẹ lên tay trái, "Em nói xem, sao em lại thềm như vậy? Thềm đến vậy cơ hả!"

Dù sao đậu hũ ăn cũng đã ăn, nên đắc tội cũng đắc tội, làm rửa đen rứt cổ không phải tác phong của Lục Hi Hòa cô, đuôi cổ là một đao, rứt cổ cũng là một đao, còn không bằng đau đớn nhanh một chút, hai mươi năm sau ai còn là anh hùng đâu cơ chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng cô buông lỏng không ít. Cô vỗ nhẹ gò má của mình, lúc này mới bước ra từ nhà vệ sinh.

Thế nhưng ——

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, biểu tình thấy chết không sờn của cô trong nháy mắt đóng băng. Bởi vì cô vừa đi ra ngoài liền rất không trùng hợp thấy đối diện là Kỷ Diễn đang đi tới.

Mẹ nó, đây là vận cứt chó gì đây!

Lục Hi Hòa yên lặng đưa tay khều tóc đang vén sau tai che khuất nửa khuôn mặt.

Không nhận ra mình, không nhận ra mình .....

Ngay lúc cô chỉ muốn tàng hình để nhường đường cho Kỳ Diễn, Kỳ Diễn đã dừng lại trước mặt cô.

Wh a t???

Làm gì vậy? Lẽ nào anh ta nhận ra cô??

Hai người đều không nói gì, cũng chỉ một mực đứng trước mặt đối phương, bầu không khí rất xấu hổ.

Xấu hổ đến độ Lục Hi Hòa phải chủ động đập tan bầu không khí yên tĩnh này, cô bỗng đặc biệt tự nhiên đưa tay vén tóc che khuất hai gò má ra sau tai một lần nữa, mỉm cười thanh thuần: "Ha ha, Kỳ tổng, anh cũng đi vệ sinh hả, cùng nhau ..... không không không ..... gì nhỉ, thật khéo."

Kỳ Diễn không nói gì, chỉ bình thần mà nhìn cô.

Lục Hi Hòa bị đôi mắt thâm thúy của anh nhìn có chút không thoải mái, bây giờ cô chợt dạ muốn chết, nhắc tới cũng kỳ, cô chưa bao giờ bắt thành như vậy ở trước mặt ai cả, cô luôn luôn duy trì khí tràng hai mét tám*, duy chỉ có ở trước mặt người đàn ông này là không còn chút khí thế gì đáng nói.

*Khí tràng hai mét tám: Mô tả khí tràng độc đoán và mạnh mẽ, khí thế áp đảo người khác. (baidu) -> có thể bạn không cao, nhưng thẳng khác vồn phải ngược nhìn (chính là ý này)

Làm gì hả! Làm gì hả! Nhìn bản tiền nữ làm cái gì?

Lục Hi Hòa chửi thầm, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, một bàn tay bao trùm che khuất ánh mắt của cô, mắt cô cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ từ bàn tay anh, Lục Hi Hòa đầu óc luôn minh mẫn vào giờ khắc này bỗng tắt sổng.

Anh đang làm gì vậy? Chẳng lẽ anh nhận ra cô rồi sao?

Cô theo bản năng co rúc về phía sau.

"Đừng nhúc nhích."

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu, Lục Hi Hòa trong nháy mắt giống như bị Bạch Triền Đường thi triển Quỷ Hoa điểm huyết thủ *, bước chân dính chặt trên mặt đất.

*Một kiểu điểm huyết, Bạch Triền Đường là một nhân vật trong truyện tiên hiệp, ai cần thêm thông tin hỏi bác Gút Gồ sẽ rõ

"Hi Hoà."

Nhưng vào lúc này, âm thanh của Thái Nguyệt truyền tới, trong cái đầu đang rối tung của Lục Hi Hòa như có một tia sáng xuất hiện, khiến cho cô như vừa tỉnh mộng, cô chợt hơi duỗi tay kéo bàn tay của anh ra.

"Kỳ tổng, người đại diện đang gọi tôi, không làm phiền nữa." Nói xong, Lục Hi Hòa không chút do dự xoay người đi về phía Thái Nguyệt.

Kỳ Diễn nhìn bóng lưng gầy gò của cô, trong con ngươi nổi lên tâm tình phức tạp, ánh mắt dần đen kịt lại.

"Hi Hoà, xảy ra chuyện gì vậy?"

Cô mới vừa đi đến cạnh Thái Nguyệt, Thái Nguyệt liền mở miệng hỏi, nếu như chị không mù, chị nhất định không thể nhìn lầm, đứng ở trước mặt cô vừa rồi là Kỳ Diễn, giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Kỳ thị, nhưng mà hành động vừa rồi của bọn họ ..... vì sao có hơi.....

Lục Hi Hòa không lập tức trả lời chị ấy, mà là nắm chặt cổ tay của chị ấy đi về phía trước, cũng không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy có một trận gió lạnh gai gai sau lưng, lúc quay về đại sảnh, cảm giác kia đã tiêu tan không ít, lúc này cô mới đem hết chuyện lúc trước đều kể cho Thái Nguyệt.

Thái Nguyệt chỉ cảm thấy như là sét đánh giữa trời quang, tiểu tổ tông này bình thường làm vậy thì không nói, nhưng chị thực sự không nghĩ tới cô lại dám càn quấy đến mức này.

"Tiểu tổ tông, tiểu tổ tông của tôi ời." Thái Nguyệt tức đến đấm ngực giận chân.

Lục Hi Hòa thấy bộ dạng biểu tình này của Thái Nguyệt, chỉ biết yên lặng mỉm cười không nói lời nào, cô nào đâu biết rằng người mình đùa giỡn lại là giám đốc của Kỳ thị, hơn nữa còn đùa giỡn hai lần, lần thứ hai coi như không tính, dù sao khi đó cô uống say, còn có thể thông cảm được, nhưng lần đầu tiên thì .....

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tôi sợ

Cô không muốn nghĩ tới nữa.

Lúc cô còn đang thất thần, Thái Nguyệt đuổi tay chạm vào khuỷu tay cô.

"Hà?"

Thái Nguyệt ra hiệu hướng về phía cô. Cô thuận tiện nhìn qua, liền nhìn thấy Trâu Mẫn Dư dẫn một người đàn ông trẻ tuổi đến chỗ họ.

Mà người đàn ông không phải ai khác, đúng là người mà nàng mới gặp vài phút trước, Kỷ Diễn.

Thái Nguyệt nhanh chóng đưa cho cô một ly rượu vang đỏ, "Bình tĩnh chút."

Lục Hi Hòa mỉm cười, cô sẽ cố gắng hết sức.....

"Hi Hòa, giới thiệu cho cô một chút, đây là Kỷ tổng, CEO của Thiên Ngu." Trâu Mẫn Dư vui tươi hơn hờ nói với Lục Hi Hòa. Lục Hi Hòa là đối tượng mà công ty họ đang gắng sức quản lý, Kỷ Diễn là nhân vật nổi tiếng, anh ta tự nhiên là phải giới thiệu nghệ sĩ quan trọng của công ty mình.

Đôi mắt đào hoa của Lục Hi Hòa giống như sóng biếc trong veo, đôi môi nhỏ khẽ nhấc lên tạo ra một vòng cung tuyệt đẹp. Về ngoài thuần khiết dường như không phải nhân gian yên hoà*, cô cầm ly rượu giờ lên, khẽ gật đầu với Kỷ Diễn.

*Nhân gian yên hoà: thoát tục, thần tiên

"Chào Kỷ tổng."

Trong lòng Lục Hi Hòa đang thấp thỏm không yên, nhưng ngay cả trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô vẫn duy trì giữ nụ cười chuẩn mực của tiên nữ.

Mợ bà nó!

Trâu Mẫn Dư tiếp tục nói chuyện với Kỷ Diễn: "Kỷ tổng, đây là Lục Hi Hòa, nghệ sĩ của công ty chúng tôi, đừng nhìn tuổi cô ấy còn nhỏ, mà bất kể gan dạ sáng suốt hay diễn xuất, đều không thua kém những người đi trước".

Nghe những lời Trâu Mẫn Dư nói, khóe miệng Kỷ Diễn đột nhiên gọi lên nụ cười nhàn nhạt, đồng ý: "Ừ, quả thực là như vậy."

Lục Hi Hòa: "....."

"Là một nghệ sĩ giải trí chắc là thường xuyên ngồi máy bay chứ?" Kỷ Diễn nói.

Lục Hi Hòa trong lòng "lộp bộp" một chút, cô liền biết, vừa nãy anh chắc chắn đã nhận ra, nếu không cũng sẽ không làm điều này.

Cô cũng nhớ rất rõ ràng, lúc cô ăn đậu hủ của Kỷ Diễn đã lấy cớ là lần đầu tiên ngồi máy bay nên hơi sợ, bất quá cô không còn lời nào để nói, Trâu Mẫn Dư liền giúp cô trả lời: "Có nghệ sĩ nào mà không ngồi máy bay chứ, nếu không thì lịch trình thế nào mà hoàn thành được?"

Lục Hi Hòa: "....."

Boss, anh có biết anh như vậy là đang tự đào hố chôn nghệ sĩ của mình không???

"Trước đây tôi cũng thấy Lục tiểu thư vài lần trên màn hình, quả nhiên TV cùng người thật vẫn luôn có điểm bất đồng," Kỷ Diễn nhàn nhạt nói.

Trâu Mẫn Dư nhún mày: "????"

Kỷ tổng đây là đang ám chỉ nghệ sĩ của công ty anh không xinh đẹp???

"Bây giờ nhìn, vẫn cảm thấy Lục tiểu thư ngoài đời so với trên TV xinh đẹp hơn."

Trâu Mẫn Dư thả lỏng chân mày, nguyên lai ý Kỷ tổng là thế.

Nhưng mà.....

Lục Hi Hòa lần nữa hiểu ra được ý tứ che giấu của Kỷ Diễn, anh đây là đang ám chỉ lần trước gặp ở trong "Bar Thăng Gia" đi.

Chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, anh liền truyền đạt ý tứ mà anh muốn biểu đạt với cô.

Một là chuyện trên máy bay, hai là chuyện ở quán bar.

"Kỷ tổng quá khen." Ngay cả khi trong tâm cô sáng rõ như gương, cô vẫn phải làm bộ dạng giả bộ nghe cái gì cũng không hiểu.

*

Sau khi tiệc tối từ thiện kết thúc, đã gần 9h tối. Đoàn người đến như thế nào thì rời đi như vậy, Lục Hi Hòa cũng không ngoại lệ, thời điểm cô chuẩn bị lên xe bảo mẫu thì đột nhiên có ai đó cách không xa đối cô vẫy tay. Lục Hi Hòa không thấy rõ gương mặt của người đàn ông, nhưng cô nhìn thấy biểu tượng đầu chó của anh ta. Lục Hi Hòa không thể không mỉm cười, vẫy tay lại với anh ta.

"Vẫy tay với ai vậy?" Thái Nguyệt ngồi trong xe bảo mẫu hỏi.

"Cái đầu chó.... À không..... Tiểu thư ký."

Thái Nguyệt cười nói: "Tiểu thư ký này thực sự là fan số 1 của em."

"Có lẽ vậy." Lục Hi Hòa nói.

Kỷ Diễn đi ra vừa đúng lúc thấy Tiểu Minh đang đứng ở cửa xe với cái đầu chó không biết đang nhìn cái gì. Kỷ Diễn nhìn theo hướng anh ta đang nhìn thì thấy Lục Hi Hòa đang khom lưng lên xe, hôm nay cô mặc bộ lễ phục dạ hội hở vai, làn váy trắng đến mắt cá chân mảnh khảnh của cô, mang đôi giày cao gót màu bạc càng khiến cô mảnh khảnh cao gầy.

Kỷ Diễn chợt nghĩ đến 3 tháng trước, cô mặc một bộ chiếc váy ngắn liền áo màu đen, đôi chân trắng thon dài và thẳng tắp, vòng eo thon nhỏ tinh tế mềm mại, lôi kéo ống tay áo của anh cả người đều tựa vào người anh, quanh hơi thở đều là hương thơm nhàn nhạt của cô.

Tiểu Minh quay sang sắp xếp của mình thấy anh đứng đằng sau mình. Anh ta không thể không nói:

"Ông chủ?"

Kỷ Diễn phục hồi tinh thần, anh mở cửa xe và ngồi vào: "Về thôi."

"Vâng."

Tiểu Minh nhìn Kỷ Diễn qua gương chiếu hậu. Anh ngồi dựa vào ghế sau, nhắm mắt nhìn có chút mệt mỏi. Vì vậy không làm phiền anh vào lúc này, đợi tới khi xe chạy đến chung cư, Tiểu Minh lúc này mới nói với Kỷ Diễn một tiếng: "Ông chủ, tới rồi."

Kỷ Diễn nhíu mày, mở mắt ra, duỗi tay xoa xoa nhẹ từ sống mũi xuống. Sau khi xuống xe, anh dặn dò Tiểu Minh: "Lái xe về cẩn thận."

Trong lòng Tiểu Minh chính là cảm động, mặc dù ông chủ của bọn họ ngày thường rất lạnh nhạt, nhưng là vẫn có một chút lương tâm, "Cảm ơn sếp, tạm biệt."

"Ngày mai bình thường một chút."

Tiểu Minh: "???"

Kỷ Diễn thấy Tiểu Minh không hiểu, vì thế anh chỉ tay vào tóc của anh ta, tiếp theo không để ý đến anh ta nữa liền đi vào bên trong.

Tiểu Minh nhìn bóng lưng Kỷ Diễn, trong lòng rủa thầm 10,000 lần mẹ bà nó, ý của ông chủ là kiểu tóc của anh ta không bình thường? Anh muốn thu hồi lại lời nói lúc trước, người như ông chủ, sao có thể có lương tâm chứ????

Ảo tưởng lái xe đâm chết anh ta, ồ, cách này..... ừm.....không được, anh còn phải dựa vào việc phát tiền lương của anh ta,..... Sếp, anh phải nhớ kỹ, là tiền lương cứu mạng anh!

*

Khi Tiểu Minh lái xe rẽ phải, vừa đúng lúc anh ta đi ngang qua một chiếc xe Toyota Elfa màu đen. Anh ta mơ hồ cảm thấy chiếc xe đó có chút quen thuộc, nhưng trong đầu óc quá nhanh, vì vậy anh ta không bắt được. Hai người lái xe đã rời đi thật xa.

Thái Nguyệt bọn họ chở Lục Hi Hòa đến dưới lầu, Lục Hi Hòa sau khi xuống xe hướng mấy người trong xe vẫy tay chào, "Cho các cô cơ hội nói lời chúc ngủ ngon với tiên nữ."

Một vài người trong xe bảo mẫu nhìn cô khá bình tĩnh, rõ ràng bọn họ đã quen với hành vi của cô. Thái Nguyệt liếc mắt nhìn cô: "Cô mau đi lên đi, sáng sớm ngày mai còn phải lên công ty, có cuộc họp."

Lục Hi Hòa bấu môi dưới lớp khẩu trang, "Đi đây."

Nói xong, cô liền bước vào tòa nhà chung cư. Khi mới bước vào sảnh, Lục Hi Hòa cảm thấy một cơn gió mát lạnh lướt qua. Cô vô thức nắm chặt chiếc áo gió quanh người. Mặc dù là đêm mùa hè nhưng thời tiết trong những ngày này rất bất thường, vào ban đêm, trời lạnh đến dọa người, vòng qua vòng lại. Cô nhìn thang máy đang từ từ đóng lại, nhanh chóng chạy đến "Này,.... Chờ chút...."

Nhưng cô vẫn là muộn một bước, cô chỉ có thể nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại trước mắt. "Wow, người bên trong nếu biết chính mình vừa bỏ lỡ một tiên nữ, khẳng định sẽ khóc lóc thảm thiết."

Trở lại chung cư, chuyện đầu tiên Lục Hi Hòa làm là đập rớt giày cao gót trên chân, đôi giày trị giá 5 con số bị chủ nhân của nó đá không thương tiếc. Lấy một chiếc dép trong nhà thoải mái đi vào, Lục Hi Hòa đi vào phòng ngủ sau đó đi vào phòng tắm. Chẳng mấy chốc cửa kính nhà tắm hiện lên mờ mờ ảo ảo và tiếng nước chảy bên trong kèm theo tiếng hát khê.

Bởi vì sáng sớm ngày mai phải đến công ty họp, cho nên cô sấy xong tóc, chăm sóc da trước khi lên giường, thoải mái chui vào chăn.

Tắt đèn, đi ngủ!

*

Trong giấc mơ là cảnh tượng hỗn loạn, những tiếng la hét gào thét chói tai, và chiếc xe bị va vào bên đường đã biến dạng. Máu đỏ sẫm chảy từ xe xuống con đường nhựa, không khí đầy mùi máu tươi.

Anh nghe được thanh âm nhe nhào của bé gái.

"Tôi sợ."

"Tôi sợ."

Mỗi một tiếng giống như được khắc sâu trong tâm trí anh.

Anh phát điên mà đi tìm nguồn gốc của âm thanh này, nhưng âm thanh xung quanh không biết từ khi nào trở nên ồn ào hơn, thanh âm bé gái bị tiếng ồn bao phủ, mùi máu tươi trong không khí bắt đầu trộn lẫn với mùi xăng, trước mắt dần bị ánh lửa bao trùm. Cả thế giới đều bao phủ một màu đỏ tươi.

Kỷ niệm mờ to mắt trong bóng tối, lưng áo anh ướt đẫm, trán che kín mồ hôi lạnh. Khi ánh mắt của anh đã bắt đầu quen dần với bóng tối, anh mới đưa tay ra xoa ấn đường.

Anh đã rất lâu không mơ lại giấc mơ này, nhưng mãi đến 3 tháng trước.

Có một cô gái hỏi anh: "Anh có biết ở trên trời có bao nhiêu vì sao không..."

Trên trời chỉ có một vì sao.

Kỷ niệm khẽ nhắm mắt lại, cũng không biết mình nằm trên giường bao lâu. Lúc này anh mới xốc chân chân trần đi xuống giường.

*

Ngày hôm sau, Lục Hi Hòa dậy khá sớm, sau khi ăn sáng và trang điểm, mới tự lái chiếc xe yêu quý đến công ty họp.

Mặc dù Lục Hi Hòa trong công ty bọn họ tuổi còn nhỏ, nhưng đã ra mắt sớm, có mức độ nổi tiếng cao, cho nên năm 22 tuổi cô đã ngồi vững trên ngai vàng của công ty.

"Chào buổi sáng, Hà tỷ."

Hà Phi?

Tương tự như Lục Hi Hòa là đàn chị của công ty bọn họ, chẳng qua lúc Lục Hi Hòa vào công ty, Hà Phi đã là đàn chị rồi. Dù sao Lục Hi Hòa vẫn là người đến sau, nói tới Hà Phi vẫn là đàn chị đi trước.

Chẳng qua tất cả mọi người đều biết, Hà Phi không thích Lục Hi Hòa, nhưng mọi người cũng biết, không chỉ có Hà Phi không thích Lục Hi Hòa mà Lục Hi Hòa cũng không thích Hà Phi. Chỉ có điều là họ chưa bao giờ chủ động khiêu khích nhau, mà hai người vẫn luôn bảo trì mặt ngoài hữu hảo với nhau mà thôi.

Đi theo Hà Phi còn có Mạnh San San, Mạnh San San là em gái họ của Hà Phi, cho nên Hà Phi rất nâng đỡ cô ta. Năm nay mới 19 tuổi, trưởng thành chắc rất xinh đẹp, công ty vừa mới ký hợp đồng với cô ta. Hà Phi không thích Lục Hi Hòa, là em họ của Hà Phi, Mạnh San San tự nhiên cũng ghét Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa từ xa liền nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Mạnh San San, cũng lười phản ứng với cô ta. Chỉ là thấy Hà Phi đến gần chỗ cô, mới bày ra nụ cười tiêu chuẩn của tiên nữ, lịch sự chào hỏi Hà Phi: "Chào buổi sáng, Hà tỷ."

Hà Phi nhìn thoáng qua Lục Hi Hòa với vẻ mặt vô cảm, nụ cười tiên nữ Lục Hi Hòa vẫn luôn được bàn tán say sưa trong giới, bởi vì khi cô cười lộ lên

thực sự rất xinh đẹp, nhưng nụ cười tiên nữ mà mọi người cảm thấy xinh đẹp ở trong mắt Hà Phi lại chói mắt lạ thường.

Cô ta lãnh đạm "Ừ" một tiếng, chuẩn bị rời đi, Mạnh San San cũng chuẩn bị rời đi theo, nhưng câu nói tiếp theo của Lục Hi Hòa lại làm hai người đều dừng bước.

"Người mới đến công ty khi nào lại không hiểu lễ phép như vậy, nhìn thấy tiền bối mà không có một lời chào hỏi? Chẳng lẽ cho rằng bên trên có người nâng đỡ, liền có thể ngang hàng với các tiền bối trong công ty sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Không có tin nhắn của bạn, tôi rất sợ~~~~~

Hôm nay tặng 99 bao lì xì ~99 đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Người chị

Edit: Gấu Đại tỷ

Beta: Gấu muội muội

- - - - -

"Người mới đến công ty khi nào lại không hiểu lễ phép như vậy, nhìn thấy tiền bối mà không có một lời chào hỏi? Chẳng lẽ cho rằng bên trên có người nâng đỡ, liền có thể ngang hàng với các tiền bối trong công ty sao?"

Lục Hi Hòa lời này nói ai, mọi người ở đây trong lòng đều biết rõ ràng, thật ra rất nhiều người không thích Mạnh San San, dù sao mọi người đều là đồng nghiệp của nhau, chỉ vì chị họ cô ta làm trong công ty là có thể không coi ai ra gì sao?

Tuy mọi người không thích cô ta nhưng cũng không dám nói gì, chỉ dám bàn tán sau lưng mà thôi.

Nhưng những lời này của Lục Hi Hòa đã nói hộ tiếng lòng của không ít người, mặc dù trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng đã sớm vỗ tay vì Lục Hi Hoà.

Mạnh San San cảm thấy ánh mắt như kim châm của những người xung quanh dừng ở trên người cô ta, làm cho cô ta xấu hổ, nhưng cô ta ý vào có Hà Phi nên dù biết Lục Hi Hòa đang nói mình mà vẫn nói chuyện không hề khách khí.

"Chị đang nói ai đấy?"

Nụ cười tươi trên mặt của Lục Hi Hòa hơi thu lại, cô khoanh tay trước ngực, mặt vô biểu tình nhìn thẳng cô ta.

Chẳng lẽ tính tình cô đạo này tốt quá sao?

Một người mới vừa ký hợp đồng mà có thể nói chuyện với cô như vậy?

Mạnh San San bị Lục Hi Hòa nhìn thấy hơi chột dạ, khí thế của Lục Hi Hoà rất lớn nhưng cô ta cũng không muốn yếu thế trước mặt cô chút nào.

"Ai là người thích hợp để nói, việc mình làm mà còn không biết ..... sao?" Lục Hi Hòa cố tình dừng lại, rồi mới nói hết câu.

Tiền nữ không thể nói tục trước công chúng, phải nhin.

Lúc Lục Hi Hòa cố tình dừng lại làm cho mọi người xung quanh không nhin được mà cười ra tiếng.

"Chị ....."

"San San." Hà Phi thấy Lục Hi Hòa dễ dàng chọc tức Mạnh San San, cô ta đành phải cảnh cáo gọi Mạnh San San.

Mạnh San San nhìn thấy sắc mặt Hà Phi không tốt, chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mặc dù cô gọi là chị Hà Phi nhưng quan hệ của hai người cũng không thân thiết đến như thế, nên cô vẫn rất sợ chị ta.

Hà Phi nhìn về phía Lục Hi Hòa, thấy nụ cười của cô vẫn rực rỡ như cũ, ánh mắt lạnh xuống, khẽ nói với Lục Hi Hòa: "Đừng quá phận, một vừa hai phải

thời."

"Tôi không hiểu ý của chị Hà lắm." Lục Hi Hòa không quan tâm chuyện Hà Phi đã cố ý nói nhỏ xuống, vẫn trả lời chị ta bằng âm lượng bình thường.

Không hiểu? Hà Phi cô đã nói rõ như thế mà cô ta còn không hiểu cái quỷ à?

Chẳng qua những lời mà cô ta nói hôm nay, mọi người đều thấy rằng cô ta muốn dạy dỗ Mạnh San San, chị nói một câu đừng quá phận một vừa hai phải là cho cô ta bậc thang để xuống.

khuôn mặt tiên nữ của cô ta muốn để vào đâu? Chẳng lẽ cô ta không cần mặt mũi à?

"Tôi không rõ chị Hà muốn nói đến chuyện người mới không lễ phép khi gặp tiên bối hay là vì công bằng với mọi người mà tiên bối nhắc nhở người mới là quá phận?"

"Lục Hi Hòa."

"Tiên bối à, chị nói gì thì tôi sẽ nghe theo, bởi vì chị là tiên bối của tôi, cho dù tôi có không thích chị thì khi nhìn thấy chị, tôi vẫn cười đến ba phần, tất cả mọi người ở đây chứng kiến nên diễn một chút chắc không quá khó đi?"

Ngay lúc đó mặt Hà Phi tái đi luôn, Lục Hi Hòa coi đó như một trò chơi đồ chữ.

Mọi người đang xem đều về mặt muốn cười lại không dám cười, tuy nói Lục Hi Hòa và Hà Phi đều là chị em trong cùng một công ty, nhưng tất cả mọi người đều biết, Hà Phi đang bị đình trệ, công ty có thể giữ lại vị trí cho chị ta cũng đã nể mặt chị ta, nói cho cùng đã là một nữ minh tinh hết thời.

Còn Lục Hi Hòa lại không như thế, cô là nữ diễn viên xuất sắc nhất lại đang trong thời kỳ thăng hoa nhất nên công ty nâng đỡ còn không kịp.

"Nếu tôi nhớ không nhầm, người mới vào công ty chúng ta đều sẽ được đào tạo một khóa học về lễ nghi, chưa bao giờ dạy ra mấy người mới không có lễ phép, vậy thì chuyện Mạnh tiểu thư không lễ phép như thế không phải vấn đề của công ty, vậy thì ở đâu?" Lục Hi Hòa mỉm cười.

Người chung quanh chợt hiểu ra. Chị Lục thật trâu bò, mắng chửi người không hề thô tục nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Mạnh San San hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc trắng lúc đỏ, Lục Hi Hòa đang châm biếm cô ta không có gia giáo, "Lục ....."

"Xin lỗi!"

Hà Phi nâng cao âm lượng hai chữ đó lên để cắt lời Mạnh San San đang chuẩn bị mắng chửi, khiến mọi người xung quanh đang nói nhỏ phải im lặng.

Mạnh San San vô cùng đắc ý nhìn Lục Hi Hòa, "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không xin lỗi tôi."

Lần này Lục Hi Hòa thật sự muốn cười, không phải nụ cười tiên nữ tiêu chuẩn, cũng không phải nụ cười vênh váo tự mãn của Mạnh San San, mà là cười như không cười nhìn Hà Phi.

Ngu xuẩn!

Hà Phi kéo cánh tay của Mạnh San San, lôi đến trước mặt Lục Hi Hoà, "Mau xin lỗi Lục tiểu thư!"

Tay Mạnh San San bị Hà Phi kéo mà đau nhói, còn chưa kịp kêu ca gì, vành mắt đã đỏ lên, "Chị ....."

"Chị không muốn nói lần thứ hai." Hà Phi lạnh lùng nói.

Mạnh San San tủi thân muốn chết, nhưng sợ Hà Phi, dù không tình nguyện cũng phải ngoan ngoãn xin lỗi.

"Em xin lỗi."

"Khi mắng chửi người khác giọng cũng không nhỏ, mà đến khi xin lỗi lại giống như muỗi kêu thế, không nghe được gì? Sao, đây là xem thường? Hay xin lỗi làm cô tủi thân?"

Lục Hi Hòa đối với người ngoài có tiếng là tiểu tiên nữ trong sáng vô hại, nhưng người quen với cô đều biết, cô không chỉ là một tiểu tiên nữ mà tức giận lên lại là cấp bậc nữ vương.

Mạnh San San ngẩn ra, cô ta theo bản năng nhìn về phía Hà Phi, nhưng Hà Phi vẫn lạnh nhạt không nhìn cô ta một lần, nên cô ta đành phải quay đầu nói lại một lần nữa với Lục Hi Hòa: "Thật xin lỗi chị Hi, vừa rồi em sai rồi, hy vọng chị có thể tha thứ cho em."

Lần này nói rõ ràng hơn lần trước rất nhiều, không cần biết có thật lòng hay không, nhưng sự thật lòng bên ngoài Lục Hi Hòa vẫn thấy được, vì thế khóe miệng cười sâu hơn.

"Ai nha, không sao, biết sai mà sửa là tốt rồi, về sau cô vẫn là hậu bối của tôi, thì người làm tiên bối như tôi sẽ quan tâm cô thật tốt, ví dụ như Hà tiên bối quan tâm tới tôi, chị thấy có đúng không chị Hà?"

Nghe giọng nói dịu dàng ngọt ngào của Lục Hi Hòa, mọi người xung quanh công ty cũng đã tập nãi thành quen, Chị Lục đã hoàn toàn nhập vai cả trong cuộc sống rồi.

Lục Hi Hòa nói mấy câu trước thì không vấn đề gì, nhưng câu sau người có chút đầu óc đều biết có ẩn ý bên trong, Hà Phi trợn mắt lên nhìn Lục Hi Hòa, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Phải."

Lục Hi Hòa mặc kệ Hà Phi nghiêng răng nghiêng lợi, dù sao người cô đã dạy dỗ xong, nên truyền đạt cũng đã truyền đạt rồi, tóm lại, trận chiến này cô thắng mà không có khói thuốc súng.

"À, đúng rồi, San San, sau này cô phải nhớ kỹ, đằng sau cô còn có chị Hà, phải chú ý đến lời nói hành động của mình, không sẽ làm cho chị Hà mất mặt, có chuyện gì cũng phải nói cho chị Hà biết, chị ấy không đồng ý thì đừng có làm…… ai, thôi không nói nữa, sắp đến giờ họp rồi, tôi đi trước nhé, chị Hà, hẹn gặp lại."

Sau khi nói xong Lục Hi Hòa không nhìn sắc mặt của hai người đó nữa, dậm lên đôi giày cao gót thướt tha hướng đến phòng họp.

Mọi người thấy Lục Hi Hòa đi cũng biết vở kịch này đã kết thúc, tất cả cũng không muốn ở lại để cho Hà Phi trút giận, vì thế tốp năm tốp ba tản ra, đi làm việc riêng của mình.

Hà Phi nhìn bóng dáng mảnh khảnh cao gầy của Lục Hi Hòa, đôi xinh đẹp sắp bốc hỏa đến nơi, người phụ nữ này thật thủ đoạn, tâm cơ sâu không lường được, lại có thể dùng cách này để làm cho chị ta và Mạnh San San mất mặt.

Người phụ nữ này cho chị ta một chiếc mũ thật ra là muốn nói cho mọi người biết nếu tôi có chuyện gì xảy ra thì chắc chắn là do chị Hà Phi đâm sau lưng, rồi mặt kệ Mạnh San San có làm gì thì tốt hay xấu cũng tính trên đầu chị ta, muốn để tất cả mọi người biết, Mạnh San San nghe lời của chị ta nhất.

Mạnh San San biết Hà Phi đang rất tức giận, trong lòng vừa lo lại vừa sợ, chỉ muốn xin lỗi Hà Phi, để chị ta không tức giận nữa.

"Chị, đối……"

"Câm miệng!"

"Cô đâu không lại cô ta thì an phận cho tôi, nếu có thua trong tay cô ta thì cũng đừng trách người làm chị này không cảnh báo trước!"

"Em…… đã biết……"

Đứng ở tầng 2 nhìn hết được màn vừa rồi, Kỳ Diễn thu hồi ánh mắt nhìn Lục Hi Hoà, nghĩ đến lời nói của cô vừa rồi, khóe miệng không khỏi cong lên, quả nhiên không bao giờ chịu thua.

Tiểu Minh không khỏi nuốt nước bọt, giọng nói vừa ngọt như mật lại mạnh mẽ kia vẫn còn vang vọng trong đầu anh ta "Oa, đây đâu phải tiểu tiên nữ, mà là nữ vương mẹ của tiểu tiên nữ."

Kỳ Diễn nhìn anh ta, lạnh nhạt nói: "Vậy cậu còn thích cô ấy?"

Tiểu Minh nhìn ông chủ nhà mình một cách kỳ lạ, "Thích chứ, vì sao lại không thích, như vậy rất tốt, khuôn mặt đã như tiểu tiên nữ, nếu tính cách cũng như vậy còn không bị người ta bắt nạt, ngài không phải không thấy, hai người phụ nữ vừa rồi sắc mặt đáng sợ như nào."

Kỳ Diễn không nói tiếp đề tài này nữa, "Đi thôi, đừng lãng phí thời gian."

Tiểu Minh: "???"

Ngài còn biết lãng phí thời gian, ngài quên là chính ngài đừng xem trò này trước a!!!

Đang nói, phía trước vang lên giọng nói của một người đàn ông trung niên, "Kỳ tổng, ngài tới rồi?"

Kỳ Diễn nhìn thấy Trâu Mẫn Dư đang đến chỗ này, lạnh lùng lên tiếng: "Vâng, tôi đến từ sớm."

Thuận tiện xem kịch hay.

*

Lục Hi Hòa vừa mới đi qua, thì nghe thấy giọng nói của Chu Chi Yếu.

"Thật trâu bò, chị Hi."

Lục Hi Hòa liếc mắt nhìn Chu Chi Yếu, "Đồ tiểu nhân âm thầm đứng xem, nếu thấy sao không ra giúp đỡ cho tôi?"

"Khí thế nữ vương lớn như thế thì cần gì người giúp đỡ? Nhưng cô hôm nay làm lớn như vậy, sợ sẽ kết thù với Hà Phi."

Lục Hi Hòa cười nhạo, "Tôi cùng chị ta không phải đã sớm không thể hòa thuận rồi sao?"

"Tôi không hiểu, sao cô lại không thích Hà Phi, ngay từ khi vào công ty tôi thấy cô đã có sự thù địch với chị ta."

Lục Hi Hòa nhìn cô, sau đó cụp mắt xuống đi lên phía trước, "Thì chị ta cũng đâu thích tôi."

Chu Chỉ Yếu đi theo, "Không đúng, rõ ràng là cô chán ghét chị ta trước."

"Chị ta khó chịu với tôi trước."

Mễ Ni đi theo nhìn chị Hi và chị Yếu, im lặng liếm môi.

Chị Yếu, có phải chị quên mất chuyện gì không, hai người không phải đối thủ một mất một còn sao? Mà bây giờ lại tung tăng đi cùng nhau thế này???

Tác giả có lời muốn nói: Phải biết rằng tiểu Lục tổng của chúng ta không phải dễ chọc!!!

Ps: Chiều nay 6 giờ canh hai

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Xin lỗi ? Không thể nào! Cả đời này cũng không thể!

Edit: Gấu lười

Beta: Gấu muối muối

- - - - -

Hôm nay mở cuộc họp dành cho mấy gương mặt lớn, nhưng trong phòng hội nghị chỉ có bốn năm người. Bởi vì hầu hết các nghệ sĩ không thường xuyên ở công ty, phần lớn thời gian đều phải chạy chương trình, nếu không thì chính là quay phim trong đoàn làm phim. Căn bản cũng không quay về họp, hơn nữa nếu không phải chuyện quan trọng, công ty cũng không đặc biệt gọi tất cả quay trở lại.

Lục Hi Hòa vừa đúng là người trẻ nhất trong số họ, 22 tuổi có thể ngồi lên vị trí chị cả của công ty giải trí. Đây một là sự kiện vô cùng ghê gớm, mà Lục Hi Hoà vừa vận lại chính là người ghê gớm kia.

Không lâu sau khi cô ngồi xuống, Hà Phi cũng bước vào, ngồi vị trí đối diện với Lục Hi Hòa. Lục Hi Hòa ngược lên nhìn cô gật đầu mỉm cười, bộ dáng kia giống như cái gì cũng đều không có phát sinh.

Hôm nay mở cuộc họp là Phó giám đốc Lư Lương Kiều của bọn họ. Nội dung của cuộc họp chỉ là nói về một số hoạt động gần đây của công ty như thường lệ. Những người khác không có bất kỳ sự việc lớn nào. Sau khi Lư Lương Kiều nói xong liền tan họp.

Sau khi tan họp, mọi người chào nhau và rời đi. Chu Chỉ Yếu kéo tay liếc Lục Hi Hòa, hất cằm về phía phòng hội nghị. Lục Hi Hòa nhìn theo, bên trong phòng hội nghị đã sớm rời đi, nhưng Hà Phi vẫn lưu lại bên trong, hơn nữa Lư Lương Kiều trong đó vẫn chưa đi.

Mối quan hệ giữa Hà Phi và Lư Lương Kiều, hầu như trong công ty đều biết, hai người đó mặc dù không ai thừa nhận, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra.

"Cô nói xem Hà Phi sẽ nói gì với Lư Lương Kiều?" Giọng điệu của Chu Chỉ Yếu nghe có vẻ không thân thiện.

Lục Hi Hòa liếc nhìn cô ta, không cho là đúng nói: "Liên quan gì đến tôi?"

Sau khi nói xong, không chú ý đến Chu Chỉ Yếu nữa, cô dẫm lên giày cao gót nhanh chân rời đi, Hà Phi và Lư Lương Kiều nói cái gì cô một chút cũng không quan tâm. Ngược lại cô cùng Hà Phi đã ngăm đầu nhau trong bóng tối từ lâu, cô ta nếu muốn phơi bày ra, cô luôn phụng bồi.

Chu Chỉ Yếu nhìn bóng lưng duyên dáng của Lục Hi Hòa rồi cười.

Tính khí của người phụ nữ này trước kia giống nhau, thực sự là một chút cũng không thay đổi.

Lợn chết không sợ nước sôi. (Điếc không sợ súng)

*

Trong cuộc họp, Lục Hi Hòa nhận được tin nhắn WeChat từ Thái Nguyệt báo cô đến văn phòng sau cuộc họp. Cô ước tính rằng lúc này chị ấy đang tìm cô, chắc chắn là chuyện vừa mới lọt vào tai cô ấy. Công ty giải trí của họ, chắc hẳn không có cái gì nhanh hơn tin đồn, bằng không thì không phải là công ty giải trí.

Ngay sau khi cô đi về phía văn phòng Thái Nguyệt, đột nhiên một giọng nam gọi cô.

"Lục tiểu thư."

Âm thanh phát ra từ phía trước, Lục Hi Hòa dán mắt nhìn thoáng qua người đàn ông gọi cô. Nghĩ rằng chỉ là nhân viên của công ty, hướng về phía anh ta hơi hơi gật gật đầu chuẩn bị vào thang máy đi, nhưng không ngờ người đó lại lần nữa gọi tên mình, liền hướng về phía đó đi đến.

"Lục tiểu thư, cô không nhận ra tôi sao?"

Lục Hi Hòa nhìn anh ta bước đến bên mình, mặc một bộ đồ vest, neho neho mắt, có chút mơ hồ quen thuộc, nhưng lại là không thể nhớ ra nên cô tiếp tục giữ nụ cười tiên nữ.

Tiểu Minh thấy đáng về nữ thần liền biết rằng cô đã quên mất bản thân mình nên anh ta tự giới thiệu lại: "Là tôi, Tiểu Minh."

Đầu chỏi???

Người đàn ông trước mặt có đôi lông mày thanh tú với người có đầu chỏi đêm qua là cùng một người sao???

Lục Hi Hòa ngẩn ra hai giây, lại nhìn kỹ hơn, thực sự là cùng một người. Hóa ra kiểu tóc thật sự có thể cứu vớt toàn bộ khuôn mặt!

"Là anh à, thật xin lỗi, vừa nãy tôi không nhận ra."

Một kiểu tóc một khuôn mặt, ai biết ai được?

"Không sao, không sao." Tiểu Minh nói nhanh, nữ thần bây giờ có thể nhận ra anh ta đã là hạnh phúc lắm rồi.

"Chẳng qua, sao anh lại ở đây?" Lục Hi Hòa tò mò hỏi anh ta.

Đây là tầng 24 trong công ty của họ, là công ty điều hành cao cấp, hơn nữa phải là những nghệ sĩ tài năng mới được phép lên đây. Anh ta bên ngoài công ty làm sao có thể.....

"Tôi đến cùng sếp của tôi."

Lục Hi Hòa mới nhớ ra, anh ta vừa đứng trong phòng họp chuyên dụng để tiếp khách quý.

"Kỷ tổng ở bên trong?" Lục Hi Hòa nhẹ nhàng di chuyển hai bước về phía anh ta, hạ giọng hỏi.

"Vâng, họ đang bàn bạc."

Lục Hi Hòa liếm môi, cô khẽ nhìn xuống lòng bàn tay mình, đôi mắt mờ mịt không rõ cảm xúc.

"Cái kia, Lục tiểu thư, tôi có thể....." Tiểu Minh muốn nói lại thôi.

"Vâng? Có thể cái gì?"

"Tôi có thể thêm WeChat của cô không?" Tiểu Minh cuối cùng vẫn lấy hết can đảm nói ra, rốt cuộc, anh ta không thể mỗi lần đều gặp may như vậy mà nhìn thấy nữ thần.

Lục Hi Hòa mỉm cười, "Đương nhiên có thể." Nói xong cô mở mã QR WeChat của mình đưa tới trước mặt Tiểu Minh.

Tiểu Minh nhìn mã QR WeChat của nữ thần, động tác cầm điện thoại di động rung nhẹ.

"Được rồi." Lục Hi Hòa đồng ý thêm Tiểu Minh là bạn bè.

"Lục tiểu thư, tôi thực sự thích cô rất nhiều, hơn nữa vừa nãy cô thực sự khí phách."

"Vâng?"

Khí phách? Ý gì vậy???

"Sự việc vừa nãy tôi đều thấy hết rồi." Tiểu Minh thần thần bí bí nói.

Lục Hi Hòa sững sờ, mang theo lòng may mắn hỏi: "Vậy.....Kỷ tổng không phải cũng nhìn thấy hết chứ?"

"Vâng, chúng tôi vừa mới ở cùng nhau, cô thật quá khí phách!"

Lục Hi Hòa: "....."

Aaaaaaaa, khí phách cái chân bà ngoại anh.....

Lục Hi Hòa chửi thầm, WeChat của Thái Nguyệt lại gửi đến. Cô lúc này mới nhớ Thái Nguyệt vẫn đang trong văn phòng đợi cô.

"Cái đó..... trợ lý Tiểu, tôi vẫn còn chút việc....."

"Ok, cô đi đi." Tiểu Minh nói.

Tiểu Minh nhìn Lục Hi Hòa vào thang máy, nhìn đến khi cửa thang máy đóng lại mới quay người rời đi, vừa đi một bên ôm di động vừa ngây ngô cười.

Lang cái lý cái lang, lang cái lý cái lang, lang cái lý cái lang lang lang lý cái lang ~~~~~ *

*Lang ge li ge lang (Lang cá lý cá lang) là ca khúc dân gian do Bằng Bạc sáng tác, viết lời, phổ khúc. Lang cá lý cá lang không có nghĩa, nó giống như hò ơ, lý tang tình,... của mình. Trong bài hát có câu "Tiếng ai ca truyền theo gió đến, khiến người muốn hát theo, câu trước câu sau đều không hát được, chỉ biết một câu, Lang cá lý cá lang lang". Câu này ứng với một câu miêu tả về Bằng Bạc: "Lần đầu gặp Bằng Bạc, cảm giác như đặt mình trong một thế giới ngôn ngữ hoàn toàn mới, anh dùng phương thức đặc biệt, hát bài hát chỉ mình mới có thể nghe hiểu được." (Biên tập theo Baidu)

*

"Tiểu tổ tông ơi, cô nói xem cô lại làm cái gì vậy?"

Lục Hi Hòa vừa bước vào cửa thì nghe Thái Nguyệt đang gầm lên với vô. Nhìn Thái Nguyệt gần như phát điên, Lục Hi Hòa khẽ mỉm cười: "Tiền nữ hạ phàm, biểu dương chính nghĩa."

"Biểu dương cái bánh quy to nhà cô!"

Lục Hi Hòa: "....."

Khi nào mà Thái Nguyệt học được mắng chửi người dễ thương như vậy??

Quả nhiên là ở cùng với người đáng yêu lâu cũng sẽ thay đổi trở nên đáng yêu!

"Cô có biết không, buổi sáng chiến công vĩ đại của cô đã lan khắp công ty rồi!"

Lục Hi Hòa ngồi xuống ghế sofa, đôi chân thon dài không hề hình tượng ngả sang một bên, không cho là đúng chính mình mân mê móng tay: "Biết."

"Biết, cô còn "Biết"? " Thái Nguyệt hận không thể dùng gối ôm ném chết tiểu tổ tông này.

"Chị Nguyệt, chị làm vậy là quá khích động rồi, lại nói, em cũng không có nói sai."

"Cùng tiền bối to tiếng còn không phải là em sai, em đợi đi, lát nữa cùng chị đi xin lỗi Hà Phi, nghe rõ chưa?"

Lục Hi Hòa ngồi thẳng dậy, nhìn Thái Nguyệt mặt không biểu cảm.

Sau khi Thái Nguyệt nói xong mới nhớ ra, tiểu tổ tông này có tính khí chó gì mà cô vẫn chưa rõ?

Bảo cô xin lỗi, trừ khi ngày tận thế.

Nghĩ đến Thái Nguyệt lại thấy đau đầu, làm sao mà lại gặp phải một tiểu tổ tông như vậy chứ.

Lục Hi Hòa đứng dậy khỏi ghế sofa, cô nhìn Thái Nguyệt, nét mặt nghiêm túc, "Lẽ nào chị Nguyệt cảm thấy vị trí chị đại của em trong công ty chỉ để trang trí thôi sao? Một người mới đến có thể không kiêng dè gì mà coi thường đề đầu em sao? Nếu chị cảm thấy như vậy, được, em đi xin lỗi ngay bây giờ."

Thái Nguyệt nghe ra lời nói của cô ấy có gì đó bất thường, cô nhìn về phía Lục Hi Hòa, "Lời này của em là có ý gì?"

"Hà Phi là tiền bối của em, cô ta khi để em trong còi chết còn chưa tính, mình cô ta coi thường còn chưa đủ, lại còn bảo em họ cô ta cũng tới góp vui?"

Thái Nguyệt sững sờ một chút, như thể không có phản ứng gì, cô nghe tin Lục Hi Hòa cùng Hà Phi công khai to tiếng trong công ty, làm sao lại xuất hiện Mạnh San San ở đây?

"Không phải, em nói cho chị nghe một chút, rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Lục Hi Hòa đành đem sự việc buổi sáng một năm một mười nói rõ một lần với Thái Nguyệt.

Sau khi nghe xong, toàn bộ khuôn mặt của Thái Nguyệt đen sầm lại, cô chống hai tay lên eo, tức giận tận trời: "Còn có chuyện này nữa?"

"Ừm, vậy chị Nguyệt, em còn cần đi xin lỗi không.....?" Lục Hi Hòa liếm môi, cẩn thận hỏi.

Thái Nguyệt trừng mắt liếc cô, "Xin lỗi? Không thể nào! Cả đời này cũng không thể! Mặt mũi to thật đấy! Đùa hay gì!"

Chị cả của công ty do một tay cô dẫn dắt lại để một người mới vào coi thường? Đùa gì vậy? Nghĩ Thái Nguyệt không biết xấu hổ à? Còn muốn phản trời?

"Đứng, đứng, đùa gì vậy, em còn là chị cả." Lục Hi Hòa phụ họa.

"Em làm vậy là không sai, chúng ta đường đường là chị cả, sao có thể bị người mới khinh dễ chứ?"

"Không thể!"

Thái Nguyệt vỗ vỗ vai Lục Hi Hòa, "Em yên tâm, chuyện này chị sẽ xử lý, không thể bỏ qua như vậy được. Em về trước đi, trở về nghỉ ngơi tốt."

"Chị Nguyệt, chị đối với em thật tốt."

Sau khi Lục Hi Hòa rời đi, Thái Nguyệt đột nhiên nghĩ tới những gì cô vừa nói.

Cô ấy nói Hà Phi khinh dễ cô ấy trong còi chết???

Những lời này sao bây giờ nghĩ lại như thế nào lại thấy kỳ quái vậy?

Chính là tính dữ dằn của cô ấy, Hà Phi căn bản không có cách nào chiếm lợi thế được!!!

*

Lục Hi Hòa vừa bước vào bãi đỗ xe, ánh mắt đã bị hấp dẫn bởi chiếc Maserati màu đen.

"Mẹ kiếp, người có tiền nha."

Lục Hi Hòa nhìn chiếc Maserati sang trọng và cao quý này, nhìn lại chiếc BMW nhỏ bên cạnh, lặng lẽ lấy chìa khóa trong túi ra ấn. Có thể do bên cạnh bị đè ép bởi chiếc Maserati, khí thế của BMW đều thấp không ít, chỉ là nhỏ giọng tích tích hai tiếng.

Lục Hi Hòa cau mày, duỗi tay vuốt ve then cửa BMW, lẩm bẩm: "Mặc Phuong, mày chỉ là BMW nhỏ, nhưng cũng là BMW của Lục Hi Hòa này, thua người không thua trận! Khí thế lên nào!"

Nói xong dùng lực ấn chìa khóa xe vào ổ.

"Tích tích!" Lần này so với âm thanh vừa nãy to lên rất nhiều.

"Tốt, không uổng công tao thương mày, xuất phát!"

Sau khi rời khỏi bãi đỗ xe, Lục Hi Hòa không quay trở lại căn hộ mà đi về hướng ngược lại phía nam căn hộ của mình. Bởi vì 2 ngày trước, Thẩm Lan Du gọi điện báo cô bớt chút thời gian về nhà một chuyến, cô lâu như vậy vẫn chưa trở về, bỏ cô nhắc cô mãi.

Trên đường về, cô liền gửi tin nhắn cho Thẩm Lan Du. Khi cô về đến nhà đã là 11h, đúng giờ ăn cơm trưa.

Mở cửa cho nàng là Thẩm Lan Du. Bà vẫn còn mặc tạp dề, có vẻ như bữa trưa chưa làm xong, có mùi quen thuộc trong không khí.

"Mẹ, mẹ làm món gì ngon vậy, thơm quá?"

Thẩm Lan Du nhìn về mặt thềm thường của Lục Hi Hòa một cái, đưa tay ra chỉ vào trán cô, "Còn có thể là gì, không phải đều là món con thích ăn sao?"

Lục Hi Hòa thân mật ôm bả vai Thẩm Lan Du, "Con biết mẹ là tốt nhất, đúng rồi, bố con đâu?"

"Ông ấy hả, hôm nay có một lớp học vào buổi trưa, dự kiến là sẽ trở về khi tan ca."

Lục Hi Hòa thuận tay ném chiếc túi lên ghế sofa bên cạnh, "Giáo sư chính là giáo sư, bận đến chết mất."

"Vậy Thẩm Quyển đâu? Chị trở về, tên nhóc kia lại dám không ra tiếp đón?"

Thẩm Lan Du mỉm cười, "Em ấy bị mẹ sai ra ngoài mua nước tương rồi."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, ngoài cửa vừa đúng lúc truyền tới âm thanh mở cửa.

Thẩm Quyên vừa bước vào cửa, chưa kịp nói chuyện đã thấy có bóng đen gì đó bay về phía cậu. Cậu liền vô thức chuẩn bị né sang một bên, nhưng sau khi nhìn rõ người tới, anh liền dừng động tác. Sau đó một đôi tay mảnh khảnh ôm lấy cổ mình, kéo người cậu thấp xuống.

"Nhóc, nhìn thấy tiên nữ còn không quỳ xuống?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cho cô ba giây, mau xin lỗi bản tiên nữ

Edit: Gấu Đại Tỷ

Beta: Gấu bưng bự

"Nhóc con, nhìn thấy tiên nữ còn không quỳ xuống?"

Khuôn mặt thanh tú của thiếu niên hiện lên sự bất đắc dĩ, cậu đưa tay ra muốn bắt lấy cánh tay của Lục Hi Hòa, nhưng Lục Hi Hòa lại quàng lên cổ cậu, cậu lại không dám dùng quá sức làm cô đau, không lại thêm một tội danh mưu sát tiên nữ.

"Mẹ, mẹ xem chị ý đi, mẹ mặc kệ à?"

Thẩm Lan Du nhìn cậu, sau đó lấy nước tương từ trong tay của cậu, rồi đi thẳng đến phòng bếp mà không thèm quay đầu lại, "Mặc kệ, hai đứa tự giải quyết."

"Nói thật đi, em có nhớ chị hay không ……."

Thẩm Quyên nghiêng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: "Em nhớ chị, nhưng không nhớ nắm tay nhỏ của chị."

Lục Hi Hòa thấy nghiêm túc trong mắt cậu, không nhịn được nở nụ cười, cô xoa nhẹ trên tóc cậu: "Sao em lại đáng yêu như thế chứ?"

Khuôn mặt thanh tú của người thanh niên lạnh lùng, "Sao chị cứ thích dùng từ đó vậy, em không phải trẻ con."

Lục Hi Hòa gõ đầu cậu, "Trong mắt chị, em chính là đứa trẻ."

"Vậy …… chị có thể buông cổ em ra trước được không, em gập lưng như vậy, sắp gãy đến nơi rồi."

Lục Hi Hòa nhìn cậu thấy cậu gần như đang cong lưng để phối hợp với chiều cao của cô, Thẩm Quyên mới học lớp 11, mà đã cao 1m80, cậu đứng thẳng lên còn cao hơn cô cả một cái đầu, cô bỏ tay xuống dưới hời cậu "Em lại cao hơn rồi đúng không?"

Thẩm Quyên đưa tay xoa chỗ cổ bị cô kéo xuống tiện tay nắm eo hai cái, trả lời: "Hình như cao hơn một chút."

"Chi lên thay quần áo." Lục Hi Hòa nói.

Cô mặc một chiếc váy khá trang trọng để đến công ty họp, nhưng bây giờ ở nhà lại muốn mặc thoải mái một chút

"Đi đi."

Mặc dù cô không về thường xuyên, nhưng phòng của cô vẫn được Thẩm Lan Du quét dọn thường xuyên, cho nên phòng ngủ vẫn luôn sạch sẽ thoáng mát, Lục Hi Hòa cong khoe miệng, động tác lưu loát thay một bộ quần áo phong thoải mái, lúc chuẩn bị ra ngoài, ánh mắt bất chợt rơi vào khung ảnh trên bàn sách, bước chân của cô lập tức dừng lại đi về phía bàn làm việc.

Lục Hi Hòa cầm lấy khung ảnh, một bức ảnh gia đình, người đàn ông và người phụ nữ trên ảnh đang cười rất dịu dàng, bên cạnh là bé gái khoảng mười một mười hai tuổi, đang cười rạng rỡ, cô nhẹ nhàng xoa nhẹ vào bức ảnh khuôn mặt dịu dàng của người phụ nữ.

"Cốc cốc." Có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng Thẩm Quyên vang lên ở bên ngoài, "Chị, chị xong chưa, xuống ăn cơm."

"Được, xuống ngay." Lục Hi Hòa cất khung ảnh lại cẩn thận, rồi đi ra cửa, mở cửa ra nhìn thấy Thẩm Quyên đang đứng thẳng tắp ở đấy, "Ba về rồi?"

"Vâng, đang ở dưới nhà." Thẩm Quyên nói.

Thẩm Quyến vừa mới nói xong thì thấy Lục Hi Hòa bay nhanh qua mặt cậu, vừa chạy vừa nói: "Lão Lục, ba đã về rồi!"

Cậu không khỏi lắc đầu, trước khi đi thì nhìn thấy khung ảnh trên bàn cô, ánh mắt trầm tĩnh của chàng trai hơi động một chút.

"Lão Lục! Lão Lục!"

Lục Trường Vi buông túi công văn xuống, nhìn Lục Hi Hòa đang chạy từ trên tầng xuống, không khỏi nói: "Con chạy chậm lại, cẩn thận ngã."

Lục Hi Hòa lập tức cảm động, Lão Lục nhà cô vẫn yêu cô nhất, vừa định nói không sao, thì lại nghe Lão Lục nói thêm một câu, "Mặt vốn đã xấu, mà còn bị ngã đến ngốc thì sẽ ăn vạ tôi cả đời à, thật đáng sợ."

Nụ cười Lục Hi Hòa cứng đờ.

Rất tốt.

Lại muốn cắt đứt tình cha con sao.

Khi ăn cơm, Lục Trường Vi ghét bỏ nhìn Lục Hi Hòa: "Con đi làm diễn viên hay là làm ăn mày thế?"

Lục Hi Hòa yên lặng cắn đũa, "???"

"Gầy thành như này, con muốn biến thành tiên sao?"

Lục Hi Hòa, "....."

"Lão Lục, ba không hiểu rồi, bây giờ đang lưu hành vẻ đẹp mảnh mai như này, hơn nữa, Thẩm Quyến cũng gầy mà."

Lục Trường Vi liếc nhìn cô, "Tiểu Quyến gầy vì dạo này cao lên, còn con, đã bao nhiêu tuổi rồi còn muốn cao?"

What? Bao nhiêu tuổi???

Cô mới có hai mươi hai xuân xanh, không phải 52 càng không phải 62!!!

OK OK, lúc này không thể làm cha con được nữa! Tuyệt giao đi!!

*

Tối nay Lục Hi Hòa không định về, nhưng Thái Nguyệt gọi cho cô nói hành trình tạm thay đổi, nên bọn họ phải đi Tân Xuyên vào buổi chiều.

Khi Lục Hi Hòa trở về nhà, đã là hơn 9 giờ tối, sau khi xuống xe, cô nhìn ngay sang chiếc xe đậu bên cạnh.

CMN*?

*Gốc là Ni ma

Là Maserati?

Hôm nay cô bị sao vậy, sáng ra cô đã gặp phải một chiếc Maserati ở công ty. Hơn nữa lại còn đỗ cạnh chiếc BMW nhỏ bé của cô? Thế nào, là khinh thường BMW nhỏ bé của cô sao, BMW nhỏ bé của cô không cần mặt mũi à?

Nhưng chiếc Maserati này giống như ..... là chiếc xe sáng nay cô nhìn thấy ở công ty!!!

Nhiều Maserat như vậy à, Lục Hi Hòa có thể khẳng định chiếc này là chiếc sáng nay ở công ty vì cô nhìn thấy một hộp quà công chúa Elsa trong xe, mà chiếc xe đậu ở công ty hôm nay cũng có hộp quà giống như đức, vị trí đặt cũng thế.

"A? Sẽ không có duyên như vậy chứ?"

Cô cùng chủ nhân của chiếc xe này có duyên như vậy?

Về đến nhà vừa tắm rửa xong, điện thoại đang đặt bên cạnh rung lên, là Chu Chi Yêu gửi WeChat.

Yêu điệu thực nữ: Tiểu tiên nhân, ăn gà không?

Tôi là tiểu tiên nữ: bỗ tiên nữ đang chăm sóc da.

Yêu điệu thực nữ: Nhanh lên.

Tôi là tiểu tiên nữ: 【tôi là tiên nữ cô nhớ phần tôi.jpg】

Yêu điều thực nữ: 【 có thể ăn cả con bò.jpg】

Sau khi chăm sóc da xong, Lục Hi Hòa đăng nhập vào tài khoản của mình trong Tuyệt Địa Cầu Sinh(một trò chơi sinh tồn né viết tắt là PUBG)*, vừa vào xong thì nhận được lời xin vào đội của Chu Chỉ Yêu, mở microphone ra, đã nghe thấy giọng nói cứng nhắc của Chu Chỉ Yêu đã vang lên.

*Mình giải thích trò chơi một chút nhé. Là trò chơi điện tử nhiều người chơi trực tuyến. Game kiểu sinh tồn, 100 người chơi sẽ cùng lên máy bay và nhảy dù xuống một vùng cố định, Người chơi sẽ đi thu thập đồ như súng, đạn, balo...nếu gặp đối thủ phải tiêu diệt ngay không kẻo chết là bạn. Đến cuối team nào còn sống thì sẽ giành chiến thắng a.k.a ăn gà

"Cô đang chìm trong bộ chăm sóc da à."

"Cho cô ba giây, mau xin lỗi bốn tiên nữ."

"Nói cô lấy chuối còn không lấy, cô vẫn còn trong mộng chưa tỉnh à."

"Cô có biết kết cục của việc chọc giận tiểu tiên nữ không?"

"Cho cô cái chân gà."

Hai người vẫn suốt ngày nói nhau như vậy đến tận "trên máy bay".

"Đi đâu?"

"Đi theo tiên nữ, tiên nữ sẽ mang con đi ăn gà."

"Mẹ nó, trên đầu toàn là người, cô không phải mang tôi đi ăn gà mà muốn mang tôi rơi xuống đất vào hộp ý!"

Sau khi chính thức vào trò chơi, hai người mới ngừng đầu nhau, mà bắt đầu lục soát nhà để nhặt trang bị, sau khi nhặt hết thì chuẩn bị đánh cướp, nhặt được tám cái gương cùng 98k (là súng nhé) lúc này hai người vừa chạy vừa giết, cứ như vậy một đường tàn sát như thế lại thêm được mạng mới.

"Còn có ba người, không biết có phải một đội hay không?"

"Một đôi thì sao, một mình thì như nào, trên đường ăn gà, gặp thân sát thân, ngộ Phật sát Phật!" Lục Hi Hòa cảm thấy câu nói này của mình đặc biệt khi phách, ngay cả cô cũng không nhận được mà muốn vỗ tay cho mình, cô phát hiện ra mình bị chặn lại, chưa kịp nhặt chuối, Mạng bị đứt!! cô chỉ có thể nhìn thấy Chu Chỉ Yêu đang chạy quanh mình mà không nghe được tiếng của cô ấy.

"Mẹ nó!"

Lục Hi Hòa vừa nhảy lên khỏi giường, thì điện thoại của Lục Hi Hòa vang lên, "Mẹ nó, Lục Hi Hòa cô đang làm gì đấy?"

"Xin lỗi, mạng nhà tôi bị đứt."

"Mịa, cô còn chưa sửa cái mạng nhỏ ở nhà mình sao?"

"Hôm nay tôi mới về, nên chưa kịp gọi người đến sửa."

"Cô nói ít những lời vô nghĩa đấy đi, tôi nói cho cô biết, tôi chỉ có thể bảo vệ cô được hai phút thôi, quá hai phút, cô chờ bị Headshot đi (là cây súng quái vật có lực sát thương cao trong game PUBG, uy lực sát thương chỉ bắn một phát vào đầu là chết), bị tôi dùng 98k giết chết!"

Lục Hi Hòa nghe xong, lập tức khoác áo vào, đeo thêm mũ và khẩu trang và cầm máy tính bảng chạy ra cửa, Chu Chỉ Yêu là một phụ nữ điên rồ, cô hoàn toàn tin tưởng cô ta nói được làm được.

Mở cửa ra, cô ngồi dựa vào lối đi sát tường, chung cư này của bọn họ một tầng chỉ có hai căn, một căn là cô, còn chủ nhân của căn hộ còn lại ở nước ngoài thì thoáng mới về ở vài lần, hai người không gặp nhau nhiều nhưng dù gì cũng là hàng xóm, nên vẫn sẽ chào hỏi nhau.

Người không sống ở đây những mỗi tháng vẫn chuyển tiền mạng nên không có mặt mã, cô đã dùng mấy lần, tín hiệu ngoài hành lang mạnh on bên trong rất nhiều.

Sau khi kết nối thành công, cô tiếp tục tham gia trò chơi chiến đấu, vào trong trò chơi cô vô cùng cảm động khi nhìn thấy màn kia, thiếu chút nữa bật khóc, Chu Chỉ Yêu vẫn đang ngồi dưới chân cô, máu trên đầu đỏ rực, rõ ràng là bị đánh, mà trong vòng chiến đấu lúc này còn lại một người.

"Yêu Yêu, tôi về rồi, tôi sẽ cứu cô ngay."

Lục Hi Hòa ngồi xồm xuống, còn chưa kịp bấm vào hai chữ giải cứu, thì nghe A một tiếng, Chu Chỉ Yêu dưới chân liền biến thành cái hộp.

"DM!"

"Ngắm bắn tia!"

"Lục Hi Hòa, đêm nay không ăn hết gà, tôi chắc chắn sẽ làm thịt cô!" giọng nói oán hận của Chu Chi Yếu truyền tới.

Lục Hi Hòa vừa tránh vừa thêm máu, vừa rống lên với Chu Chi Yếu, dù gì Chu Chi Yếu vì bảo vệ cô mà chết, "Cô yên tâm tôi nhất định sẽ báo thù cho cô!"

"Tốt nhất là như vậy, bọn họ là một đội, vừa rồi tôi đã bắn chết ba đồng đội của hắn ta, chắc chắn anh ta sẽ trả thù."

"Sợ gì, mọi việc đều có bốn tiên nữ ở đây."

Lục Hi Hòa ẩn nấp dưới vòng thiên mệnh, phải nói rằng vị trí này của cô vô cùng tốt, địa hình để đánh chiến tốt nhất đã bị cô chiếm lấy, cô nằm trên bụi cỏ, dùng kính quét một loạt xung quanh.

"Hai người hiện tại đang thăm dò lẫn nhau." Chu Chi Yếu bên kia đang đắp mặt nạ, cô nghe được tiếng cô nàng vỗ bạch bạch vào mặt, thật là người phụ nữ bạo lực.

"Tiên nữ rất kiên nhẫn." Lục Hi Hòa trả lời cô nàng, lúc trả lời cô dùng kính che ở một tầng đá 250 độ phía Tây Nam, "U, đã bị tiên nữ phát hiện ra."

"Hả?"

"Tây Nam 250 độ, tôi đã nhìn thấy hắn ta."

"Giết hắn cái đồ con rùa."

"Thu được!"

Con rùa ngu ngốc ở Tây Nam 250 độ đó còn đang nhìn xung quanh, còn không biết đang bị mấy tiên nữ nào đó dùng 98k theo dõi.

Kỷ Diễn nhìn màn hình theo dõi nhà mình, trên màn hình, một người mặc áo gió màu đen, mũ lưỡi trai cùng khẩu trang đen bọc kín mít ngồi xếp bằng trên hành lang, tay cầm máy tính bảng và tai nghe, ngón tay không ngừng di chuyển trên máy tính bảng.

Từ ngón tay tinh tế mà có thể đoán ra đây là phụ nữ, anh nhẩn mày lại, khi anh phóng to màn hình lên muốn nhìn xem người phụ nữ này đang làm gì thì vang lên tiếng kêu rất to.

"Mẹ nó! Thiếu chút nữa tôi phá được kỷ lục của bọn họ!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tên bên dưới hồ hồ

Edit: Gấu Lười

Beta: Gấu bụng bự

Đội sau này khi mất em khỏe, người đầu tiên em nhìn thấy có thể là anh không?

- - - - -

"Bây giờ nói gì cũng vô dụng, chết cũng đã chết rồi." Đường Dự Lâm liếc mắt nhìn anh ta một cái.

"Tôi nói dù thế nào cũng là trận chiến cuối cùng làm cho tốt đi đã!"

Vừa rồi hai người kia, tiểu tiên nữ rõ ràng đã bị rút dài, vốn cho rằng có thể bắt lấy cơ hội này để một lần diệt sạch bọn họ, nhưng ai có thể nghĩ rằng đội của ba người thực sự bị đánh bại bởi một người phụ nữ. Nhưng người phụ nữ cũng đã bị đánh gục, nhìn thấy tiểu tiên nữ trong [thế giới] rất nổi tiếng. Ai biết tiểu tiên nữ ngay lúc này online, đồng thời một phát bắn nổ tung.

Kỷ Diễn quay lại nhìn hai người không biết xấu hổ chiếm lấy ghế sofa nhà anh.

"Hai người phụ nữ cũng thật lợi hại, 6 kỹ thuật một phát, anh nói xem đúng không, anh Cận." Đường Dự Lâm nói.

"Ừ." Giọng nói của Lục Cận phát ra từ tablet kia truyền tới, "Không nói chuyện với các cậu nữa, anh có một số việc cần xử lý, cúp trước đây."

"Oke, bye bye anh Cậ."

Lúc chờ Kỳ Diễn quay lại muốn xem video, người ban đầu ngồi đó đã không thấy đâu, anh chuẩn bị chuyển video ngay bây giờ, nhưng phát hiện màn hình kêu lên 2 tiếng rồi tự động tắt. Anh chạm 2 lần xuống màn hình vẫn là một màu đen.

"Nhị ca, có vấn đề với việc giám sát sao?"

"Xem ra là vậy."

"Ngày kia lại tìm người đến sửa vậy, nhị ca, anh nói chuyện với em một chút đi, vừa rồi em chết rất thảm, anh giúp em báo thù đi." Giang Tư Niên nói với Kỳ Diễn.

Kỳ Diễn đi qua, thoáng nhìn màn hình, trên màn hình là giao diện một trò chơi, [Tuyệt địa cầu sinh].

"Không."

"Học sẽ biết, IQ của anh cao như vậy học rất nhanh, không phải sao?"

Đường Dự Lâm dịch về phía Kỳ Diễn một chút: "Đúng rồi, anh hai, chờ anh học xong hãy báo thù cho chúng em mấy lần luôn đi, anh biết không, 2 người phụ nữ kiêu ngạo lắm."

"Hừm?"

"Chính là một đội ăn gà, ID của bọn họ một cái là yếu điệu thực nữ, một cái là tiểu tiên nữ, rất nổi tiếng trên thế giới, mỗi lần mở màn đều ăn gà."

Giang Tư Niên cau mày: "Có lẽ không phải là phụ nữ. Kỹ thuật bắn súng của phụ nữ so với đàn ông sao mà chính xác được, 98k trên tay bọn họ quả thực là vũ khí sát thương, một phát ắt trúng, mỗi phát vào đầu."

"Hey đúng rồi, nhị ca, hình như internet nhà anh vẫn chưa cài mật khẩu hả?."

"Ừ, vừa chuyển tới, rất nhiều việc chưa xử lý xong."

Anh từng sống trong một chung cư ở Bình Lâm, nhưng vì hộ gia đình lâu trên đang sửa sang lại, tiếng ồn ảnh hưởng lớn đến anh. Vì vậy anh mới nhờ Tiểu Minh tìm giúp một phòng, đúng lúc chủ của căn hộ này đang bán lại, vì thế anh liền chốt luôn.

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay em cho anh đặt mật khẩu." Giang Tư Niên tình nguyện lấy tablet của Kỳ Diễn qua, vù vù hai liên cái liên cái xong.

"Mật mã chính là ngày sinh của anh."

Kỳ Diễn nhìn đồng hồ trên tường, sau đó nói với cả hai: "Gần 11h rồi."

Ý tứ là gần 11h rồi, mấy cậu lần hết đi.

Hai người này, từ lúc anh bước chân vào cửa, bọn họ liền chân sau vào theo. Một người thì ngồi ôm tablet trên ghế sofa, ăn gà ăn đến bây giờ, ăn ở đâu thì không ăn, nhất định phải ăn trên ghế sofa nhà anh, thật sự coi nhà anh là quán net sao???

*

"Đại cát đại lợi,* tối nay ăn gà!" Lục Hi Hòa đặt tablet lên giường, tháo mũ và khẩu trang rồi vút lên đó.

*Đại cát đại lợi: lời chúc thành công và may mắn

"Nếu cô trở về muộn vài giây, tối nay chúng ta sẽ bại."

Đội của hai người bọn họ sở dĩ có mức độ phổ biến cao như vậy là bởi vì chiến tích bất bại của các cô, hoặc là không chơi, mà đã chơi là phải ăn gà.

"Đúng vậy, đúng vậy." Lục Hi Hòa một bên đáp, một bên yên lặng lên Weibo.

"Tôi nói này khi nào thì cô mới tìm người sửa internet nhà mình vậy, còn như vậy nữa, chúng ta sớm sẽ bị bại bởi internet nhà cậu đóá." Âm thanh phàn nàn của Chu Chi Yếu truyền từ phía bên kia qua.

"Biết rồi, biết rồi, tôi sẽ tìm người sửa, không nói nữa, cúp trước nhé, hôm nay tôi mới từ Tân Xuyên về, cả người đều mệt lử."

"Ừ".

Trước khi cúp điện thoại vài giây, Lục Hi Hòa đã chỉnh sửa bài viết và rất nhanh đã đăng tải thành công lên Weibo.

Weibo lần này của Lục Hi Hòa, fan hâm mộ như sóng thủy triều nhanh chóng chiếm giữ Weibo của cô.

Lục Hi Hòa:.....

Tối nay ăn gà, đại cát đại lợi, và đưa Yêu Yêu nhà tôi đi ăn gà rồi! @Chu Chỉ Yêu

Hình ảnh là bức tranh ăn gà thắng lợi.

Phở 1: WOW!!! Tiểu tiên nữ nhà chúng ta thật tuyệt vời!!

Phở 2: Tôi cũng muốn được tiểu tiên nữ bảo vệ để ăn gà!

Phở 3: Không ngờ tiểu tiên nữ nhà chúng ta sẽ tấn công như thế này!

Phở 4: Dám công khai danh tính của các cô không!

.....

Ngay khi cô đang háo hức xem các bình luận, giọng nói của Chu Chỉ Yêu trên Wechat vang lên, giọng nói của Chu Chỉ Yêu dường như phá vỡ màn hình điện thoại.

"Lục Hi Hòa, chuỗi cô cũng không được cầm!"

"Tiểu tiên nhân không biết xấu hổ!"

"Lão tử muốn cùng cậu quyết phân thắng bại!"

Lục Hi Hòa không cần tưởng tượng cũng biết sắc mặt Chu Chỉ Yêu. Bây giờ sợ rằng đang chuẩn bị giết tiên nữ rồi. Cô nhìn thoáng qua thời gian, gần 11 rưỡi rồi, đến thời gian tiểu tiên nữ đi ngủ rồi. Cô nhìn Chu Chỉ Yêu liên tục gửi tin nhắn âm thanh tới nên âm thầm mở avatar Wechat của cô ấy cho vào black list, giao diện WeChat hiện lên một câu như vậy.

[Sau khi add vào black list, bạn sẽ không còn nhận được tin nhắn của đối phương, bạn sẽ không thể liên lạc được cho đến khi bỏ black list.]

Tay Lục Hi Hòa ấn vào.

[Xác định.]

Thế giới yên tĩnh lại, đi ngủ!!!!

Chu Chỉ Yêu đang hăng say, đột nhiên xuất hiện một câu như sau trên màn hình

[Tin nhắn đã được gửi, nhưng bị đối phương từ chối nhận.]

Cô ấy bây giờ thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ thốt ra đc một câu.

Lục Hi Hòa, tôi muốn giết cô!!!

*

Ngày thứ hai, Kỷ Diễn gọi điện cho người bên bắt động sản, bên bắt động sản liền nhanh chóng cho người đến sửa.

"Kỷ tiên sinh, đừng lo lắng, chỉ là màn hình có vấn đề, sửa một chút là được."

"Ừm."

Một lát sau.

"Kỷ tiên sinh, đã sửa xong rồi, ngài xem xem?"

Kỷ Diễn đặt tablet trong tay xuống và bước qua. Anh điều chỉnh video giám sát một chút, hình ảnh xác thực đã được khôi phục. Ngón tay anh hơi dừng lại một chút, nghĩ về người phụ nữ ở lối vào tối hôm qua. Anh lại chuyển sang video của ngày hôm qua.

Người phụ nữ trong video cứ nhìn xuống tablet của mình. Những ngón tay mảnh khảnh cứ di chuyển trên màn hình. Sau vài giây, cô đột nhiên dừng động tác, rồi nắm chặt tay thực hiện động tác đặc trưng*. Lúc cô hành động hơi lộ ra một phần cánh tay trắng nõn. Cuối cùng cô cầm chiếc tablet và đứng lên đi về phía một căn hộ khác.

* động tác như này nè

Nhìn động tác mở cửa thuần thực của cô, trong lòng Kỳ Diễn đã hiểu rõ, xem ra là hàng xóm cách vách. Khi anh chuẩn bị tắt video, người phụ nữ trong video quay lại và ngược lên hướng về camera.

Cô đeo khẩu trang chỉ lộ đôi mắt, đôi mắt không giống nước thu, cuối đuôi mắt hơi hơi sếch lên, sóng mắt lưu chuyển, trong trẻo rõ ràng.

Trong video, cô chỉ tình cờ nhìn vào và quay sang đi về phía căn hộ bên cạnh, nhưng Kỳ Diễn nhú mày, đôi mắt này cho anh một cảm giác quen thuộc.

Người sửa chữa đứng cạnh anh nhìn thấy người trong video. Anh ta nhìn thấy lông mày của chủ nhà nhú chặt và nói: "Nhà bên cạnh là một ngôi sao lớn."

Nghe vậy Kỳ Diễn liếc nhìn anh ta một cái, anh ta tiếp tục nói. "Về việc đó là ai, chúng tôi cũng không biết rõ, cô ấy không về nhà thường xuyên, công việc cũng rất bận."

Ánh mắt Kỳ Diễn dờ dẩn, sau đó lịch sự nói với thợ sửa chữa: "À, hôm nay làm phiền các anh rồi."

"Kỳ tiên sinh khách khí rồi, đều là chuyện thuộc bốn phận của chúng tôi!"

Sau khi thợ sửa chữa rời đi, Kỳ Diễn nhìn vào đoạn video bị anh dừng giữa chừng. Thực tế, thợ sửa chữa nói câu đầu tiên, đối với chủ nhân của đôi mắt này trong đầu anh đã dần hình thành.

Qua một hồi lâu, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới một câu nói xa xưa nhưng lại vô cùng quen thuộc, mang theo sự dịu dàng của một cô gái nhỏ.

"Đợi sau này khi mắt em khoẻ, người đầu tiên em nhìn thấy có thể là anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Này cô bé, sao da mặt lại dày như vậy ?

Edit: Gấu lười

Beta: Gấu bụng bự

- - - - -

Lục Hi Hòa ngủ một giấc đến tự nhiên tỉnh, ánh mặt trời xuyên thấu qua tấm rèm hơi mờ dửng ở trên sàn nhà rơi xuống những đốm sáng nhàn nhạt. Cô lấy đồng hồ báo thức trên bàn cạnh giường và nhìn thấy đã 8 rưỡi.

Cô duỗi tay thoải mái và đứng dậy ra khỏi giường.

Tùy tay búi tóc dài lại sau đó vào phòng tắm rửa mặt. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cô ngồi khoanh chân trên ghế sofa và lướt Weibo.

Vì Weibo đêm qua mà cô và Chu Chi Yếu đã trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên Weibo, đối với việc tìm kiếm nhiều nhất này cô đã hoàn toàn miễn nhiễm rồi, nhưng khi xem Weibo cô nghĩ ngay đến Chu Chi Yếu tối hôm qua bị cho vào black list.

Vì vậy cô cảm điện thoại lên và bỏ Chu Chi Yếu ra khỏi black list.

Tiểu tiên nữ: Yếu mĩ nhân [wink.jpg]*

*nháu mắt đó các chế

Hai phút sau, Chu Chi Yếu trở lại WeChat.

Yếu điệu thực nữ: Cút! [Lúc tớ vẫn còn nụ cười trên mặt.jpg]

Lục Hi Hòa nhìn gói biểu cảm mà cô ấy gửi không thể nhịn được cười. Người phụ nữ này vẫn rất là dễ thương.

Tiểu tiên nữ: [Tiểu tiên nữ run lấy bầy.jpg]

Đúng lúc nhận được tin tức, bụng cô truyền đến một âm thanh, cô vẫn chưa ăn sáng.

Lục Hi Hòa mắt nhắm mắt mở đi dép lê về phía phòng bếp, chuẩn bị trộn salad rau, nhưng sau khi mở tủ lạnh mới nhận ra rằng hôm qua mình đã ăn món

salad cuối cùng, không có rau, không có sốt salad. Bảo cô làm sao để nuốt xuống đây?

Suy nghĩ một lúc, Lục Hi Hòa quyết định đi siêu thị, cô quay trở lại phòng ngủ và trang điểm. Năm phút cô trang điểm sưng sưng một tí. Sau khi trang điểm, cô mất năm phút chọn trang phục phù hợp. Đã là tiểu tiên nữ thì ngay cả khi bạn đi ra ngoài mua thức ăn, cũng phải là người đẹp nhất trong siêu thị!

Khẩu trang và mũ lưỡi trai hạng nặng được trang bị đầy đủ*, lúc này cô mới có đủ tự tin đi ra ngoài.

*Gấu bụng bự: nghe như mấy ông võ sĩ chuẩn bị lên đấu trường, haha

Sáng sớm mùa hè, không khí trong lành, thời tiết tốt cũng có thể khiến tâm trạng mọi người tốt hơn. Siêu thị cách tiểu khu không xa, chính là cái đường đối diện bên ngoài tiểu khu. Lục Hi Hòa thích vạch ra kế hoạch đi siêu thị, sau khi mua món salad trộn mà cô muốn, lại đi đến quầy hoa quả một chuyến.

Lúc cô với lấy những quả cam mà mình chọn lựa, đột nhiên thấy đôi bàn tay vô cùng xinh đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đang cầm những quả cam vàng chanh, đẹp đến mức nghẹt thở.

Lục Hi Hòa cơ hồ nhìn theo đôi tay này, trong giây lát tiếp theo, cô giống như ngũ lồi oanh đỉnh*.

*Ngũ lồi oanh đỉnh: năm tia chớp cùng đánh vào đầu. Nghĩa là phải chịu sự đả kích vô cùng lớn.

Mẹ ơi! Kỳ Diễn!

Cô gần như buông quả cam trong tay xuống, qua vài giây, cô lén lút nhìn anh. Chiếc áo sơ mi đơn giản phối với quần tây vẫn là phong cách của anh. Từ góc độ cô mà nhìn anh có sống mũi cao, khe nhấp môi, lúc này anh đang chăm chú chọn cam chắc chắn anh không biết, bây giờ anh đẹp tựa bức tranh vậy.

Lục Hi Hòa lấy danh nghĩa tiểu tiên nữ của cô thề, Kỳ Diễn là người đàn ông đẹp nhất mà cô từng gặp. Tiểu thị tươi hay lão thị khô trong giới giải trí không thể so sánh với anh được!

Ngay lúc cô đang trầm luân trong sắc đẹp, chủ nhân của nhan sắc đó dường như cảm nhận được tầm nhìn của cô, thuận thế liếc nhìn sang. Giấy tiếp theo, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung.

Hiện tại cô thực sự đã che kín mặt, nhưng Lục Hi Hòa biết từ mắt anh đã nhận ra mình rồi.

Chạy trốn?

Đây không phải phong cách của Lục Hi Hòa, cô luôn vui vẻ chào đón.

Vì vậy cô liền đẩy xe đẩy của mình và đi đến chỗ Kỳ Diễn, "Kỳ tổng, thật khéo nha?"

Mặc dù Kỳ Diễn không nhìn thấy biểu cảm của cô nhưng nhìn ánh mắt của cô, anh cũng có thể tưởng tượng ra, không có biểu cảm gì "Ừ" một tiếng.

Lục Hi Hòa nhìn anh, sau đó nghiêm túc hỏi: "Kỳ tổng, tôi muốn hỏi một chút, anh nói chuyện có thu phí không?"

Kỳ Diễn hơi nhướn mày và quay lại, đáp với cô bằng giọng nhẹ nhàng, "Không thu."

Lục Hi Hòa cúi đầu, đôi mắt gần như không hạ xuống, không thu, nói nhiều hơn mấy chữ thì chết hay sao? Tuy nhiên, khi cô nhìn lên lần nữa, đôi mắt trong veo và cười nói: "Ồ, vậy à, tôi còn cho rằng nói chuyện với Kỳ tổng là phải thu phí."

Kỳ tổng không nói gì, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cô, biểu cảm không thể đoán trước được.

Ánh mắt như vậy nhìn cô, Lục Hi Hòa đột nhiên cảm thấy trái tim mình bị lỡ nhịp, "Thình thịch, thình thịch,--" dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô bỗng nhiên thấy lòng bàn tay mình hơi ướt, lại khẩn trương, "Cái kia...."

"Lục Hi Hòa." Kỳ Diễn không hề báo trước mà kêu tên cô.

Trái tim Lục Hi Hòa đập mạnh một nhịp.

Nhưng khi cô phản ứng lại, cô nhỏ giọng hô một tiếng, lao về phía anh và che miệng anh để anh không nói nữa.

"Này, nhỏ tiếng một chút."

Kỳ Diễn không nghĩ tới cô cư nhiên lại nhào tới như vậy, trên môi cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của cô, tóc cô thiếu chút nữa thì chạm vào cằm anh. Cô rất gần anh. Hơi thở quanh anh toàn mùi hương thơm nhàn nhạt trên người cô. Anh bình thản một lần nữa vì sự thay đổi nhẹ của cô.

Tuy nhiên, Lục Hi Hòa không nhận ra sự thay đổi của anh, mà là vẻ mặt khẩn trương nhìn xung quanh, xác định không có ai chú ý đến bọn họ, cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ngừng đầu bắt mắt nhìn Kỳ Diễn: "Anh muốn hại chết tôi sao?"

Vừa dứt lời, cô nhận thấy động tác của hai người lúc này có bao nhiêu là ái muội. Cô một tay đặt lên vai anh, một tay che môi anh. Tuy là Lục Hi Hòa ở trong giới đầy người hỗn loạn những vẫn không khỏi đỏ mặt.

Dù sao, đây cũng là cuộc sống đời thật, không giống như diễn xuất. Anh cũng không phải là một diễn viên chuyên nghiệp.

Kỷ Diễn cúi đầu nhìn cô một cái, tầm mắt đảo qua cô, lộ ra bên ngoài làn da tinh tế trắng nõn. Lông mi dài rủ xuống một mí mắt xinh đẹp. Anh duỗi tay ra cầm lấy tay cô đang đặt lên môi anh.

"Còn không buông tay."

Lục Hi Hòa cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng khi Kỷ Diễn đang cầm tay cô, cô đột nhiên suy nghĩ không rõ ràng. Cô gần như theo phản xạ có điều kiện nắm lấy tay Kỷ Diễn, lần này không phải là mu bàn tay mà là bàn tay. Cô thật...thật sự đã nắm bàn tay anh, lòng bàn tay hai người thực sự tiếp xúc nhau.

Trong giây lát, trong đầu như lóe lên cái gì đó, cô cau mày muốn bắt lấy, nhưng lúc này bàn tay cô đột nhiên tách ra, cô ngơ ngác nhìn bàn tay mình, tiếp đó duỗi tay ra liền muốn nắm tay anh, "Nắm một chút thôi."

Nhưng Kỷ Diễn giơ tay lên cao, Lục Hi Hòa quá khấn trương, cô dường như rất muốn xác nhận điều gì đó, vì vậy cô cố gắng nhón mũi chân muốn bắt lấy bàn tay Kỷ Diễn, nhưng khoảng cách chiều cao hai người chênh lệch rất lớn. Ngay cả khi cô nhảy lên, cô cũng không thể chạm vào bàn tay của Kỷ Diễn.

Ngược lại là Kỷ Diễn, lúc cô nhảy lên, bộ ngực mềm mại thỉnh thoảng chạm vào bộ ngực cứng rắn của anh. Mùa hè vốn mặc đồ mỏng manh, cô như vậy cọt cọt lui, Kỷ Diễn không khỏi đỏ mặt. Hơn nữa anh lại là một người đàn ông bình thường, vì thế Lục Hi Hòa càng ngày càng quá phận, anh nhủ mấy năm lấy cô tay mảnh khảnh của cô, nói nhỏ, "Đừng làm loạn!"

Động tác của Lục Hi Hòa dừng lại, cô nghe ra lời nói bất mãn của Kỷ Diễn, cũng ngay lúc này cô mới phản ứng lại. Vừa rồi cô hành động có bao nhiêu ái muội, không biết như thế nào, cọt xát vào trước ngực anh khiến ngực cô ần ần hiện hiện nóng lên, gương mặt trắng nõn trong khẩu trang đỏ lên triet để.

"Tôi chỉ muốn nắm lại tay anh lần nữa..." Lần đầu tiên khí thế của cô khi nói chuyện yếu ớt như vậy.

Kỷ Diễn thả cổ tay cô ra, sau đó lùi lại hai bước và nhìn cô thật lâu, "Không cho."

Nói xong, anh nhặt những quả cam vừa chọn cho vào trong túi xách đi, Lục Hi Hòa tự nhiên chạy theo sau và giải thích, "Lần này tôi thực sự không ăn đậu hũ của anh. Tôi thật sự có chuyện."

Kỷ Diễn dừng bước liếc nhìn cô một cái, "Nghĩa là, cô thừa nhận lần trước ăn đậu hũ của tôi?"

Lục Hi Hòa, "....."

Cô dường như vô tình lấy đá tự đập vào chân mình.

"Bây giờ không phải là vấn đề này, mau cho tôi nắm một chút." Cô chủ động đưa tay cho anh.

Kỷ Diễn nhìn vào đôi bàn tay nhỏ bé đưa đến trước mặt anh.

Mỏng manh, mộc mạc, trắng nõn.

"Cầm một chút thôi mà, cầm tay anh một chút cũng không có hại gì." Vừa nói cô vừa lắc lắc bàn tay.

"Này cô bé, sao da mặt lại dày như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tôi sẽ hôn anh trước mặt toàn bộ người trong siêu thị

Edit: Gấu bụng bự

- - - - -

"Này cô bé, sao da mặt lại dày như vậy?"

Lục Hi Hòa sừng sốt hai giây, tiện đà nhìn về mặt nghiêm túc của Kỷ Diễn,

"Da mặt, là thứ gì? Có thể ăn không?"

Trong mắt Kỷ Diễn hiện lên một tia bất đắc dĩ, anh lắc đầu tiếp tục đi về phía trước, Lục Hi Hòa vẫn như cũ dính đằng sau anh, trong miệng vẫn luôn nhắc mãi "Năm một cái thôi." "Năm một cái thôi."

Cuối cùng nhắc mãi anh cũng phiền, anh xoay người lại nói một câu, "Câm miệng.", lúc này cô mới hơi bót bót lại một chút, nhưng mà vẫn tiếp tục đi cạnh anh lải nhải.

Trên thương trường hô mưa gọi gió, trước mặt cấp dưới là Kỷ tổng mang khí thế cường tráng, đây cũng là lần đầu tiên cảm thấy bất đắc dĩ như vậy, thật sự bất đắc dĩ, tuy rằng anh đã xác nhận cô chính là cô gái nhỏ lúc trước, nhưng mà anh thật sự không có cách nào đem hai người bọn họ liên tưởng lại với nhau, bởi vì này trong đó biến hóa là khác nhau như trời với đất.

Rõ ràng là như vậy, nhưng anh càng không thể đối xử nhẫn tâm với cô, đặc biệt là khi biết cô chính là người đó.

Lục Hi Hòa đeo khẩu trang lên, sau đó đưa sốt salad trong tay cho nhân viên thu ngân, sau khi nhân viên thu ngân nhìn cô vài lần, lúc này mới hỏi cô: "Chỉ một thứ?"

"Phải." Lục Hi Hòa gật gật đầu.

"Tổng cộng hai tám tệ rưỡi." (Khoảng gần một trăm nhóa)

Lục Hi Hòa chuẩn bị móc điện thoại ra mở Alipay, nhưng cô sờ soạn từ trên xuống dưới, cả người rỗng tuếch, thế mà bây giờ cô mới phát hiện ra mình không mang điện thoại, ví tiền cũng không mang, thật xấu hổ quá.

"Ngại quá, chờ một chút chờ một chút."

Nói xong cô xoay người nhìn Kỷ Diễn đằng sau, cô hơi hơi triều hấn tới gần, nhón mũi chân đè thấp thanh triều hấn nói: "Tôi không mang điện thoại với ví tiền."

Kỷ Diễn nhìn cô một cái, Lục Hi Hòa lập tức chỉ chỉ lọ sốt salad trên quầy thu, ý tứ rất rõ ràng.

Nhưng Kỷ Diễn lại không nói lời nào, không nói là trả cho cô hay không trả cho cô, Lục Hi Hòa không hiểu ý tứ của anh lắm, nếu anh thật sự không trả hộ cô, phỏng chừng là ngày mai cô lại lên hot search, đầu đề hot search cho bọn như thế nào cô cũng nghĩ kỹ rồi.

Gọi là #Tiểu hoa đán Lục Hi Hòa nổi tiếng xuất hiện tại siêu thị, ngay cả một lọ sốt salad cũng không trả nổi

Ngẫm lại cái tiêu đề này, cô tin chắc rằng mình sẽ hot một thời gian, bây giờ các tòa soạn vì nổi danh, biên tập toàn lấy mấy tiêu đề giật gân như vậy, chẳng chuyện gì là không bố trí được.

"Cho nên?"

"Cho nên anh có thể giúp tôi thanh toán chung được không? Nếu không ngày mai chắc chắn tôi sẽ lên hot search."

Khuôn mặt luôn lạnh lùng quanh quê đến nỗi không nổi lên được một tia gọn sóng của Kỷ Diễn thế mà lại ần ần hiện lên một tia trêu chọc: "Chuyện này có liên quan gì đến tôi?"

Lục Hi Hoà hơi sừng sốt, cặp mắt đào hoa xinh đẹp ngược lên,

"Anh thật sự muốn như vậy sao?"

Kỷ Diễn không nói lời nào, thấy Lục Hi Hòa duỗi tay chuẩn bị kéo khẩu trang trên mặt xuống, anh nhíu mày, "Cô muốn làm gì?"

"Dù sao cũng đều muốn lên hot search, nếu anh không giúp tôi, tôi sẽ lập tức bỏ khẩu trang xuống, làm trò cường hôn anh trước mặt toàn bộ người trong siêu thị, chúng ta cùng nhau lên hot search," nói xong cô còn nắm lấy vạt áo của Kỷ Diễn, giống như sợ anh chạy trốn, rồi sau đó cô lại bổ sung một câu: "Đừng nói da mặt tôi dày, bây giờ tôi không có mặt."

Kỷ Diễn mím môi, cô gái nhỏ này thực sự làm tam quan của anh thay đổi hết lần này đến lần khác, anh duỗi tay kéo Lục Hi Hòa ra phía sau, anh tự mình cầm nấy quả cam lên đó, sau đó nói với nhân viên thu ngân nói: "Tính chung."

Mọi người chung quanh đều thấy một màn kịch này, đa phần trong lòng cũng hiểu rõ, thì ra là một cặp vợ chồng nhỏ đang náo loạn đến khó chịu, nhưng mà trong cái thế giới nhan sắc là chính nghĩa này, mọi người vẫn là lựa chọn tha thứ cho bọn họ.

*

Lúc ra khỏi siêu thị, Lục Hi Hòa mới nhớ tới hỏi Kỷ Diễn, "A, anh cũng ở gần đây hả?"

"Ừ."

"Anh ở tiểu khu nào, tôi ở phía trước ôm thúy uyển." Nói xong, cô duỗi tay chỉ chỉ đường lớn đối diện ôm thúy uyển.

Kỷ Diễm vẫn không nói chuyện, điện thoại trong túi ngoài dự tính vang lên, anh lấy điện thoại ra nghe. Khi Kỷ Diễm nghe điện thoại xong, chưa tới một lúc sau, Lục Hi Hòa liền nhìn thấy một chiếc màu đang đi nhanh về phía này, sao đó ngừng ở trước mặt bọn họ.

"Tiểu Minh."

Vừa rồi lúc lại gần đây anh ta liền cảm thấy người đang đứng chung với Kỷ tổng thoát nhìn có điểm giống với nữ thần Lục Hi Hoà của anh ta, hiện tại tới gần rồi mới phát hiện, không phải giống nữa, mà là người thật!

"Lục tiểu thư?"

"Bây giờ tôi có việc phải về công ty một chuyến, tự cô đi về trước đi." Nói xong, Kỷ Diễm đưa túi đồ trong tay cho cô.

Lục Hi Hòa vô cùng tự nhiên tiếp nhận túi đồ, vừa rồi lúc anh nghe điện thoại, từ lời nói của anh, cô liền đại khái biết là trong công ty có một chút chuyện: "Vâng."

Tiểu Minh lần thứ n từ kính chiếu hậu đánh giá Kỷ Diễm, lúc này anh đang cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, anh ta không khỏi lần nữa nhớ lại một màn vừa rồi.

Thế nào mà nữ thần của anh ta lại cùng sắp đi siêu thị nhỉ?

Hơn nữa sao anh lại cảm thấy hai người họ hành động rất tự nhiên nhỉ?

Làm một người đàn ông, anh ta không thể phủ nhận là Kỷ tổng của bọn anh đúng là rất có sức hút của đàn ông, nhưng mà nếu nói Kỷ tổng xứng với nữ thần của anh ta, anh ta như thế nào cũng cảm thấy là hần nữ thần một.

"Hợp đồng vẫn chưa đàm phán xong?" Thanh âm lãnh đạm của Kỷ Diễm bỗng nhiên vang lên trong xe.

Tiểu Minh lung tung rồi loạn suy nghĩ tại đây một khắc nháy mắt bị thanh không, "Tạm thời vẫn chưa, nhà văn Trú Bách Xuyên nói là muốn tự mình nói chuyện với anh."

"Ừ."

《Thịnh phong》 là một bộ tiểu thuyết đang nổi gần đây mà Thiên Ngu nhìn trúng, tác giả của tiểu thuyết này là nhà văn Trú Bách Xuyên trứ danh, Trú Bách Xuyên trong làng văn học cực kỳ nổi tiếng. Mọi tác phẩm đều được muôn vàn fans săn lùng, fans của tác phẩm này phải nói hung mãnh vô cùng. Mà gần đây 《Thịnh phong》 mới vừa kết thúc, cảng thu được không ít công ty điện ảnh ném cảnh ôliu ra, Thiên Ngu tự nhiên cũng không ngoại lệ ném qua.

Tiểu thuyết Kỷ Diễm đã xem qua, không thể không nói độ nổi tiếng của Trú Bách Xuyên cao không phải không có nguyên nhân, nếu có thể thuận lợi mua bản quyền của 《Thịnh phong》, hậu kỳ lại tiến hành chế tác tỉ mỉ hơn, 《Thịnh phong》 sẽ trở thành tác phẩm điện ảnh tiêu biểu nhất của Thiên Ngu.

Nhưng mà Trú Bách Xuyên này là theo chủ nghĩa thần bí, trừ bỏ bút danh của người này và tác phẩm ra, mọi mặt khác ngoại giới đều không biết, ngay cả rốt cuộc là nam hay là nữ cũng không có người dám khẳng định, bởi vì bút danh của người này có khuynh hướng nam sinh, nhưng văn phong lại theo hướng nữ sinh, hành văn cực kỳ tinh tế tỉ mỉ.

*

Lúc Kỷ Diễm lên xe, Lục Hi Hòa xách theo túi đồ đi về phía tiểu khu đối diện, cô đột nhiên ý thức được một chuyện, cô giờ tay nhìn túi đồ mình đang xách, túi đồ có sốt salad của cô, còn có trái cây của ..... Kỷ Diễm.

Sao anh ta lại đưa trái cây cho cô nhỉ, hơn nữa cô lại còn vô cùng tự nhiên mà tiếp nhận, còn có câu nói kia của anh ta, bây giờ nhớ tới cô cứ cảm thấy kỳ quái thế nào?

Cái gì mà kêu cô tự mình đi về trước? Cô trở về một mình không tốt sao? Bọn cô ở cùng một chỗ chắc?

Chẳng qua là ..... đồng trái cây này của anh ta xử lý thế nào đây?

Một vấn đề rất ư và rất chi là đau đầu.

Sau khi rời khỏi thang máy, Lục Hi Hòa liền nhìn thấy một người ăn mặc chỉnh tề, có khí chất đứng ở hành lang, người phụ nữ này cô không biết, cũng không phải là tìm cô, xem ra là tìm hàng xóm cạnh nhà cô, khó đến năng vị hàng xóm này đã từ nước ngoài trở lại sao?

Lúc đang nhập mật mã, nghe được kia nữ nhân gọi điện thoại thanh âm, giọng nói của cô ta mang theo vài phần sốt ruột, như là có chuyện gì đó, nhưng đó là chuyện nhà người ta nên cô không nghĩ nhiều, mở cửa liền chuẩn bị đi vào, nhưng vào lúc này, một giọng nói dễ nghe đang kêu cô.

"Vị tiểu thư này."

Lục Hi Hòa xoay người lại nhìn về phía cô ấy, ánh mắt mang theo khó hiểu.

"Cô có rảnh không, tôi có thể phiền cô một chuyện được không?"

Lục Hi Hòa nhìn đến thấy cô ấy đang xách hộp đồ ăn của hàng xóm kể bên vào nhà mình, cho dù không mở hộp, cô vẫn có thể ngửi được mùi hương bên trong toả ra, lại nhìn tới sốt salad hoa quả của mình, đúng là không so sánh sẽ không tổn thương mà, cô như vậy không phải đang tự ngược mình sao?

"Có thể." Cô cười nói.

Trên mặt người phụ nữ lộ ra nụ cười tươi, làn da của cô ấy rất đẹp và trắng nõn, Lục Hi Hòa không khỏi nghĩ tới một câu.

Năm tháng chưa bao giờ đánh bại mỹ nhân.

Cứ như vậy, Lục Hi Hòa xách hộp đồ ăn của hàng xóm kể bên vào nhà mình, cho dù không mở hộp, cô vẫn có thể ngửi được mùi hương bên trong toả ra, lại nhìn tới sốt salad hoa quả của mình, đúng là không so sánh sẽ không tổn thương mà, cô như vậy không phải đang tự ngược mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lỗi của anh chính là lỗi của anh

Edit: Gấu lười

Beta: Gấu muối muối

Buổi chiều Lục Hi Hòa ngủ một giấc, lúc cô thức dậy đã hơn 7h tối. Cô lại một lần nữa nhắm mắt lại, lúc này mới từ trên giường bò dậy, vô thức nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bầu trời phía xa hiện lên tối đen, gió thổi nhẹ một góc tấm rèm, mang theo hơi ẩm của cơn gió đêm vào trong phòng.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ, mắt cô rơi vào cái bình giữ nhiệt trên bàn kính.

Cũng không biết người hàng xóm của cô gái kia đã trở về chưa?

Vì vậy cô tiện tay cầm hộp đồ ăn giữ nhiệt đi về phía cửa, nhìn cánh cửa đóng chặt bấm chuông cửa, đợi vài giây bên trong cũng không có bất kỳ âm thanh nào.

"Lê nào vẫn chưa về?" Cô lẩm bầm lầu bầu nói.

Sau vài lần nhấn chuông vẫn như cũ không có âm thanh, cô cầm hộp đồ ăn giữ nhiệt xách trở về. Lúc quay về cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu nhìn lên góc tường, đập vào mắt là một chiếc camera.

Ngày hôm đó lúc cô bắt trộm mạng chơi game dường như cũng nhìn thấy chiếc camera này, nhưng lúc đó cô không nghĩ nhiều. Bây giờ nghĩ đến người hàng xóm dường như đã trở về được một thời gian rồi, bởi vì cô rõ ràng nhớ rõ trong khoảng thời gian này không có camera kia mà.

Sau khi về phòng, cô lại một lần nữa đặt hộp đồ ăn giữ nhiệt lên bàn kính, đúng lúc thấy thùng đựng rác dưới bàn kính, thùng đựng rác đã đầy rồi, cô cau mày, cảm thấy mấy ngày nay cô cũng không có vứt nhiều rác như thế, nhanh như vậy mà đã đầy rồi.

Nhưng là mùa hè mà không kịp thời đổ rác sẽ có mùi, vì vậy cô ngồi xổm xuống lấy túi rác trong thùng ra, tiện thể thắt nút.

Xuống lầu vứt rác.

Sau khi ra đại sảnh, cô nhanh chóng đi về phía khu vực rác công cộng bên ngoài. Lúc này bầu trời đã hoàn toàn tối, gió thổi vào mặt vẫn còn chút độ ẩm, nhưng so với ban ngày thì khó mà chấp nhận được.

"Kỷ tiên sinh tan làm rồi?"

"Ừ."

Sau khi cô vừa vứt túi rác vào thùng rác, hai câu đối thoại ngắn gọn bay vào tai Lục Hi Hòa làm cô theo bản năng dừng bước. Mặc dù chỉ là một tiếng "Ừ" rất ngắn thôi, nhưng âm thanh này lại cho cô sự quen thuộc vô cùng. Nhưng lại có một chút không chắc chắn, vì không chắc chắn nên cô tìm âm

thanh nhìn qua.

Người đàn ông trung niên trước mặt cô rất quen thuộc, ông ta là chủ sở hữu của tiểu khu, bởi vì sống ở đây lâu nên có nói chuyện qua nhiều lần, mà thời điểm cô vừa nhìn đến bóng dáng người đàn ông trẻ tuổi đang đưa lưng về phía cô, cô liền nhận ra.

Đây không phải Kỳ Diễn thì còn có thể là ai chứ!

Nhưng sao Kỳ Diễn lại có thể ở nơi này, hơn nữa nhìn anh trông rất quen thuộc với chủ tiểu khu của bọn cô, lẽ nào anh cũng sống ở đây?

Lục Hi Hòa đột nhiên nghĩ tới những lời anh nói với cô hôm nay bên ngoài siêu thị, cô lúc đó vẫn đang buồn bực. Lời nói của anh nói với cô giống như tiện đường, bây giờ nghĩ lại, thật sự là rất tiện đường, cô thực sự không nghĩ tới, Kỳ Diễn lại có thể cùng cô sống trong một tiểu khu.

Từ tiểu khu rời đi, ánh mắt Lục Hi Hòa dừng ở bàn tay đặt trên cơ thể anh, não bộ hiện ra dường như nhớ đến điều gì đó, nụ cười trên khóe miệng không nhìn được mà từ từ mở rộng ra, một đôi mắt đảo hoa hoàn toàn là ý cười gian xảo. Vì thế cô không nghĩ ngợi gì mà đi theo lên, cô lên lút đi ra phía sau Kỳ Diễn, sau khi tìm đúng thời điểm, cô xoa tay nhanh chóng chạy hướng về phía Kỳ Diễn nắm lấy lòng bàn tay anh.

Nắm được rồi!

Nắm được thì nắm được rồi, nhưng cái tay bị nắm dường như là của cô -----

Nụ cười trên khóe miệng dần dần cứng đờ.

"A!"

Đây là tiếng hét thảm sau khi phản ứng lại.

Lục Hi Hòa nhìn đôi bàn tay trắng nõn đến không chứa một chút tạp chất. Cô cảm thấy cổ tay mình bị một trận đau, cơn đau xông thẳng lên đại não.

Kỳ Diễn dường như cũng không ngờ người anh đang nắm tay lúc này lại là cô. Anh là người sống một mình cho nên sự cảnh giác rất mạnh. Khi anh nhận thấy có người đang lao về phía mình theo bản năng anh ra tay trước. Sau khi nhìn người trước mặt, anh lập tức buông lỏng tay ra.

"Sao lại là cô?"

Sau khi cổ tay Lục Hi Hòa được thả ra, cô lập tức đưa tay lên xoa cổ tay mình. Cô ngẩng đầu u oán nhìn về phía anh, giây tiếp theo hốc mắt bỗng nhiên chứa đầy nước mắt khề lẩn: "Đau quá."

Kỳ Diễn cau mày, nói: "Được rồi, đừng khóc nữa."

Nghe giọng nói lạnh lùng của Kỳ Diễn, Lục Hi Hòa hai mắt dầm lệ nhìn anh, bộ dạng đáng thương đến cực điểm.

Kỳ Diễn bất đắc dĩ thở dài, sau đó giơ tay lên muốn kiểm tra vết thương của cô: "Không nghiêm trọng, cô nói xem cô còn không biết xấu hổ mà khóc, là một cô gái, suốt ngày đều....."

Nhưng lời anh nói chưa xong, anh thấy Lục Hi Hòa đột nhiên rút tay trở về, mắt cô vẫn còn đọng nước hung hăng trừng anh một cái.

Kỳ Diễn ngẩn ra một lúc.

Đột nhiên, đôi mắt hắc bạch phân minh* của Lục Hi Hoà bất động thanh sắc** mà đảo một vòng, những giọt nước mắt trên mí mắt giống như hẹn trước, "tí tách" rơi xuống, những giọt nước mắt như viên trân châu.

* Hắc bạch phân minh: trắng đen rõ ràng

** Bất động thanh sắc: không tiếng động

Sau đó ngay trước mặt anh không do dự mà ngồi xổm xuống, vùi mặt vào giữa hai đầu gối -----

"Anh trách tôi.... anh còn trách tôi?"

"Tay của tôi sắp gãy rồi.... Anh lại còn mắng tôi....."

"Là lỗi của anh, chính là lỗi của anh....."

Kỳ Diễn lúc này nhìn Lục Hi Hòa ngồi xổm xuống khóc, nghe tiếng lẩm bẩm trong miệng cô. Anh dờ ra không phản ứng gì trong vài giây, anh mắng cô lúc nào???

"Mau đứng lên, muốn mất mặt sao?" Anh nửa ngồi xổm xuống nói với cô.

Nghe vậy, tiếng khóc của Lục Hi Hòa đột nhiên ngừng lại một lúc, cô ngẩng đầu từ đầu gối lên, đôi mắt dầm lệ tiếp tục trừng Kỳ Diễn.

"Cô có đứng dậy không, không đứng dậy là tôi đi đấy." Nói xong anh đứng lên.

Lục Hi Hòa rũ rũ mắt xuống, hàng mi dài che khuất lưu quang di động trong mắt, sau đó đưa tay về phía Kỳ Diễn: "Chân tôi tê rồi, kéo tôi."

Kỳ Diễn nhìn bàn tay nhỏ của cô vương ra hướng về phía anh, trắng nõn, tinh tế.

"Nhìn cái gì, mau lên." Lục Hi Hòa mở miệng thúc giục.

Kỳ Diễn chậm rãi đưa tay về phía cô, Lục Hi Hòa nhìn bàn tay anh càng ngày càng gần về phía mình, lặng lẽ mím chặt môi, đôi mắt đào hoa kín đáo sáng lên.

Dắt tôi, dắt tôi, mau dắt tôi!!!

Ngay khi bàn tay của Kỳ Diễn chỉ còn cách bàn tay cô vài cm, khóe miệng anh mỉm cười, sau đó rút bàn tay đang ở trước mặt cô về đồng thời đút vào túi quần, "Diễn trò đủ rồi, diễn đủ rồi thì tự mình đứng dậy."

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Lục Hi Hòa hơi hơi co rút lại, "Anh nói cái gì?"

Cô nghe không hiểu, một chút cũng không hiểu!!! Rõ ràng gần trong gang tấc, chỉ thiếu một chút thôi!!!

"Tôi nói gì cô còn không rõ sao?" Kỳ Diễn mỉm cười.

Lúc đầu anh thật sự gần như bị cô lừa, không thể không thừa nhận, diễn xuất của cô gái nhỏ này thật sự lợi hại.

"Nhưng rất đau nha, hơn nữa chân tôi cũng tê rồi, không tự đứng dậy được."

Fuck! Cô không tin, kỹ năng diễn xuất tinh vi của mình có thể bị anh nhìn thấu? Sao có thể chứ? Lục Hi Hòa cô nhưng là dựa vào kỹ năng diễn xuất để kiếm sống!!!

"Không thể đứng dậy sao?"

"Phải."

"Vậy thì cứ ngồi xôm ở đó đi."

Lục Hi Hòa, "....."

Bây giờ cô có một câu MMP* không biết có nên nói hay không!

*là ĐMM nha

"Nhưng nếu như không cẩn thận bị paparazzi chụp ảnh, có thể lên hot search."

Nghe anh vân đạm phong khinh* nói, khóe miệng Lục Hi Hòa co giật, Kỳ Diễn đem những biểu cảm nhỏ của cô toàn bộ thu vào đáy mắt, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt như cũ.

*Vân đạm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trời.

Lục Hi Hòa biết cô không thể diễn nữa rồi. Cô cúi đầu xuống nhìn xuống bàn tay đỏ ửng của mình, vừa nãy cũng chỉ đau một lúc thôi. Trong lúc cô khóc cô tay đã không còn đau nữa, cho nên cô mới trù tính vậy, nhưng không ngờ vẫn bị anh nhìn thấu.

Nhưng liệu cô có thể từ bỏ một cơ hội tốt vậy sao?

Đáp án đương nhiên là không thể!

Vì vậy cô lặng lẽ thu lại bàn tay đang duỗi ra trong không trung, sau đó làm bộ làm tịch xoa xoa mắt cá chân của mình, xoa nhẹ hai cái, cô liền tự giác đứng lên.

"Chân không tê nữa sao?" Kỳ Diễn cười như không cười nhìn cô.

Trên mặt Lục Hi Hòa không một tí xấu hổ, đúng lý hợp tình đáp lại anh: "Tôi vừa nãy không phải xoa nhẹ hai cái sao?"

Kỳ Diễn cười cười, không tiếp lời nói của cô mà xoay người đi về phía trước. Lục Hi Hòa tự nhiên bước nhanh đuổi theo.

"Anh đừng đi, cổ tay tôi vẫn còn đau này."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Nói rõ một chút, có tiền nữ nói không nhận được bao lì xì, 99 là chỉ bình luận trước 99 ý kiến, vì vậy trước 99 không phải là tất cả các Bảo Bảo đều nhận được ~

PS: Đừng bao giờ tin vào những giọt nước mắt của diễn viên, bởi vì diễn viên rơi nước mắt đều có mục đích, hahahahahahahahahaha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sao tay của anh lạnh vậy ?

Editor: Gấu Bụng Bự

Beta: Gấu Muội Muội

"Anh đừng đi mà, cổ tay tôi vẫn còn đau đây này."

Kỷ Diễn ngoảnh mặt làm ngơ với những gì Lục Hi Hòa nói, tiếp tục đi về phía trước, Lục Hi Hòa bước nhanh đuổi theo cùng anh đi song song, nhưng mà bây giờ cô đã không dám làm cản nữa rồi, vừa nãy Kỷ Diễn cực kỳ nhanh nhạy một phát bắt được tay mình làm trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

"Sao phản ứng của anh nhanh vậy?" Lục Hi Hòa tò mò hỏi anh.

Kỷ Diễn nhìn cô một cái, lãnh đạm nói: "Phản xạ có điều kiện."

Lục Hi Hòa bĩu môi, phản xạ có điều kiện này của anh ta đúng thật là rất nhanh, nghĩ tới đây, cô âm thầm xoa xoa tay mình, ngẫm lại tay vẫn còn cảm thấy đau.

"Ừa?" Lục Hi Hòa đột nhiên nghi hoặc ra tiếng.

Bởi vì bây giờ cô đang đi theo Kỷ Diễn, nhưng Kỷ Diễn lại đi về cùng hướng với nhà cô, đối diện đằng trước chính là block chín và block mười, vì thế cô nửa đùa hỏi: "Anh sẽ không ở block chín đây chứ?"

Nhưng cô vừa dứt lời, liền nhìn thấy Kỷ Diễn đi qua block mười, hướng về phía đại sảnh của block chín.

DM!! (gốc là ngoạ tào)

Sau khi hai người đi qua đại sảnh tiến vào thang máy, Lục Hi Hòa ấn tầng chín, lúc ấn xong cô thấy Kỷ Diễn không có động tĩnh, nghi hoặc hỏi: "Sao anh lại không ấn?"

Kỷ Diễn nhìn cô, sau đó vươn tay, Lục Hi Hòa nhìn về phía ngón tay thon dài của anh đang đưa qua ấn, bàn tay này quả thực là đẹp muốn mạng luôn mà, nếu có thể nắm lại một lần thật sự là .....

Tâm tư kiêu diễm này của Lục Hi Hòa đột nhiên dừng lại khi thấy ngón tay ấy hướng về con số chín cô đã ấn qua.

W h a t!!!

Tầng chín có tổng cộng hai căn hộ gia, một căn chủ là cô, cho nên không phải anh là hàng xóm mới của cô đây chứ? Nhưng mà hàng xóm kia cô cũng đã gặp qua vài lần, rõ ràng không phải anh mà!

Đang nghĩ ngợi, đã tới tầng chín rồi, cửa thang máy ding một tiếng sau đó mở ra, cô nhìn Kỷ Diễn dẫn đầu đi ra ngoài. Lục Hi Hòa đuổi theo, sau đó chính là một màn độc thoại.

"Anh thật sự ở cạnh nhà tôi à?"

"Nhưng mà hàng xóm nhà tôi rõ ràng không phải anh mà."

"Sao có thể?"

Lục Hi Hòa bắt đầu nói linh tinh, Kỷ Diễn ở phía trước không hề báo hiệu mà dừng lại, hơn nữa còn dừng lại trước cửa nhà cô, về mặt Lục Hi Hòa nghiêm túc, cô né qua một bên góc tường hơi co người lại, đôi tay che trước ngực: "Ông trời ạ, anh muốn làm cái gì?"

Kỷ Diễn mặt vô biểu tình nhìn về mặt phòng bị của cô, âm thanh lạnh lùng nói: "Lại đây."

Lục Hi Hòa đứng ở chỗ cũ vẫn không nhúc nhích, một đôi mắt hắc bạch phân minh* như cũ đề phòng nhìn hẩn.

*Hắc bạch phân minh: đen trắng rõ ràng

"Diễn đủ rồi thì mau lại đây."

Lục Hi Hòa bĩu môi: "Tôi còn chưa có diễn đủ đâu."

"Vậy cô tiếp tục."

Lục Hi Hòa: "....."

Anh lại không thêm phối hợp nữa cơ chứ! Anh không phối hợp như vậy, cô còn diễn tiếp thế nào được, thật là chán, vì thế cô mới hạ tay đang che trước ngực xuống rồi đi qua chỗ anh: "Lại đây làm cái gì?"

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cương nghị của anh, làn da này, đường cong hình dáng này.....

Hả?

Bỗng nhiên trên cổ tay chợt lạnh, cổ tay cô rơi vào trong lòng bàn tay Kỷ Diễn, anh cầm đúng cái tay vừa rồi bị anh nắm.

"Sao tay của anh lạnh vậy?" Lục Hi Hòa hỏi.

Giống như mỗi một lần tiếp xúc tay anh hẩn, bàn tay ấy đều mang theo sự lạnh lẽo, rõ ràng đang là mùa hè, như thế nào cũng nên giống người bình thường chứ, ít nhất cũng phải có độ ấm.

Chẳng qua Kỷ Diễn cũng không nói lời nào, lúc này anh chỉ cau mày nhìn cổ tay cô.

Lục Hi Hòa cũng quen với việc hỏi mà không đáp của anh, cô cũng không mở miệng nói chuyện, thấy được trong mắt chính là vẻ mặt nghiêm túc của anh, lòng mày rậm rạp lúc này đang nhấn lại, môi mỏng hơi mím chặt.

Nhìn lại, cô không khỏi nhấp môi, nhịp tim có chút không khống chế được bỗng nhiên tăng tốc, vì thế nàng mắt tự nhiên mà dời tầm mắt, nhìn xung quanh.

Làn da cô vốn dĩ rất trắng, một vết đỏ kia nhìn càng có vẻ mười phần chói mắt.

"Còn đau không?" Anh vừa nhẹ nhàng thay cô cử động cổ tay, vừa hỏi cô bằng giọng nói ấm áp.

Kỷ Diễn chưa từng dùng loại ngữ điệu này nói chuyện với cô, Lục Hi Hòa lập tức liền thất thần, không tự chủ được mà lắc đầu, trả lời cực kỳ dứt khoát: "Không đau không đau."

Kỷ Diễn ngược mắt nhìn cô một cái, khi chạm phải đôi mắt anh, Lục Hi Hòa đột nhiên bừng tỉnh lại, nháy mắt sửa miệng rồi nói: "Kỳ thật vẫn còn hơi đau, không biết vì sao, cổ tay một chút cũng không nhắc lên nổi."

Kỷ Diễn tiếp tục giúp cô cử động cổ tay: "Chuyện thường, lát nữa về nhà dùng túi chườm nước đá chườm lạnh một chút sẽ tốt hơn."

"Uhm"

Kỷ Diễn nhẹ nhàng buông cổ tay cô xuống: "Được rồi, trở về đi, lần sau không cần làm loại chuyện con con này nữa, nếu không tôi sẽ không bảo đảm được cô sẽ không lại bị thương lần nữa."

Lục Hi Hòa nghiêng răng, anh cho rằng cô muốn như vậy chắc, nếu anh có thể vui vẻ mà dặt cô một chút thì không phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?

Hơn nữa cô lại chính là tiểu tiên nữ nha, bao nhiêu người muốn dặt tay cô còn không được, cô đã cho anh dặt rồi mà anh còn không cần, dặt một chút thì có một lăm sao!

Thời điểm cô xoay người nhập mật mã, Kỷ Diễn đi về phía đối diện, Lục Hi Hòa nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Anh đứng thẳng đưa lưng về phía cô cũng đang nhập mật mã, vai rộng eo thon chân dài, không thể không thừa nhận, Kỷ Diễn đúng là trời sinh để làm người mẫu, nhìn một cái là có thể khiến lòng người rung động.

Sau khi vào nhà, cô xoa xoa cổ tay, hình như không còn đau như trước nữa, nhưng nghĩ đến lời của Kỷ Diễn, cô vẫn lấy ra túi chườm trong tủ lạnh ra.

Túi chườm mới từ trong tủ lạnh lấy ra còn cứng hơn đá, như thế thì chườm thế nào được? Căn bản không dính sát được vào cổ tay, nếu phải đập nát, đang như này thì sao mà đập?

Lục Hi Hòa có chút khó khăn.

Đúng lúc gặp khó khăn, ánh mắt lại lơ đãng nhìn quanh, vừa lúc nhìn đến hộp giữ nhiệt trên bàn.

Đúng vậy!

Cô như thế nào lại quên mất điều này? Đã nhận uỷ thác của người ta cơ mà!

Lục Hi Hòa buông túi chườm trong tay, sau đó cầm lấy hộp giữ nhiệt.

*

Kỷ Diễn mới vừa rửa sạch tôm đã bóc vỏ xong, đang chuẩn bị đổ vào nồi để xào, chuông cửa vang lên.

Anh xoay người nhìn thoáng qua cửa chính, tiện đà duỗi tay tắt bếp sau đó đi ra cửa, qua máy theo dõi, anh thấy được Lục Hi Hoà đứng ở cửa, trong tay hình như xách theo thứ gì đó.

Đang xem thì thấy cô duỗi tay định bấm chuông lần nữa, Kỷ Diễn mở cửa ra.

Lục Hi Hòa vươn tay ấn chuông, cô cũng không nghĩ tới Kỷ Diễn lại mở cửa đúng lúc như vậy.

"Làm sao vậy?" Kỷ Diễn đầu tiên mở miệng hỏi.

Lục Hi Hòa hướng anh quơ quơ hộp giữ nhiệt trong tay: "Cái này."

Ánh mắt Kỷ Diễn dừng lại trên hộp giữ nhiệt, như thể đang đợi cô nói tiếp.

Lục Hi Hòa xuyên qua vai anh nhìn thoáng qua vào trong phòng: "Tôi có thể đi vào nói chuyện không, đứng ở bên ngoài có hơi không an toàn."

Cô thấy bờ môi Kỷ Diễn động hai lần, trước khi anh từ chối liền nghiêng mình từ bên cạnh anh chen vào.

Cũng may cô gầy nên không bị kẹt lại, nếu không sẽ rất xấu hổ.

Vào cửa xong cô nhìn thấy giá giày chính tề chỗ cửa ra vào nhà anh, lại nhìn tới sàn nhà không một hạt bụi, hỏi: "Anh có định cời giày không?"

Nói xong cô tùy ý tháo giày xuống dưới chuẩn bị đi vào trong, không đợi cô bước chân tiến lên, liền bị Kỷ Diễn kêu lại.

"Từ từ."

Lục Hi Hòa xoay người khó hiểu nhìn anh, cả người cô đều đã vào rồi, giày cũng đã cời, sẽ không phải anh muốn đuổi cô đuổi ra đấy chứ?

Kỷ Diễn cúi đầu nhìn đôi chân trần của cô bước lên sàn nhà.

Có lẽ bởi vì gầy, nên chân cô khá mảnh khảnh, da thịt trắng nõn vô cùng, mờ mờ thấy rõ đường gân màu xanh lá, mười đầu ngón chân giống như búp sen.

Kỷ Diễn di chuyển tầm mắt, sau đó cong lưng từ một góc tủ giày lấy ra một đôi dép lê.

"Thay đi."

Lục Hi Hòa nhìn anh đưa dép tới bên chân mình, nhưng lại không hề động chân.

"Sao vậy?"

"Tôi không đi dép lê của người khác." Nói, Lục Hi Hòa yên lặng mà rụt rụt ngón chân nhích về phía sau, bảo cô đi dép lê người khác từng đi, cô tình nguyện đi chân trần còn hơn.

Kỷ Diễn cúi đầu nhìn đôi dép bên chân cô, tủ giày của anh có đến mấy đôi dép lê cho khách, nhưng thực sự là không có dép mới để cho cô đi.

"Tôi biết rồi, anh chờ tôi một chút." Lục Hi Hòa nhanh chóng xỏ giày vào sau đó ra cửa.

Kỷ Diễn nhìn cô mở cửa nhà mình, không tới vài giây, liền nhìn thấy cô xách một đôi dép qua.

Đây chính là điểm tốt khi ở nhà đối diện nhau, từ nhà lấy đồ qua rất tiện!

Lục Hi Hòa thay dép cho mình: "Tôi đi dép nhà tôi, mới đấy."

Kỷ Diễn nhìn đôi dép cực kỳ hồng kia trên chân cô, gật đầu.

Thật ra nếu đúng là cô không thói quen đi dép của người khác, anh sẽ bảo cô không cần đổi giày, cùng lắm sau khi cô về, anh lại quét thêm một lần thôi, ai ngờ cô "chuachua"* hai cái rồi từ nhà mình xách đôi dép qua đây.

*cái này nguyên gốc của tác giả luôn, Gấu cũng ko biết nghĩa nó sao, ai biết hú Gấu sửa nhớ, iu ae 3000 lần

Lục Hi Hòa ngẩng đầu hướng anh nở ra một nụ cười tươi cực kỳ sáng lạn, sau đó lết dép đi vào.

Sau khi vào hẳn, lúc này cô mới phát hiện, trong nhà Kỷ Diễn quả thực không phải là sạch sẽ, mà là sạch sẽ đến nỗi sáng bóng, đồ dùng bày biện cực kỳ ngăn nắp và sạch sẽ.

Nhà của một người đàn ông mà lại ngăn nắp khiến cho phụ nữ như cô cũng mặc cảm, nhìn lại thì cô còn không đạt tiêu chuẩn heo lười nữa kia.

Cô quay lại nhìn anh, thấy anh đang đặt giày lười của cô lên giá để giày, hơn nữa còn phải đặt đối xứng đúng chiều chân trái chân phải nữa.

Lục Hi Hòa đột nhiên nghĩ tới động tác nhỏ trước kia của anh trên máy bay, bây giờ vừa thấy như vậy, cô có thể xác định, không còn nghi ngờ gì nữa Kỷ Diễn có thói ở sạch thêm chứng cưỡng chế* nữa.

*OCD (Obsessive-Compulsive Disorder): Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn dựa trên những suy nghĩ và thói quen mang tính ám ảnh, lặp đi lặp lại.

Kỷ Diễn cất giày cho cô xong, vừa ngược đầu lên liền nhìn thấy cặp mắt trong suốt của Lục Hi Hòa đang nhìn mình.

"Nhìn cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Anh thấy tay của tôi thế nào ?

Edit: Gấu Lười

Beta: Gấu Bụng Bự

"Nhìn gì?"

Lục Hi Hòa mỉm cười: "Nhìn trai đẹp nha."

Với sự không đoan trang của Lục Hi Hòa, trong một ngày ngắn ngủi này, Kỷ Diễn đã rõ như ban ngày, tự nhiên cũng không tiếp lời cô, ánh mắt của anh rơi vào hộp giữ nhiệt trên tay cô, cái hộp này cô đã cầm rất lâu rồi.

Lục Hi Hòa cảm nhận được tầm mắt của anh, thế là đặt hộp giữ nhiệt lên bàn kính, bật mở nắp hộp: "Nhận sự nhờ vả của người khác, nhờ tôi đưa cho anh."

Kỷ Diễn cau mày nói: "Ai nhờ?"

"Tôi cũng không biết, dù sao cũng là một người phụ nữ, còn là một người phụ nữ rất có khí chất, khoảng 30 tuổi."

Lục Hi Hòa nói lời này, trong lòng Kỷ Diễn đại khái cũng rõ ràng, có thể biết được chỗ này còn đưa canh cho anh, ngoại trừ Triệu Liên thì cũng không còn người khác. Anh bước tới chỗ cô, đưa tay mở nắp cách nhiệt, mùi hương lập tức tỏa ra.

Lục Hi Hòa không thể không khịt mũi, là món canh xương sườn hầm khoai.

Thực sự rất thơm

"Không phải hơn 30, bà ấy đã hơn 40 tuổi rồi."

"Hơn 40 tuổi?" Lục Hi Hòa kêu lên.

Người phụ nữ ấy căn bản nhìn không ra đã hơn 40 tuổi, bởi vì bà ấy bảo dưỡng quá tốt rồi, cô ấy lần đầu nhìn vào mắt của bà ấy đã cảm thấy bà đấy

hiều nhất là 34 tuổi.

"Cơ mà bà đây là ai?" Lục Hi Hòa tùy ý hỏi một câu.

Ánh mắt Kỳ Diễm hơi lóe lên, rồi bình tĩnh nói: "Vợ của bố tôi."

"Vợ của bố anh không phải chính là....." Lục Hi Hòa nói một nửa đột nhiên im bặt, bởi vì cô đột nhiên nhớ ra, vợ đầu của Kỳ Thu Hào đã qua đời sớm, hiện tại là người vợ sau, nói cách khác, bà ta là mẹ kế của Kỳ Diễm.

Người vợ thứ hai của Kỳ Thu Hào, Triệu Liên từ trước đến nay không bao giờ tham gia bất kỳ hoạt động ngoại giao nào của truyền thông. Có người nói Kỳ Thu Hào bảo vệ bà ta quá tốt, cho nên bên ngoài cũng không biết diện mạo thật của Triệu Liên, càng không có một chút tin tức gì của bà ta.

Triệu Liên có thể mang canh sườn đưa cho Kỳ Diễm, có thể nhìn ra Triệu Liên vẫn quan tâm đến Kỳ Diễm, nhưng..... Lục Hi Hòa bất động thanh sắc* đưa mắt nhìn Kỳ Diễm, phát hiện nét mặt của anh không có bất kỳ gì không ổn.

*Bất động thanh sắc: tính bở, không biến sắc, rất bình tĩnh, ung dung thản nhiên.

Chắc là mối quan hệ của hai người cũng bình đạm như thủy*, xem ra cũng không phải tất cả mọi người có thể hòa thuận và thân mật với mẹ kế giống cô. Trong lòng Lục Hi Hòa, Thẩm Lan Du chiếm vị trí không giống nhau, cũng đã định cô cùng chung sống với bà ấy thân mật gắn bó.

*Bình đạm như thủy: chỉ mối quan hệ bình bình, không yêu thương cũng không thù hận, không mấy mặn mà, dầm dề.

"Xin lỗi." Lục Hi Hòa thì thầm.

"Không sao." Kỳ Diễm thờ ơ đáp.

Lục Hi Hòa cố tình chuyển chủ đề, ánh mắt cô đảo qua một vòng, đưa cổ tay mình tới trước mặt Kỳ Diễm, "Cổ tay của tôi vẫn chưa chườm túi đá nữa."

Kỳ Diễm nhìn cổ tay cô, hỏi: "Làm sao không đắp?"

"Túi đá quá cứng, tôi không đập được, không có sức." Giọng điệu của cô có vài phần đáng thương.

Kỳ Diễm, "....."

"Tới sofa ngồi đi."

"Ồ."

Lục Hi Hòa rất nghe lời đi tới trước sofa ngồi xuống. Cô nhìn Kỳ Diễm quay người đi vào trong phòng bếp, rồi sau đó khom người xuống mở ngăn đông lạnh trong tủ lạnh.

Sau khi Kỳ Diễm cầm túi chườm tới thuận tiện đi tới chỗ Lục Hi Hòa, ngồi xuống bên cạnh cô: "Đưa cổ tay ra."

Lục Hi Hòa vươn cổ tay ra, "Nhà anh dùng túi chườm đá mềm à."

Túi chườm đá mềm không giống túi chườm đá thông thường, giống trong đoàn làm phim mà các cô hay dùng, là những miếng mềm mềm. Dù bị thương ở chỗ nào, túi chườm mềm đều có thể dính sát với da. Nó vừa đỡ phiền vừa tiện lợi, nhưng trong nhà cô không có chuẩn bị, cũng chỉ tiện ném một vài túi chườm bình thường vào mà thôi.

"Ừ." Kỳ Diễm một bên đáp, một bên đem túi chườm đắp lên cổ tay cô.

"Này." Lục Hi Hòa bị lạnh, hít một hơi khí lạnh.

Nó lạnh buốt đến không thể tin được.

Cô khịt mũi một cách khoa trương, khiến ánh mắt Kỳ Diễm nhìn một cái, Lục Hi Hòa ngay lập tức yên lặng mà mím môi. Cô lập tức chuyển sang chủ đề khác: "Anh đang nấu gì vậy, thơm quá."

"Tôm nõn xào ớt xanh." Nói đến đây, Kỳ Diễm mới nhớ anh chưa cho tôm nõn vào nồi, vì thế lại nói với cô: "Tự đắp túi chườm đi."

Sau khi Lục Hi Hòa tự đắp túi chườm, Kỳ Diễm liền buông tay ra, sau đó anh đứng dậy đi về phía phòng bếp, thấy thế, Lục Hi Hòa cũng đứng dậy đi theo vào.

Cô nhìn thấy Kỳ Diễm mở nắp ra, mùi hương ớt xanh tỏa ra xộc vào mũi, Lục Hi Hòa không khỏi khụ hai tiếng. Đột nhiên mở nắp nồi như vậy, còn làm người khác sặc, Kỳ Diễm quay đầu lại liếc nhìn Lục Hi Hòa một cái, "Quay lại sofa ngồi."

Lục Hi Hòa lắc đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn anh, "Tôi muốn ở đây nhìn anh nấu ăn."

Cô thật không ngờ, Kỳ Diễn trông như thần tiên không nhiễm bụi trần, lại có thể nấu ăn. Bây giờ đàn ông trên thế giới này mbiết nấu ăn càng ngày càng ít, nấu cơm giống như là chuyện trời sinh rơi trên người phụ nữ. Cô chỉ tưởng tượng sau này nếu bản thân thực sự kết hôn với ai đó, ở trong phòng bếp cả một đời nấu cho anh ta 1 ngày 3 bữa. Chẳng bằng chọn một người hơn cô, dù sao về sau già rồi, cô vẫn muốn làm một bà già khéo léo.

Trong mắt Kỳ Diễn hiện lên ý cười bắt đầu. Nếu cô không đi, người không thoải mái chính là cô, vì vậy anh cũng không quan tâm cô nữa, mà đổ ớt xanh trong chảo vào thùng rác.

"Tại sao lại đổ đi?" Cô hỏi một cách lạ lùng.

"Nấu hơi lâu, nhữn rồi."

Lục Hi Hòa gạt gạt đầu, nhữn rồi thì không ăn được.

Cô cứ như vậy dựa vào bàn kính, không chớp mắt xem Kỳ Diễn xào một món lại xào rau. Mùi của thức ăn tràn ngập phòng bếp. Cả ngày hôm nay cô mới chỉ ăn vài lát bánh mì và một đĩa salad trái cây, bây giờ nhìn vào những món ăn đầy màu sắc và thơm ngon trên bàn kính, đã thấy bụng đói cồn cào.

Cô đột nhiên nghiêng người qua, kéo vạt áo phía sau của Kỳ Diễn nói: "Kỳ Diễn, anh nói xem tay tôi có phải bị thương rất nghiêm trọng không?"

Kỳ Diễn xoay người, đôi mắt đen thâm sâu nhìn cô, Lục Hi Hòa không khỏi nuốt xuống một ngụm, tầm nhìn của anh có thể khiến cô khản trương bức thành bộ dạng ma quỷ này? Trong lòng Lục Hi Hòa tự phi nhỏ mình trăm tám mươi lần.

"Bởi vì tôi cảm thấy cổ tay mình không có sức, tôi hình như không tự nấu ăn được, nhưng vẫn chưa ăn cơm tối...."

Cô nói lời này, nếu Kỳ Diễn còn không hiểu chính là có quỷ rồi, "Đi đến bàn ngồi xuống đi."

"Được!" Nghe vậy, Lục Hi Hòa lập tức mỉm cười, "Tôi tới giúp anh bung thức ăn." Nói xong cô chuẩn bị đi bung đĩa rau xào trên bàn kính.

"Không cần cô bung, chỉ cần ngồi xuống thôi."

Lục Hi Hòa nhú mày, khóe miệng không nhịn được cười, người này thực tốt.

Kỳ Diễn rất nhanh đặt tất cả thức ăn lên bàn, anh đem bát cơm tới trước mặt cô, "Ăn đi."

Lục Hi Hòa chống hai tay lên má, mặt nghiêm túc nhìn Kỳ Diễn, "Kỳ Diễn, anh thực sự quá tốt."

Nghe vậy, đôi tay Kỳ Diễn đang ăn cơm hơi khựng lại, mặt anh không biểu cảm nhìn cô một cái, "Ăn cơm"

Lục Hi Hòa mỉm cười với anh, sau đó bắt đầu động đũa, vừa động liền rất khó để dừng đũa lại, Lục Hi Hòa cảm thán nói: " Không ngờ anh nấu ngon như vậy, cơ mà giống như anh sống trong nhung lụa, như thế nào mà tự nấu cơm vậy?"

Kỳ Diễn không dừng đũa lại, chỉ nhàn nhạt trả lời cô: "Một mình ở nước ngoài mấy năm, còn có gì mà không biết?"

Học nấu ăn là khi anh hai mươi mấy tuổi, bởi vì quả thực anh không quen ăn đồ ăn nhanh của nước ngoài. Cách duy nhất chính là tự mình làm, làm nhiều lần tự nhiên tay nghề sẽ tăng lên.

Động tác gấp thức ăn của Lục Hi Hòa hơi dừng lại một chút, cô xấu hổ cắn cắn đầu đũa. Cô ăn bữa ăn của mình là được rồi, làm gì mà hỏi câu khó xử như vậy? Cô liếm môi. Cô suy nghĩ một lúc, sau đó hơi nghiêng người về phía trước, nói với Kỳ Diễn: " Kỳ Diễn, nếu không tôi cũng nói cho anh một bí mật nha?"

"Ừ?"

"Thực ra..... Mẹ của tôi bây giờ không phải mẹ ruột, cũng giống như anh vậy."

Kỳ Diễn từ từ đặt đũa xuống, con ngươi đen nhánh hiện lên vài tia phức tạp, "Bà ấy, đối với cô tốt chứ?"

"À?" Lục Hi Hòa dường như không phản ứng lại.

Ai tốt với ai? Anh không phải hoài nghi Thẩm Lan Du không tốt với cô chứ, nghĩ đến, cô không nhịn được nở nụ cười, cười đến mức tay cô đang gấp thức ăn không ổn định, "Kỳ Diễn, anh có phải xem quá nhiều phim truyền hình không? Không phải tất cả mẹ kế đều như vậy."

Kỳ Diễn xem cô cười không ngừng, liền biết câu trả lời. Anh nhẹ nhàng nói một câu, "Vậy thì tốt."

"Anh nói cái gì?" Giọng anh hơi trầm, cho nên lời nói của anh cô không nghe rõ.

Kỳ Diễn lắc đầu, "Không có gì, mau ăn cơm đi."

"Ồ."

Sau khi ăn xong, Lục Hi Hòa nhìn bát com trên bàn, sau đó yên lặng gọt tay ra, "Anh cảm thấy tay của tôi thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay các bạn có thể chia sẻ một điều hạnh phúc với tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Anh không cảm thấy tôi rất giống bạn gái của anh sao?

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Bụng Bự

Ăn com xong, Lục Hi Hòa nhìn bát com trên bàn, sau đó gọt tay ra đến trước mặt Kỳ Diễn: "Anh thấy tay tôi thế nào?"

Kỳ Diễn ngẩng đầu nhìn bàn tay cô, trắng nõn tinh tế, tròn trịa và gọn gàng, móng tay không chăm sóc nhiều nhưng vẫn khỏe mạnh, màu hồng nhạt: "Rất đẹp."

Lục Hi Hòa giống như chỉ chờ câu này của Kỳ Diễn, anh vừa nói xong, cô lập tức tiếp lời: "Đúng không, tôi hài lòng nhất là tay tôi đây, nhỏ nhắn lại thon dài, anh nhìn ra không, đây là đôi tay được cưng chiều từ nhỏ."

Nghe vậy, Kỳ Diễn mỉm cười nhưng không lộ ra tâm tình gì.

Đôi mắt trong suốt của cô hiện lên tia xảo quyệt, khóe miệng cong lên, cô nâng niu từ nhỏ sợ là không chỉ có đôi tay, anh thấy, cả người cô đều là được cưng chiều từ nhỏ.

Kỳ Diễn không đáp lại, đứng dậy, bê chén đĩa vào phòng bếp, Lục Hi Hòa nhìn bóng lưng cao ngất của anh, sau đó cũng bê bát đĩa đi theo, thấy Kỳ Diễn cho chén đĩa vào bồn chuẩn bị rửa, cười híp mắt hỏi: "Có muốn tôi giúp anh một tay rửa hộ không?"

Kỳ Diễn chia tay lấy găng tay rửa chén, cô vừa nói như vậy, anh còn có thể để cô rửa sao? Anh nói với giọng trêu chọc: "Không dám làm phiền bàn tay được nâng niu từ nhỏ."

Nghe giọng điệu trêu chọc của Kỳ Diễn, Lục Hi Hòa không khỏi cong khóe miệng, cô thế nào lại cảm giác giọng điệu vừa rồi của Kỳ Diễn rất dễ thương nhỉ?

"Tôi đứng đây với anh vậy, nếu không anh ở đây một mình sẽ quá cô đơn đi?"

Lần này Kỳ Diễn xoay người lại, một đôi mắt thâm thúy không hề chớp nhìn anh, thật muốn biết, da mặt của cô nàng này rốt cục là làm từ gì, sao có thể dày đến như vậy?

Ngay lúc Lục Hi Hòa tưởng Kỳ Diễn chuẩn bị nói gì với cô, nhưng không như dự đoán, anh lại quay người lại, mang găng tay rửa chén vào. Lục Hi Hòa không khỏi hỏi anh: "Vừa rồi anh không có gì muốn nói với tôi sao?"

Kỳ Diễn không chớp mắt nhìn: "Không có."

Đối với cô anh còn có thể nói gì, anh lớn như vậy lần đầu nhìn thấy người phụ nữ có da mặt dày đến như vậy, diễn sâu như vậy, hơn nữa, cũng không có người con gái nào dám ở trước mặt anh được một tác lại muốn tiến thêm một bước, cô chính là người đầu tiên, anh hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì.

Ngay cả Kỳ Diễn cũng không ý thức được lúc mình nghĩ đến điều này, khóe miệng anh cong lên, nở nụ cười thần nhiên.

Lúc Kỳ Diễn rửa chén xong, Lục Hi Hòa kéo góc áo anh lại, "Kỳ Diễn, tôi hỏi anh một việc."

Kỳ Diễn nhìn ngón tay trắng nõn nắm góc áo của mình, ừ một tiếng.

Trông Lục Hi Hòa như muốn nói chuyện đại sự, cô hơi nghiêng người lại gần Kỳ Diễn, thần bí hỏi anh: "Anh có cảm giác tôi rất giống một người không?"

Kỷ Diễn nhủ mày, anh thật sự không mò ra được bây giờ cô lại chuẩn bị chiêu trò gì nữa: "Giống ai?"

Đôi mắt trong vắt của Lục Hi Hòa trong nháy mắt lấp lánh, "Anh không cảm thấy tôi rất giống bạn gái của anh sao?"

*

Lúc Lục Hi Hòa nói xong câu đó liền bị Kỷ Diễn ném ra ngoài, không sai, chính là ném ra ngoài, cô lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị đối xử như thế, nhưng Lục Hi Hòa bị ném ra ngoài ngược lại một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy vui vẻ.

Kỷ Diễn cũng thật là đáng yêu quá đi? Là rất rất đáng yêu mới đúng!

Sau khi vào cửa, Lục Hi Hòa như thường lệ treo lên cân đo trọng lượng của mình, lúc cô đứng vững, kim đo cân nặng đứng yên, xem số mà kim đo chỉ, cô mở to hai mắt nhìn, không tin nổi.

Không thể nào, không thể nào! Chẳng qua chỉ là một bữa tối thôi mà, làm sao có thể tăng nhiều như vậy??? Rõ ràng vượt ra khỏi dự đoán của cô!!!

"Ảo giác, nhất định là ảo giác." Lục Hi Hòa tự mình lắc đầu, vừa nói cô vừa bước xuống, lại bước lên lại một lần nữa, số cân vẫn như trước, không có bất kỳ thay đổi nào.

"A, biết rồi, nhất định là do mình mặc hơi nhiều, cởi ra một ít." Nói xong, Lục Hi Hòa nhanh chóng cởi áo T-shirt bên ngoài, chỉ chừa thất lưng, cân lần thứ hai, song lần này vẫn như trước, không có bất kỳ biến hóa nào.

Lục Hi Hòa mỉm cười bước xuống cân, cô ngồi xổm xuống, tay vỗ cái cân: "Bảo bối, em có vấn đề gì đúng không, có phải hết pin không? Nhưng mà em không cần lo lắng, ngày mai chị thay pin mới cho em, cũng không nên hù chị như thế chứ, ha?."

"Không được không được, muốn chết muốn chết quá đi mất ..... "

Lục Hi Hòa nghĩ bụng dưới của mình sẽ nhanh chóng bị xóa bỏ, khuỷu tay và ngón chân sắp không chống đỡ được nữa rồi, chỉ có thời điểm cứng rắn chống đỡ thân thể cô mới cảm nhận được sức mạnh của vạn vật hấp dẫn, khiến cho cô luôn không nhịn được mà muốn thân mật với đất mẹ, cô bây giờ khóc không ra nước mắt, đều do Kỷ Diễn làm cơm thật sự quá ngon, cô cũng không kiêng kị gì mà ăn một hơi, thật là ăn một thời thoải mái, ngược thân hòa tắng trắng a.*

*Đoạn này chị nhà mình đang tập động tác elbow plank

Nghe tiếng đếm ngược từ giọng nói xinh đẹp phát ra trong phần mềm, Lục Hi Hòa chỉ muốn hát, thời gian ơi thời gian ơi nhanh lên đi, xin chó nên lẻ mề.

Sau khi kết thúc màn chống đỡ cứng rắn, Lục Hi Hòa lại ngửa không ngừng vó bắt đầu động tác kế tiếp, co duỗi chân, hông thẳng, cong đầu gối ..... cô vừa thở hổn hển theo tiết tấu, vừa thở không ra hơi lắc đầu.*

* 1 động tác trong bài plank nửa

"Tại sao tôi ..... vì chuyện vận vật làm cho mình phiền não ..... tất cả đều bởi vì .... bởi vì đẹp rất quan trọng ....." "

"Tại sao tôi vì chuyện vận vật làm cho mình phiền não ..... tất cả đều bởi vì đẹp rất quan trọng."

"Đẹp rất quan trọng!"

Chỉ có nhắc nhở mình một lần lại một lần như vậy, cô mới có thể kiên trì, dù thế nào đi nữa, cô cũng phải làm cho calo đêm nay ăn vào tiêu hao hết!

Lúc cô đầu đầy mồ hôi, cả người mệt là rồi, tiếng chuông thanh thúy đột ngột vang lên, cô giật mình một cái, khuỷu tay không kịp chống đỡ, lập tức ngã xuống thảm yoga mềm mại. Lúc này, vô cùng cảm tạ mặt mình là hoàn toàn tự nhiên, nếu không thì té như vậy, khuôn mặt không bị biến dạng mới lạ.

Cô bây giờ thực sự mệt muốn chết, không muốn động dậy. Vì vậy cô cứ như thế với tới điện thoại, tùy ý bấm nút trả lời.

"Alo?" Cô yếu mở miệng.

Người gọi cho cô đúng là Chu Chỉ Yếu, Lục Hi Hòa đang nằm trên thảm yoga liền ngồi bật dậy, "Cô nói gì cơ?"

"Ý cô là người phát ngôn Thi Lạc Phù của tôi đổi thành Mạnh San San? Sao cô biết?"

"Hôm nay tới công ty, vô tình nghe được."

"Không thể nào, nếu thật sự có việc này, sao chị Nguyệt lại không nói cho tôi?"

"Tôi nghĩ chị Nguyệt sẽ mau chóng gọi điện thoại cho cô thôi."

Chu Chỉ Yếu vừa mới nói xong, liền có cuộc gọi đến, màn hình hiển thị Thái Nguyệt, "Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, không nói nữa, tôi nhận điện thoại đây."

"Được, cô bình tĩnh nhé, không nên quá kích động."

Lục Hi Hòa mỉm cười, cô nhắm mắt, tiếp tục nói: "Kích động? Tôi một chút cũng không kích động, hiện tại tôi rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh."

Cúp điện thoại của Chu Chí Yếu, Lục Hi Hòa nhận điện thoại của Thái Nguyệt.

"Hi Hòa .....

Thấy Thái Nguyệt do dự, Lục Hi Hòa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Người phát ngôn Thi Lạc Phù đổi thành Mạnh San San phải không?"

"Sao em biết?" Thái Nguyệt đầu bên kia hơi sững sốt, cô còn chưa nói, em ấy lại biết nhanh như vậy?

"Chị Nguyệt, chị nói thật với em, có đúng hay không?"

"Cũng không phải, là .....

"Ai cho phép? Lục Hi Hòa dễ mời như vậy à? Nói dối liên đới, xem em là cái gì thế?"

Thái Nguyệt đầu bên kia nghe giọng Lục Hi Hòa liền biết, tiểu tổ tông có vẻ muốn bùng nổ rồi, cô nhanh mở miệng trấn an tâm tình của Lục Hi Hòa: "Không phải dối, mà là cùng song song phát ngôn, Mạnh San San cùng với em."

Nghe vậy, Lục Hi Hòa không khỏi cười lạnh một tiếng: "Hai phát ngôn? Em đây có phải nên mạng ơn bọn họ không? Cảm ơn bọn họ không trực tiếp thay đổi người?"

Thái Nguyệt cũng là rất đau đầu, lúc đó chị biết tin tức này, cũng tức giận, chị tất nhiên là cực liệt phản đối, thế nhưng ..... Lô Lương Kiều ..... nên chị không dám nói với Lục Hi Hòa, nếu như em ấy biết Mạnh San San là do Lô Lương Kiều nâng lên, đoán chừng là sẽ bùng nổ.

"Được rồi, chị Nguyệt, bây giờ em cũng không muốn nói thêm nữa, em đi ngủ đây, em cũng không muốn loại chuyện này ảnh hưởng đến sắc đẹp của em, về phần chuyện này, ngày mai tới công ty chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Lục Hi Hòa không đợi Thái Nguyệt nói tiếp, tự mình cúp điện thoại, tắt máy xong Lục Hi Hòa như bình thường, tắm rửa, thoa kem dưỡng da.

Mà Thái Nguyệt đầu bên kia coi như làm không được cũng không có việc gì, chị quá quen với tính tình của Lục Hi Hòa, tối nay tuyệt đối là bão tố đã tới điểm báo, xem ra ngày mai phải đánh một trận ác liệt.

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Làm sao ? Cô lo lắng cho tôi ?

Edit: Gấu Lười

Beta: Gấu Muội Muội

Sáng nay lúc Lục Hi Hòa ra khỏi cửa, bầu trời toàn bộ là mây đen dày đặc, sắc trời âm u, nhưng cô vừa mới đến công ty không được bao lâu thì mưa, lại thành linh có sấm chớp.

Thái Nguyệt ngồi trong văn phòng, chị nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt. Chị vừa nhận được tin nhắn của Doanh Doanh, nói rằng Lục Hi Hòa đã đến công ty.

Nghe bây giờ cô ấy đến đây, trong lòng chị vẫn còn chút bất an, tính tình của tiểu tổ tông này chị cũng sợ, chính là vừa định bung một ly cà phê lên để trấn tĩnh, cửa lớn liền bị đẩy ra.

Dám vào phòng của chị mà không gõ cửa, lại còn kiêu ngạo như vậy chỉ có Lục Hi Hòa mà thôi, chị ngẩng đầu lên nhìn thấy Lục Hi Hòa đi tới, vội vã cầm cà phê xuống đón, mỉm cười nói: "Hi Hòa à, em đến rồi?"

Lục Hi Hòa tùy tay ném chiếc túi lên ghế sofa, 2 tay khoanh trước ngực nhìn Thái Nguyệt: "Chị Nguyệt, rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra vậy?"

Nghe Lục Hi Hòa nói với giọng bình tĩnh, trong lòng Thái Nguyệt kêu một tiếng không ổn, thường thường thì tiểu tổ tông này lúc càng bình tĩnh thì càng dễ bùng nổ nhất, chị thực sự lo lắng cho bản thân mình nói câu nào sẽ rước họa vào thân. Tính khí nóng nảy này làm chị rất sợ.

"Cái này à.....quyết định ban đầu của công ty là em, nhưng....."

Cái này chị làm sao nói với cô ấy đây? Để Mạnh San San làm người phát ngôn là quyết định của Lư Lương Kiều, nhưng làm sao chị nói vậy được? Tối qua cũng vì việc này mà chị tìm Lư Lương Kiều rất nhiều lần, nhưng thái độ của Lư Lương Kiều rất kiên quyết, không thể nào lay chuyển được.

Thành thật mà nói, cách làm của anh ta thực sự rất lạnh lùng, nhưng tất cả hành trình của nghệ sĩ đều phải tuân theo sự sắp xếp của công ty nên lời của chị đều không có tác dụng.

"Là Lư Lương Kiều à." Lục Hi Hòa nhìn chị do dự như vậy, trong lòng đại khái cũng đã hiểu rõ, Mạnh San San chẳng qua là một người mới, căn bản chị đơn giản là chạm đến cửa của Schrove, bây giờ đi lên được rồi cô còn không rõ là gì à?

Điều này chỉ có thể cho thấy rằng sau lưng có người bao nuôi cô ta, nhưng người sau lưng cô ta chẳng qua chính là Hà Phi, còn sao Hà Phi lại có quyền lợi to như vậy, phải xem Lư Lương Kiều rồi. Nhìn không ra Hà Phi rất dễ tâm đến người em họ này, thế mà có thể cho cô ta lên làm người phát ngôn cho Schrove.

"Chị Nguyệt, Phó tổng Lư tìm chị Hi Hòa đến văn phòng một chuyện." Doanh Doanh đứng ở cửa văn phòng, nói với hai người họ.

Lục Hi Hòa nhướn mày, đúng lúc cô cũng định đi tìm anh ta, kết quả anh ta tìm tới trước, thực sự khá thú vị. Vì vậy cô quay đầu nói với Doanh Doanh: "Tôi biết rồi, tôi sẽ qua ngay."

Thái Nguyệt nhìn cô, trong lòng thực sự lo lắng, thoát nhìn tiểu tử tông này rất thanh thuần vô hại, nhưng cái tính nóng nảy một khi bùng nổ đến cả chị cũng sợ, chị thực sự sợ ngộ nhờ hai người một lời không hợp liền xảy ra chuyện gì đó, đến cuối cùng thức sự khó mà hết việc, nhưng nói thật, việc này đúng nói Lục Hi Hòa không thoải mái mà đến chị còn cảm thấy bức bối.

Mặc dù cô được hàng ngàn người hâm mộ, muốn gió là gió muốn mưa là mưa, nhưng dù sao cô đã ký hợp đồng với công ty, bị quản chế bởi công ty, hơn nữa tuy Lư Lương Kiều là phó tổng, nhưng công ty này anh ta cũng chiếm 50% cổ phần, quyền lực trong tay không thua gì Trâu Mẫn Dư.

"Hi Hòa, em lý nữa nhất định phải kiềm chế tính nóng nảy một chút, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, hiểu không?" Thái Nguyệt nhìn không được dạn dò cô ấy vài lời.

Lục Hi Hòa nhìn thoáng Thái Nguyệt nói: "Em hiểu, tính tình em rất tốt."

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi văn phòng của Thái Nguyệt, Thái Nguyệt lo lắng nhìn bóng dáng của Lục Hi Hòa, lại nhìn sang Doanh Doanh, "Cô ấy nói tính tình cô ấy tốt, cô tin không?"

Doanh Doanh thành thực lắc đầu với Thái Nguyệt, "Không tin."

*

Lục Hi Hòa vừa ra khỏi văn phòng liền nhìn thấy Chu Chí Yếu đứng bên ngoài, Chu Chí Yếu nhìn thấy cô liền đi tới.

"Sáng nay nghe nói là hai người phát ngôn?"

"Ừ."

"Vậy bây giờ cô làm gì?"

"Hai người phát ngôn là điều không thể, tưởng dẫm được lên tôi để leo lên à, nằm mơ."

Chu Chí Yếu sờ sờ cằm, như suy tư nói: "Tôi cảm thấy lần này có chút kỳ lạ, Lư Lương Kiều có thể kiên quyết nâng cô ta lên như vậy, chắc chắn sẽ không tùy tiện để cô ta xuống."

"Cho nên lần này tôi mới tìm anh ta hỏi cho rõ ràng."

Lục Hi Hòa và Schrove là đối tác cũ, cô luôn là người phát ngôn quay chụp quảng cáo, nhưng hiện tại nhét cho cô một Mạnh San San là có ý gì?

"Xem dáng vẻ của cô, là định đi đâu đây?"

"Lên tầng 28, Lư Lương Kiều đợi tôi lên."

Nói rồi cô duỗi tay lên đem những sợi tóc mái trên má vén ra sau tai, lúc cô đang giơ tay lên, Chu Chí Yếu nhìn thấy cổ tay áo của cô lờ mờ, trên cổ tay trắng hiện những vết đỏ mờ mờ.

Cô vừa nhìn cổ tay này liền biết là dấu tay, còn có người dám làm điều này với cô ấy?

Chu Chí Yếu kinh ngạc hỏi cô, "Cổ tay của cô làm sao vậy?"

Lục Hi Hòa không nói tiếng nào kéo tay áo xuống, nghiêng đầu liếc Chu Chi Yếu một cái, rất không đành lòng hỏi: "Làm sao, cô lo lắng cho tôi?"

Chu Chi Yếu nhìn lại cô, ánh mắt hơi loé, "Tôi lo lắng cho cô? Nằm mơ đi."

"Ồ, xem giống như cô lo lắng cho tôi vậy."

"Mặc kệ cô."

Chu Chi Yếu vừa nói thì nhìn thấy Hà Phi đi tới, cô nâng cằm về phía Hà Phi: "Này."

Lục Hi Hòa thuận thể đi qua xem, hôm nay đáng vẻ Hà Phi mang một vẻ rạng rỡ đặc biệt, thoát nhìn tâm trạng không tồi, nhưng bây giờ cô lại không quen nhìn tâm trạng tốt của chị ta.

"Chào." Cô ta rất hiếm khi chủ động chào hỏi với họ, trong đó hẳn có ý thị uy.

"Chào chị Hà." Chu Chi Yếu chào cô ta.

Hà Phi gật đầu, nhưng sự chú ý của cô ta rõ ràng không phải ở trên người Chu Chi Yếu, ánh mắt như có như không nhìn Lục Hi Hòa.

Lục Hi Hòa tự nhiên giương khóe miệng, nở nụ cười tiêu chuẩn lại tự nhiên của tiên nữ, nói chào với cô ta: "Chào chị Hà."

Lúc sau khi nụ cười của Lục Hi Hòa giương lên, nụ cười trên miệng của Hà Phi hơi cứng đờ một chút. Người duy nhất trong công ty hợp tác với Schrove làm người phát ngôn chỉ có một người là cô ta, bây giờ cô ta hẳn đã biết phải cộng tác với San San, đến lúc này rồi, sao cô ta còn có thể cười được?

Cô tươi cười trước sau như một làm cô ta cảm thấy chói mắt, vì vậy cô ta giống như vô tình mà nói với cô: "Hi Hòa này, có lẽ cô đã biết tiếp theo Schrove sẽ hợp tác cùng với cô và San San, San San là người mới, đến lúc đó còn phải phiền toái cô giúp đỡ một chút."

Khoe miệng Chu Chi Yếu khoe hơi run, mẹ nó, bà già này hoàn toàn là cố ý!

Cô theo bản năng liếc nhìn sắc mặt Lục Hi Hòa, chỉ thấy khuôn mặt của Lục Hi Hòa không đổi sắc, ngay cả khoe miệng tươi cười vẫn duy trì thật xinh đẹp.

Lục Hi Hòa mỉm cười nheo mắt, rồi hơi tiến về phía Hà Phi, đè thấp âm thanh nói: "Tôi thấy cô ấy giúp đỡ tôi thì đúng hơn chứ? Bởi vì suy cho cùng, tôi không có cái gọi là..... chị họ."

Nói đến lúc này, Lục Hi Hòa cố ý dừng lại. Ánh mắt Hà Phi dần ẩn ẩn u ám. Ý tứ trong lời của Lục Hi Hòa cô ta còn không rõ sao?

Nhưng sự u ám trong mắt cô ta chỉ trong chớp lát. Cô ta đã lẫn lộn trong ngành giải trí nhiều năm như vậy, việc thay đổi tâm trạng này vẫn rất dễ dàng, "Tôi dường như không hiểu ý cô lắm."

"Haizz....Chị Hà cũng đừng khiêm tốn, nêu chị không hiểu vậy thực sự không có ai hiểu rõ rồi, giữa hai chúng ta, còn có gì mà ra vẻ chứ?" Lục Hi Hòa mỉm cười, nhưng trong đôi mắt đào hoa rõ ràng không có tí ý cười nào.

Lúc này, khoe miệng tươi cười của Hà Phi thực sự nửa phần đều không nhìn thấy, cô ta mở miệng châm chọc nói: "Bây giờ cô thực sự lười ngụy trang rồi à?"

"Ừ, tôi có thể sắp xếp tốt không cần chị Hà, ở điểm này là tôi thua."

Lời nói của hai người đều dày đặc mùi khói thuốc súng, nhiệt độ xung quanh mặc danh kỳ diệu* mà giảm vài độ. Chu Chi Yếu im lặng nhấp nhấp khoe miệng, họ coi cô như người vô hình sao?

*Mặc danh kỳ diệu: không hiểu tại sao, quái lạ.

"Cô đúng là nhanh mồm dẻo miệng."

"Làm sao so với chị Hà được, giọng nói đâu có nhẹ nhàng như này?" Lục Hi Hòa như có như không khiến giọng nói nhẹ nhàng đi vài phần, "Chị xem, em vừa đến công ty, phó tổng liền gọi em đến văn phòng. Tuy nhiên, em là nhân viên chính thức, nào dám để Lư phó tổng chờ lâu, vậy không thể nói chuyện được rồi."

Nói xong, ý cười trên khóe miệng Lục Hi Hòa chợt tắt, nhắc chân đi thẳng qua Hà Phi.

Chu Chi Yếu tự nhiên cũng theo sau, cô nhìn xuống, tưởng che giấu được nhưng không thể kiểm soát khoe miệng đang nhếch lên. Nói thật, cô trưởng thành như vậy, người có thể làm cô gợn ngón tay cái lên chính là Lục Hi Hòa, ngang ngược, tùy hứng.

Nhưng Lục Hi Hòa vẫn không thể rời đi, vì ngay lúc cô vừa đi không quá hai bước cổ tay liền bị Hà Phi túm chặt, mà cô ta lại túm đúng chỗ bị Kỷ Diễn siết chặt tới qua. Lục Hi Hòa theo bản năng nhú nhú mày.

"Lục Hi Hòa, cô đừng quá kiêu ngạo, sức chịu đựng của tôi là có giới hạn."

Chương 18: Anh có nhìn thấy weibo Thi Lạc Phù hôm nay đăng gì không?

Edit: Gấu Bụng Bự

Beta: Gấu Muội Muội

Gấu Bụng Bự: comeback đòi nhe quý dị

"Lục Hi Hòa, cô đừng quá kiêu ngạo, sức chịu đựng của tôi là có giới hạn."

Lục Hi Hòa nghe ra Hà Phi đang nghiêng răng nghiêng lợi nói, xem ra chị ta rất thiếu kiên nhẫn, cô cúi đầu nhìn thoáng qua cổ tay mình đang bị chị ta nắm, tay chị ta mang theo lạnh lẽo, làm cô từ đầu đến chân đều không thoải mái.

Đảo mắt nhìn thấy hai ba nhân viên đang đi về phía này, con người cô khẽ chuyển động, lớn tiếng hô lên: "Chị Hà, chị làm gì vậy?"

Lục Hi Hòa bất thành linh tuôn ra một câu làm hai người đều ngậm ngẫn cả người, nhưng còn Chu Chi Yếu biết rõ tính cô, nhìn thấy đằng xa có người đi tới, rất nhanh liền nhận ra mục đích của Lục Hi Hòa, vì thế cô ấy chạy nhanh lên giữ chặt Hà Phi.

"Chị Hà chị đừng như vậy, chị siết đau Hi Hòa, muốn nói gì thì buông tay ra trước rồi lại nói không được sao?" Chu Chi Yếu cao giọng, nghe vừa sợ vừa vội, hơn nữa cô còn vừa nói vừa kéo tay chị ta trên cổ tay Lục Hi Hòa ra, động tác lôi kéo của mấy người các cô rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của người khác, mọi người nhao nhao lia ánh mắt tò mò tới.

Hà Phi lúc này còn đang trong trạng thái ngờ nghệch, chị ta vẫn chưa phản ứng lại thì tay nắm trên cổ tay Lục Hi Hòa liền bị kéo xuống.

Đau? Cô chẳng qua chỉ cầm tay cổ tay cô ta thôi mà, cũng không dùng bao nhiêu lực, sao có thể siết đau cô được?

Màn sương nhàn nhạt bắt đầu hiện lên trong đôi mắt đen nháy của Lục Hi Hòa, cô dùng một tay khác che lại tay mình, vẻ mặt bị thương nhìn Hà Phi, "Chị Hà, lần sau có thể bình tĩnh nói chuyện được không, trước công chúng, chừa cho em chút mặt mũi nữa."

Hà Phi nhìn vành mắt đỏ ửng của Lục Hi Hòa, lại nhìn đám người đang dần dần vây quanh, trong nháy mắt liền biết mục đích của Lục Hi Hòa, đôi mắt xinh đẹp tức khắc giống như băng: "Lục Hi Hòa, cô nói bậy..."

"Aiya!" Hà Phi còn chưa nói xong, Chu Chi Yếu đã kinh ngạc hô lên, cô nâng tay Lục Hi Hòa, vẻ mặt cuồng quýt nói: "Thế nào mà lại đỏ lên cả rồi?"

Hà Phi nhìn thấy vết đỏ trên tay cô cũng hơi kinh ngạc, bản thân dùng sức lực như nào mình còn không rõ sao? Sao có thể khiến cổ tay thành như vậy được, nhất định là cô ta cố ý, cố ý vu oan hãm hại cô!

Hốc mắt ửng đỏ của Lục Hi Hòa hiện lên một tia kinh ngạc, vết đỏ này trên cổ tay cô rõ ràng chính là Ký Diễn ngày hôm qua... cô còn chưa hồi tưởng xong liền cảm giác được Chu Chi Yếu như có như không nhéo cổ tay mình, vì thế mắt cô hơi híp lại.

"Không biết..."

Hà Phi nhìn vở kịch của Lục Hi Hòa và Chu Chi Yếu, quả thực chỉ muốn nôn đến hộc máu.

"Lục Hi Hòa, cô đúng là làm tốt lắm." Hà Phi nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Hi Hòa đỏ mặt, nhẹ nhàng đáp chị ta: "Cũng thế cũng thế."

Chu Chi Yếu đỡ Lục Hi Hòa, nói với Hà Phi: "Chị Hà, em thấy việc chị nhờ giúp đỡ San San, cô ấy so với Hi Hòa nhà em ghê gớm hơn nhiều, mười chín tuổi mà đã được Thi Lạc Phù chọn làm người phát ngôn như vậy rồi, không giống Hi Hòa nhà em, lúc hai mươi tuổi, phải có mấy tác phẩm ưu tú mới lọt được vào mắt Thi Lạc Phù."

Hà Phi hiện tại như người cảm ăn hoảng liên, có khổ không thể nói, cô ta hôm nay mới biết được, cái người Chu Chi Yếu hay cùng Lục Hi Hòa tới sống thì cô chết ngấm đầu với nhau này cũng không phải dạng vừa, cô ta không thể khỏi hoài nghi, hai người bọn họ thật sự là đối thủ một mất một còn sao?

Tuy rằng mọi người không biết phía trước đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà lúc này Chu Chi Yếu nói ra khiến cho bọn họ nhanh chóng suy nghĩ.

Mạnh San San trở thành người phát ngôn mới của Thi Lạc Phù trong công ty sau Lục Hi Hoà, bọn họ vừa đến công ty cũng nghe được tin tức, Mạnh San San chỉ là một người mới, không có tác phẩm đầu tay nào, làm sao một bước có thể tiến vào hàng ngũ người phát ngôn? Hơn nữa lại còn làm việc cùng Lục Hi Hoà?

Nhưng mà bây giờ, Mạnh San San có thể trở thành người phát ngôn của Thi Lạc Phù xem ra rất liên quan đến Hà Phi.

Lục Hi Hoà nhìn Hà Phi nói: "Chị Hà, có vẻ bây giờ em không còn cách nào lên văn phòng phó tổng Lur nữa, chị cùng phó tổng có quan hệ tốt, hy vọng chị có thể giải thích với phó tổng một chút."

Hai người lại lần nữa đi ngang qua Hà Phi, ở hướng trái ngược nhau, Lục Hi Hoà nói với Hà Phi một câu.

"Muốn tôi giúp đỡ cô ta, cũng phải tự biết ước lượng bản thân chứ, tôi chỉ sợ cô ta không được chịu được sự chăm sóc của tôi thôi."

Thẳng đến sau khi khuất khỏi tầm mắt của mọi người, Chu Chi Yếu lúc này mới buông tay Lục Hi Hoà ra, hai người nhìn nhau trong nhất thời đều không nói chuyện, mơ hồ sau hai giây hai người đồng thời nở nụ cười, tưởng tượng vừa rồi sắc mặt Hà Phi kia chẳng khác gì gan heo, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Ngày, hôm nay vậy mà cô lại triệt để trở mặt với Hà Phi nhỉ." Lục Hi Hoà không nghĩ tới hôm nay Chu Chi Yếu lại trượng nghĩa như thế, cô có chút nghi ngờ có phải cô ấy uống lộn thuốc không, ngày thường không tạo nghiệp là đã may lắm rồi.

"Bình thường quan hệ giữa tôi và cô ta cũng đâu có tốt, trở thì trở, sợ cô ta không được thôi?"

Lục Hi Hoà sờ sờ cằm, như suy nghĩ gì nhìn cô ấy nói: "Chu Chi Yếu, sao hôm nay lại soái vậy hả?"

Chu Chi Yếu lườm cô một cái: "Tôi sao soái bằng cô được, à mà cô thật sự không chuẩn bị đi lên văn phòng Lur Lương Kiều hả?"

"Nói nhảm, tôi vừa mới nói như vậy rồi, không được nữa vậy chẳng nhẽ còn muốn tôi tự vả vào mặt mình? Hơn nữa, hần tìm tôi còn có thể có chuyện gì, đơn giản chính là cho tôi biết chuyện Mạnh San San, mà tôi cũng đã biết rồi, còn gì quan trọng nữa sao?"

"Chuyện Mạnh San San lần này, cô định làm chung thật à?"

Lục Hi Hoà khẽ nâng mí mắt, không chút để ý mà nói: "Muốn để tôi làm việc cùng cô ta, cũng phải xem cô ta có đủ tư cách không, cô ta có thể bước vào cửa Thi Lạc Phù, đứng vững hay không chính là một chuyện."

Tuy rằng Lục Hi Hoà trong giọng nói mang theo vài phần kiêu ngạo cùng khinh thường, nhưng Chu Chi Yếu một chút cũng không cảm thấy cô quá mức tự đại, bởi vì cô ấy rất hiểu, so với người khác thì Lục Hi Hoà có vốn liếng để duy trì sự kiêu ngạo này.

Bởi vì cộc đã cấm xuống, Lục Hi Hoà tới văn phòng Lur Lương Kiều cũng không giải quyết được gì, cũng không biết Hà Phi nói với hần cái gì, về sau hần ta cũng không tìm cô nói việc này, mà nhờ Thái Nguyệt truyền đạt ý tứ với cô.

Dù sao đối với Lục Hi Hoà chuyện này cũng đã phai nhạt, ngay từ đầu thời điểm mới biết, cô rất bức bối, lúc ấy cũng muốn cùng Lur Lương Kiều lý luận chỗ ra nhẽ, nhưng bởi vì Hà Phi, nên cô thay đổi chủ ý, vì giống như chị Nguyệt nói, Lur Lương Kiều quyết định chuyện này sẽ không dễ dàng gì mà thay đổi, sợ rằng cô có nói gì cũng là trăm đáp như một, cho nên tại sao phải bận tâm?

Hơn nữa phong cách của Thi Lạc Phù đâu phải kiểu dễ dàng khổng chế như vậy? Nếu Hà Phi dám đem người giao vào tay cô, cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, độ hot của Lục Hi Hoà cô không để cợ* như vậy, dám cợ phải dám trả giá mới được!

*cợ ở đây là cợ nhiệt í mn, mn hiểu mè đúng hommm

Trưa hôm đó, tin tức Mạnh San San trở thành người phát ngôn mới của Thi Lạc Phù được công bố, phía Weibo chính chủ của Thi Lạc Phù còn tag Mạnh San San, công ty còn làm không ít tuyên truyền, mấy nghệ sĩ trong công ty đều vì cô ta mà chia sẻ trên Weibo, trên Weibo toàn là một màn chúc mừng, nhưng đăng sau Weibo, có ai biết mọi chuyện là như thế nào đâu?

Dù công ty muốn nâng cô ta, nhưng cư dân mạng dường như không muốn như vậy, bình luận dưới Weibo của cô ta vô cùng náo nhiệt, bôi đen, đánh nhau, việc lạ gì cũng có.

Kỳ thật cũng không nên trách cư dân mạng không để mặt mũi, đúng là mấy năm nay trang sức Thi Lạc Phù vẫn luôn được mọi người chú ý, trong giới trang sức thuộc hàng đầu, mấy người phát ngôn nổi tiếng của Thi Lạc Phù, không phải tai to mặt lớn trong ngành, không phải có chức vụ cao, thì cũng là tiểu hoa đán nổi tiếng đang lên.

Mà Mạnh San San bất quá mới ký hợp đồng cũng chỉ có nửa năm, đến tác phẩm đầu tay cũng không có, Hà Phi dám đẩy cô ta cho Thi Lạc Phù, đúng là anh dũng đáng khen.

*

"Ông chủ, đây là lịch trình mới của anh tháng này." Tiểu Minh đem báo cáo lịch trình trong tay đưa cho Kỷ Diễn.

Kỷ Diễn buông bút máy trong tay, tiếp nhận bản báo cáo.

Tiểu Minh bất động thanh sắc nhìn Kỷ Diễn đang cúi đầu xem báo cáo, không khỏi cảm thán, tuy rằng ông chủ của anh ngày thường rất bất cận nhân tình (ý nói a nhà mình rất khác người), nhưng vẫn không thể phủ nhận, giá trị nhan sắc của Kỷ Diễn cao ghê gớm, ngay cả mấy tiểu thím tươi rói lão thím khô trong công ty bọn họ chẳng có mấy ai so sánh được, anh ta không làm loạn trong giới giải trí không biết có bao nhiêu người an tâm.

Tiểu Minh chửi thầm cái gì, Kỷ Diễn tất nhiên sẽ không biết, anh xem xong báo cáo lịch trình cảm thấy không có vấn đề sau đó đưa lại cho cậu ta: "Cứ theo sắp xếp mà làm."

"Vâng."

"Công việc bên ngoài xử lý xong, cậu về trước đi." Kỷ Diễn một mặt cúi đầu tiếp tục xử lý văn kiện, một mặt nói với Tiểu Minh.

"Vâng, vậy ông chủ tôi về trước." Tiểu Minh nhìn Kỷ Diễn hơi hơi điểm một cái đầu lúc sau xoay người liền hướng cửa đi đến, nhưng mà đi được hai bước, anh ta như nghĩ tới điều gì đó liền ngừng lại.

Kỷ Diễn cảm giác được bước chân của cậu ta tạm dừng, anh cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: "Còn có việc gì sao?"

Tiểu Minh nhún mày, như đang cân nhắc điều gì, cuối cùng anh ta quay lại.

"Ông chủ, anh có nhìn thấy weibo Thi Lạc Phù hôm nay tuyên truyền gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kỷ Diễn trở về, có cơm để ăn!

Edit: Gấu Chồn

Beta: Gấu Muội Muội

- - - - -

Ai biết về tựa game PUBG thì không cần đọc nội dung này, nếu bạn nào chưa biết thì đọc nội dung sau đây để biết thêm về game mà Hi Hòa chơi.

Game Hi Hòa chơi là PUBG. Cách chơi rất đơn giản, 1 là tổ đội để chơi, 2 là chơi 1 mình. Người chơi có nhiệm vụ nhảy dù vào khu vực mình muốn, nhặt trang bị như súng, túi cấp máu, ống x8, nước tăng lực... giết chết địch, chạy bo, tức là vùng an toàn, vùng an toàn theo thời gian sẽ từ từ thu hẹp, người chơi ngoài vùng an toàn sẽ bị trừ máu từ từ, khi chết người chơi sẽ biến thành một cái hộp và trong đó chứa trang bị của người đó đã có. Khi hết địch sẽ được top1.

Vì Thi Lạc Phù tuyên bố người phát ngôn mới, Weibo của Mạnh San San mới rơi vào tay giặc chịu khổ một thời gian, đương sự gián tiếp làm ra việc này Lạc Hi Hòa đang ngồi trên ghế sa lon nhàn nhã cùng Chu Chi Yếu ăn gà*.

*Ở đây chỉ game.

"Tôi nói này, thông báo của Thi Lạc Phù cô không định trả lời lại sao?"

Giọng Chu Chi Yếu từ đâu bên kia truyền tới.

Bởi vì sản phẩm tiếp theo Thi Lạc Phù đề cô và Mạnh San San cùng quay, cho nên lúc Weibo chính thức của Thi Lạc Phù đăng đồng thời tag @Mạnh San San và cô, tin tức đặc biệt này Lạc Hi Hòa mấy giờ trước đã nhận được, thế nhưng tới bây giờ cô vẫn chưa đáp lại.

Lạc Hi Hòa thành công giết chết một người chơi solo* biến thành hộp, cô một bên nhặt trang bị một bên trả lại Chu Chi Yếu, "Gấp cái gì?"

*Raw là người chơi Độc Lang

Đầu kia Chu Chi Yếu nở nụ cười, đúng vậy, gấp cái gì, người gấp cũng không phải cô ấy, mà là người khác mới đúng.

Lạc Hi Hòa vừa mới bị người chơi solo nọ bắn mất không ít máu, hơn nữa vận khí còn cô còn đặc biệt không tốt, người nọ là một quý nghèo, trang bị tốt

cũng không có, chứ nói chi là đồ xa xỉ như túi cấp cứu. Vì vậy cô hỏi Chu Chi Yếu.

"Có túi cấp cứu không? Cho tôi mấy cái đi."

"Mấy cái? Tôi tổng cộng có hai cái, cô còn muốn mấy cái?" Chu Chi Yếu khoa trương kêu lên.

"Chờ tôi full máu, tôi cướp lại cho cô, cho cô mạng."

Lục Hi Hòa vừa mới dứt lời, trên mặt đất liền xuất hiện hai túi cấp cứu, cô nhìn thoáng qua túi cấp cứu trên đất: "Cô cho tôi hết sao?"

"Không phải cô nói muốn dẫn tôi đi cướp túi cấp cứu sao? Tôi liền theo mong muốn của cô, cô có thể trả lại tôi gấp đôi."

Lục Hi Hòa nhặt túi cấp cứu dưới đất lên, nhanh chóng hoàn máu, "Yên tâm yên tâm, đi theo tôi, tôi bảo vệ cô."

Chu Chi Yếu dứt khoát đáp một tiếng.

Dọc theo đường đi, Lục Hi Hòa đặc biệt anh dũng, giết địch ngay từ đầu, nhặt đồ đều đưa Chu Chi Yếu. Chu Chi Yếu được lợi lớn, bỏ hai túi cấp cứu được lại gấp mấy lần.

"Chạy nhanh đi, chỉ còn một vài người."

"Oke."

Chu Chi Yếu tìm được rồi một chiếc xe, "Lên xe."

"Được."

Hai người xuất phát tới vùng an toàn, lúc qua cầu, Lục Hi Hòa nửa đùa, nói rằng: "Cô nói xem đầu bên kia có người đứng canh không?"

Cô vừa dứt lời, Chu Chi Yếu còn chưa kịp nói tiếp, xe hai người liền bị người nào đó làm nổ lốp.

"WTF!"

Hai người dứt khoát nhảy xuống xe, núp kỹ ở lan can cầu, "Thương pháp này là của kẻ trộm 6!"

Đối phương hẳn là sử dụng Kar98 giảm thanh cộng thêm kính x8.

"Người này rất giàu đấy."

"Giết chết hắn, trang bị của hắn sẽ là của chúng ta."

"Đừng nói giết chết, phải tìm ra hắn trước đã. Người này rất xảo quyệt."

Hai người tìm một vòng vẫn không có phát hiện bóng dáng của tên kia, "Kỳ quái, hắn còn có thể ẩn thân phải không?"

Ngay khi Lục Hi Hòa vừa dứt lời, cô lập tức bị bắn trúng một phát đạn, "Bà nó, lợi hại như vậy sao?"

"Tôi thấy hắn rồi, cô hồi máu nhanh lên, tôi ở chỗ này bò qua, hướng đông nam 280."

"Được."

Lục Hi Hòa nấp máu xong liền nghe được tiếng súng, tiếng Chu Chi Yếu vang lên lần nữa, "Tôi đánh bại hắn rồi, mau tới đây."

"Tới đây." Lục Hi Hòa đi theo.

Lúc hai người theo phương hướng của hắn đi qua, "Bằng" một tiếng, Chu Chi Yếu bị đánh bại.

"Moá, hắn lại còn có đồng đội!"

"Cô đi vào trong một chút, tôi trước tiên sẽ cứu cô." Vì Lục Hi Hòa biết vị trí của bọn cô còn cách vị trí bọn hắn một khoảng lớn, cho nên lúc này cô mới chọn cứu Chu Chi Yếu trước.

"Được."

Lục Hi Hòa ngồi xổm xuống cứu viện, ngay tại lúc này, cô lần thứ hai phát hiện một chuyện đặc biệt đáng sợ, đó chính là cô lần thứ hai bị lag, wifi lần thứ hai không kết nối được, Chu Chi Yếu phát giác Lục Hi Hòa ngồi chồm hổm tại chỗ không động đậy, lập tức liền ý thức được: "Lục Hi Hòa, cô đừng nói với tôi là cô lại bị mắc kẹt nha?"

Lục Hi Hòa đi nhanh tới cửa, lúng túng nói chuyện, "Nếu như tôi nói điều không phải, cô tin hay không?"

"Cút! Cả nhà cô!"

"Đừng nóng vội, tôi đây phải đi ké wifi sát vách, chắc chắn sẽ quay lại."

Lục Hi Hòa mở cửa, thuận thực chuẩn bị kết nối wifi free sát vách, thế nhưng một giây tiếp theo, nụ cười của cô cứng ngắc.

W H A T!!!!

Wifi nhà Kỳ Diễn cần mật mã khi nào vậy???

"Lục Hi Hòa, cô có đó không, đang làm cái gì vậy, bên kia đã bắt đầu xông lên rồi."

Lục Hi Hòa yên lặng nuốt nước bọt, nhỏ giọng cẩn thận nói với Chu Chi Yếu: "À, wifi sát vách ..... cái mật mã ....." "

"Lục Hi Hòa!!! Cô lặp lại lần nữa xem!!!"

Nhưng vào lúc này, trên màn hình xuất hiện một đội, ngay sau đó mấy tiếng súng vang lên, kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết.

Game over, team die!

"Tôi nói rồi sớm hay muộn hội lạnh ở nhà người online!"

"Có gì đâu, trò chơi mà, thắng thua là chuyện bình thường."

"Cútttt!"

Giữa lúc Lục Hi Hòa ôm laptop háng hái tán gẫu cùng Chu Chi Yếu, thang máy đột nhiên "Đình" một tiếng.

Kỳ Diễn trở về, có cơm để ăn!

Đó là phản ứng đầu tiên của Lục Hi Hòa.

Bởi vì... tầng này chỉ có hai người bọn họ, quả nhiên Lục Hi Hòa thấy được Kỳ Diễn từ thang máy đi ra, một tay xách nguyên liệu nấu ăn, một tay vắt áo khoác tây, Vì vậy cô cúi đầu nói nhặt nhèo với Chu Chi Yếu ở đầu kia: "Không nói nữa, tôi phải đi ăn cơm tối."

"Cái gì tôi ....." "

Chu Chi Yếu lời còn chưa nói hết, Lục Hi Hòa đã out khỏi trò chơi, đóng màn hình, cô bày bộ dáng tươi cười nghênh đón Kỳ Diễn, "Anh đã trở về?"

Kỳ Diễn đi tới chỗ Lục Hi Hòa, cô không trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng thuần khiết, ăn mặc cũng tùy tiện, áo T-shirt trắng cùng quần ngắn, lộ đôi chân trắng nõn, mang giày đen, lúc chưa phát hiện ra, thì cô đã chạy ngay tới trước mặt anh, đôi mắt đào hoa lấp lánh ánh sáng, "Tối hôm nay ăn gì vậy?"

Có thể vì lời nói của Lục Hi Hòa quá mức tự nhiên, khiến Kỳ Diễn không khỏi hơi nhúm mày.

Lục Hi Hòa tất nhiên thấy Kỳ Diễn nhúm mày, vì vậy khuôn mặt nhỏ nhắn xụ cả xuống, giọng tội nghiệp, "Biểu cảm của anh đây là gì vậy? Tôi không biết nấu cơm, lẽ nào anh nhẫn tâm nhìn tôi chết đói sao?"

Kỳ Diễn nhìn lướt qua cổ tay của cô, cô mặc áo ngắn tay, cổ tay mơ hồ có thể thấy được vết hồng hồng, con người dao động vài vòng, "Không phải."

Lục Hi Hòa nghe vậy ngay lập tức sốc lại tinh thần, cô vươn tay muốn giúp anh cầm túi nguyên liệu, nói rằng: "Quá nặng."

Nói rồi anh vòng qua cô đi tới phía trước, mới vừa đi một đoạn, thì cảm giác được tây trang trên cánh tay bị người lấy đi, nhìn lại, tây trang của anh đã bị Lục Hi Hòa ôm vào trong ngực."

"Cái này thì không nặng."

Tiểu cô nương đem tây trang của mình ôm chặt, đôi môi no đủ tròn bóng hơi mờ ra, lộ ra hàm răng chính tề trắng nõn, con người gọn nước dịu dàng, mắt ngọc mày ngài, một giây sau Kỳ Diễn bất động thanh sắc mà dời ánh mắt. (Ặc kìa a đứng hình mất có 1 giây ~~~)

Lúc Kỳ Diễn vào nhà, Lục Hi Hòa nhanh chóng vào huyền quan* nhà mình lấy dép, đóng cửa lại xong liền đi theo, Kỳ Diễn chú ý tới dép trong tay cô, cô còn rất thuận tay.

*Huyền quan: khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách, có chỗ để dép, ô...

Lục Hi Hòa sau lưng Kỳ Diễn thay dép rồi vào nhà.

Sau khi vào nhà, Kỳ Diễn xách theo nguyên liệu nấu ăn đến phòng bếp, còn Lục Hi Hòa ôm tây trang của anh đứng ở phòng khách, "Cất áo ở đâu vậy?"

Sờ dĩ cô hỏi như vậy bởi vì cô biết Kỳ Diễn có chứng ép buộc, trong phòng khách không thấy một bộ quần áo của anh, cho nên cô nhận ra được anh không thích quăng đồ lung tung, nên mới hỏi một tiếng.

Kỳ Diễn đang đặt nguyên liệu nấu ăn xuống, nghe Lục Hi Hòa hỏi như vậy, liền nói với cô: "Phòng ngủ, đi vào có một giá treo đồ, treo ở phía trên là được."

Phòng ngủ?

Mất Lục Hi Hòa không khỏi sáng ngời, anh để cho cô bước vào phòng ngủ của anh sao?

Đoán chừng là Kỳ Diễn chưa kịp suy nghĩ nhiều với lời mình nói, nhưng Lục Hi Hòa không để cho anh cơ hội kịp phản ứng, cô ôm tây trang đi vào phòng ngủ của anh, cửa phòng ngủ đang đóng, vận tay cầm mở ra, một luồng mát lạnh xông vào mũi, mùi bạc hà mát lạnh mà Lục Hi Hòa vô cùng quen thuộc, đây là mùi trên người Kỳ Diễn.

Mở công tắc đèn trên tường, cô mới nhìn rõ phòng ngủ Kỳ Diễn như thế nào, tuy rằng kiến trúc nhà bọn họ đều giống nhau, cũng bao gồm phòng ngủ, thế nhưng phòng ngủ Kỳ Diễn rõ ràng có chỉnh sửa lại, bố cục nhìn lớn hơn một ít, phòng anh lấy gam màu lạnh làm chủ đạo.

Lục Hi Hòa không khỏi nhũn mảy, hiện tại bất kể là đàn ông hay con trai đều thích phòng ngủ loại này sao?

Bởi vì phong cách phòng ngủ của Trầm Quyên cũng như vậy, bố cục đơn giản, gam màu lạnh là chính.

Sau khi đi vào, rất nhanh cô đã tìm thấy giá treo đồ mà Kỳ Diễn nói, cô sải bước tới treo lên, đồng thời vô cùng tỉ mỉ vuốt phẳng nếp gấp trên tây trang cho bằng phẳng.

Nhìn tây trang ngay ngắn, Lục Hi Hòa vô cùng hài lòng, muốn chiếm được trái tim người đàn ông phải thể hiện nó từng chút một, nếu như anh thấy tây trang chỉnh tề, ấn tượng đối với cô càng tăng thêm một phần ba.

Lúc cô chuẩn bị đi ra ngoài, ánh mắt lơ đãng bị một luồng ánh sáng mờ hồ trên bàn cạnh giường ngủ của anh hấp dẫn.

Kỳ Diễn thích những đồ vật phát quang?

Lúc cô còn đang thất thần, âm thanh của Kỳ Diễn thỉnh thoảng từ phía sau truyền tới.

"Hi Hòa?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Anh lại...Tôi...Tôi muốn hôn anh...

Edit: Minh Sinh

Beta: Gấu Muội Muội

- - - - -

"Hi Hòa?"

Lục Hi Hòa dường như nghe thấy giọng nói của Kỳ Diễn, cô vừa theo bản năng quay lại thì đáng người thon dài của Kỳ Diễn đã ở ngay trước mắt.

Kỳ Diễn nhìn cô đi đến, hỏi: "Quần áo treo xong chưa?"

"Ừ, xong rồi." Mặc dù Lục Hi Hòa một chút cũng không kịp phản ứng nhưng vẫn rất nhanh trả lời anh.

"Vậy đi ra ngoài thôi."

Lục Hi Hòa ngoan ngoãn bước ra ngoài. Sau khi cô bước ra, Kỳ Diễn đang đứng cạnh cửa sổ tiện tay mở cánh cửa phòng ngủ. Anh đứng ở cửa phòng, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn cô, ánh mắt hơi trầm xuống vài phần, nhưng lúc quay lại thì bình tĩnh như nước. Tuy nhiên dù chỉ thoáng qua nhưng Lục Hi Hòa vẫn thấy.

"Anh vừa gọi tôi là gì?" Mắt Lục Hi Hòa sáng rực lên, cô nhắc chân đi về phía anh.

Cô đi đến gần hơn, thu hẹp khoảng cách giữa hai người lại, xung quanh hơi thở của Kỷ Diễn ngập tràn mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể của cô.

Lục Hi Hòa nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh đẹp trai của Kỷ Diễn, cô hơi nhón chân lên, cả người nghiêng về phía anh, bàn tay nhỏ dần dần khoác lên vai người đàn ông. Cô cảm nhận được thân thể anh dưới lòng bàn tay, xuyên qua chiếc áo mỏng, mạnh mẽ và rắn chắc. Như cố ý, đôi môi cô chạm vào cổ anh.

"Tại sao anh không nói gì?"

Giọng nói dịu dàng và nữ tính của người phụ nữ rơi vào tai người đàn ông. Trong những lời nói ấy, đôi môi mềm mại tinh tế như có như không chạm vào cổ anh, ngay lập tức khiến cô họng của Kỷ Diễn khô khốc.

Lục Hi Hòa dùng tay ôm cổ Kỷ Diễn, cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng như thường lệ của anh. Vẫn khuôn mặt đẹp trai nhưng cô như phát hiện ra được cảm giác bất lực trong đôi mắt anh. Cô rất thích bộ dạng này của anh, rõ ràng đã bị khiêu khích thành vậy rồi, nhưng trên mặt vẫn không thay đổi. Anh càng như thế, cô càng muốn thấy anh mất kiểm soát thì sẽ như thế nào. Cô khẽ liếm môi trơn bóng, đôi mắt dịu dàng trong suốt, "Tôi thích anh gọi tôi như vừa rồi."

Lục Hi Hòa còn chưa nói hết, đột nhiên trước mắt cô tối sầm lại, cô bị anh xoay người ấn lên tường.

Trong nháy mắt, tất cả âm thanh đều dừng lại.

Bàn tay thon dài của Kỷ Diễn nắm lấy đôi vai gầy gò của cô, toàn bộ cơ thể cô bị giam trong lồng ngực anh. Xung quanh tràn đầy hơi thở mát lạnh từ người đàn ông với mùi hương hormone quyến rũ nồng đậm.

Khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông lần thứ hai đột nhiên đến gần cô, đôi môi ấm áp của anh dần dần chạm nhẹ vào cổ cô.

Lục Hi Hòa vô thức nín thở, bởi vì cô cảm nhận rõ ràng hơi thở ấm áp của anh, đột nhiên đôi má trắng nõn bị những đám mây đỏ cuốn đi, và trái tim dường như trong nháy mắt bay trên không trung. Đôi mắt anh không giống như ngày thường không chút rung động, trong đôi mắt đen lạnh như có cái gì đó đang cuộn cuộn nổi lên, đôi môi mỏng của anh chột gần hơn.

Nhìn Kỷ Diễn như vậy, Lục Hi Hòa đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng giữa cái kỳ lạ lại vang lên tiếng gọi của trái tim cô.

"Anh... Anh làm....." Vừa mới trêu chọc rất thích thú, lập tức Lục Hi Hòa liền nói lắp. Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang bên tai cô, "Vừa nãy không phải rất hăng hái sao, sao lại sợ sệt như vậy rồi?"

Cổ họng Lục Hi Hòa nuốt nước bọt, lúc này đôi mắt cô hoàn toàn bị thu hút bởi đôi môi của Kỷ Diễn, đôi môi người đàn ông này rất đẹp, ẩm ướt và mềm mại, cũng không biết khi chạm vào thì sẽ như thế nào.

Lục Hi Hòa không thể không nhắm mắt, từ từ tiến lại gần đôi môi của anh.

Cô chỉ muốn thử hương vị hiện trong tâm trí cô.....mà thôi.

"A." Lục Hi Hòa đột nhiên kêu lên. Trên trán truyền đến một trận đau đớn. Anh.....Anh lại có thể búng trán cô???

Lục Hi Hòa ôm trán nhìn anh, lúc này người đàn ông lại quay về về thờ ơ, trong mắt đã không còn vẻ u ám trước nữa, thay vào đó là nụ cười ẩn ý. Cô biết ngay mà, từ lúc bắt đầu người này đã trêu chọc cô. Biết được điều này, đôi mắt đào hoa xinh đẹp hiện lên một chút tức giận.

Kỷ Diễn nhìn thấy sự tức giận trong mắt cô, tâm tình không khỏi hưng phấn. Cô ngày thường thật quá kiêu ngạo.

"Anh như thế....."

"Còn muốn ăn cơm không?"

Lục Hi Hòa chưa nói xong đã bị anh cắt ngang. Lúc cô đang không biết nói gì, anh không chút do dự đi về phía bếp. Lục Hi Hòa nhìn tấm lưng dài thẳng của anh, có chút không cam lòng nhưng vẫn đi theo.

Bây giờ cô hiểu rằng người đàn ông này không phải là không nóng nảy, mà anh còn xấu xa hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

"Vừa nãy là anh cố tình đúng không?" Cô theo sau lưng anh hỏi.

Kỷ Diễn từ từ đeo tạp dề vào, dường như không muốn đáp lại cô.

Lục Hi Hòa nhìn vào tay trái anh và dây thắt tạp dề sau lưng. Mắt cô sáng lên rồi nghiêng người qua, lấy chiếc đai của tạp dề ra khỏi tay anh, "Chút chuyện nhỏ này vẫn là để tôi giúp anh đi."

Dây đai sắp được buộc chặt lại bị cô kéo ra. Lông mày Kỷ Diễn nhíu lại. Vừa định xoay người, nhưng anh không nghĩ là vừa mới động, một đôi bàn tay nhỏ nhắn ấm áp lại đẩy vai anh, sau đó giọng nói không hài lòng của cô vang lên phía sau.

"Anh đừng động, còn động là tôi không thất được đâu."

Ngón tay Lục Hi Hòa rất linh hoạt thất cho anh nơ bướm, cẩn thận kéo dài hai bên. Nhìn nhìn thành phẩm, cô rất hài lòng. Quả nhiên là người đẹp làm cái gì cũng đẹp.

Nhưng.....

Đôi mắt của Lục Hi Hòa sáng lên, dường như bất chợt nhớ ra cái gì đó, ngay sau đó cô cảm hai bên dây thất chặt lại, "Xong rồi."

Nghe thất cô nói xong rồi, Kỷ Diễn chìa tay ra định chạm vào, nhưng anh vẫn chưa chạm được, tay đã bị Lục Hi Hòa giữ lại. "Đừng chạm vào....."

Lục Hi Hòa nói một nửa, cô nhận ra một điều, Cô! Đang! Năm! Tay! Kỷ! Diễn!!!!

Sợ anh phản ứng, cô nhanh chóng nắm lấy lòng bàn tay anh, nhắm mắt lại. Sau vài giây, Lục Hi Hòa không tin mở to mắt: "Không thể nào, sao lại có thể?"

"Cô đang làm gì vậy?"

"Sao tay này cảm không giống?" Cô lăm bắm, nói rồi cảm tay khác của Kỷ Diễn, nhưng dù là bàn tay nào, ngoại trừ nhiệt độ lòng bàn tay Kỷ Diễn, không có gì khác, trong đầu rất tỉnh táo.

Nhưng rõ ràng không phải như này, lần đó rõ ràng có cái gì đó lóe lên trong đầu, rõ ràng là có.....

Đang lúc suy nghĩ trong đầu cô rất loạn, lòng bàn tay bỗng dưng bị nắm chặt, rồi sau một lực mạnh, cô bị người nắm cổ tay mình kéo xoay lại phía trước, lưng chạm vào bàn kính, ngay sau đó cảm giác mát lạnh quen thuộc lại lần nữa ập đến, cánh tay rắn chắc của người đàn ông không biết từ khi nào lướt qua vòng eo thon nhỏ của cô, giữ cô phía sau bàn kính, giam cô vào ngực anh lần nữa.

Người đàn ông từ từ tiến lại gần cô, nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, cô chỉ có thể nhìn thất đôi mắt vô cùng sâu thẳm của anh. Trái tim lại một lần nữa đập nhanh, cô sợ rằng nó sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Anh có ý phải không?"

Hơi thở ấm áp của anh phả vào cảm cô. Tim Lục Hi Hòa lại cảm thất ngứa ngáy, nếu anh còn tiến lại gần cô như vậy, cô sợ là từ không có ý sẽ biến thành có ý mất, lần này ai là người có ý đây?

Vì vậy cô lắp bắp nói với anh: "Anh lại.....Tôi...Tôi muốn hôn anh....Tôi thực sự nói thật... không nói dối....." Cô tiếp tục nói lắp, cô thực sự không kiềm chế được bản năng của chính mình, bây giờ có thể nói, cô đã gần cạn kiệt tu vi cả đời mình rồi!!!

Con ngươi của Kỷ Diễn lóe sáng lên, vàng trăn thanh tú hơi hơi nhần lại.

Nhưng trong mắt của Lục Hi Hòa lại biến thành khiêu khích, anh đây là nghĩ cô không dám sao?

Cho dù sao đã hỏi anh trước rồi, nhưng anh lại không lùi. Nếu đã như vậy thì đừng trách cô, vì vậy cô liền duỗi tay kéo gáy anh xuống, mạnh mẽ dứt khoát, môi cô liền nâng lên.

Đôi môi mềm mại của cô nhanh chóng chạm vào. Lòng bàn tay anh lạnh ngắt, tính cách thì lạnh lùng, nhưng không nghĩ tới, môi anh lại vô cùng nóng bỏng, cô rất nhanh bỏ ra, cô chỉ dám nhẹ nhẹ chạm vào môi anh, còn nhiều hơn thì cô không dám.

Sau khi cô lui ra, trong một lát bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có thể thất rõ ràng hình ảnh phản chiếu của chính mình trong mắt đối phương, nhưng lại cực kỳ ăy không nói gì, trong lúc nhất thời xung quanh rất yên tĩnh.

Lúc môi Lục Hi Hòa chạm tới, Kỷ Diễn cũng sùng sốt, anh cũng không ngờ, Lục Hi Hòa vậy mà thực sự dám.....

"Tôi đã nhắc anh rồi....Này.....Anh làm gì vậy?"

Lục Hi Hòa đột nhiên thất hai chân mình trên không trung, cô bị anh chặn giữ ngang lưng bế lên, tiếp theo anh nhếch môi lên sai bước đi ra bên ngoài. Cô nhéo bả vai Anh, "Không được....Không được.... mặc dù tôi thích anh, nhưng là cái này cũng quá nhanh rồi....chẳng qua anh nghĩ xem, thực sự cũng không phải là không được..... Này.....Đừng nói là anh đang đưa tôi đến phòng ngủ đây....?"

Kỷ Diễn lần này bế cô đi ra lối vào, lúc Lục Hi Hòa vẫn còn đang mơ màng, Kỷ Diễn một tay ôm cô, một tay mở cửa ra, sau đó.....

Lần thất hai Lục Hi Hòa bị Kỷ Diễn ném ra ngoài. (Gấu Bụng Bự: mịa t cười ỉa)

Bạn đang đọc truyện *Có Ấy Rất Không Vui!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

